STJERNEN

145. ÅRGANG · NUMMER 1 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JANUAR 1996

***O Jerusalem*, af Greg Olsen**

»Jerusalem, Jerusalem! ... Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke. Se, jeres hus bliver overladt til jer selv, øde og tomt. For jeg siger jer: Fra nu af skal I ikke se mig, før I siger: Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!« (Matt 23:37-39).

Beretning fra oktoberkonferencen 1995 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, den 30. september og 1. oktober 1995

Dette er en tidsalder med pessimisme. Vi har en mission med tro. Mine brødre og søstre overalt, jeg kalder jer til at bekræfte jeres tro, til at bevæge dette værk fremad over hele verden. I kan gøre det stærkere ved jeres måde at leve på. Lad evangeliet være jeres sværd og jeres skjold,« sagde præsident Gordon B. Hinckley i sin tale ved generalkonferencen om formiddagen søndag den 1. oktober.

»Vi er hver især en del af den største sag på jorden. Dens lærdomme kom ved åbenbaring. Dens præstedømme kom ved guddommelig overdragelse. Endnu et vidne er blevet tilføjet til dens vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Den er bogstaveligt talt den lille sten i Daniels drøm, 'der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden' (L&P 65:2),« erklærede han.

Præsident Hinckley og præsident Thomas S. Monson og præsident James E. Faust, henholdsvis første- og andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, ledte de to dages generalkonferencemøder lørdag den 30. september og søndag den 1. oktober.

En uge forud for konferencen bekendtgjorde præsident Hinckley ved Hjælpeforeningens møde den 23. september en historisk og officiel proklamation fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd, som fokuserede på familien og opfordrede »ansvarlige borgere og offentligt ansatte overalt til at fremme de skridt, der har til hensigt at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel.« De administrative ændringer ved konferencen fandt sted ved mødet lørdag eftermiddag.

I løbet af sommeren bekendtgjordes afløsningen af ældsterne Rex D. Pinegar og Charles Didier fra De Halvfjerds' Præsidium samt udpegelsen af ældsterne Jack H Goaslind og Harold G. Hillam til De Halvfjerds' Præsidium; dette blev godkendt ved konferencen. Desuden fik ældsterne Ted E. Brewerton og Hans B. Ringger fra De Halvfjerds' Første Kvorum emeritusstatus; ældsterne Eduardo Ayala, LeGrand R. Curtis, Helvécio Martins, J Ballard Washburn og Durrel A. Woolsey blev afløst som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum. Endvidere blev præsidentskabet for Søndagsskolens hovedbestyrelse (som alle tilhører De Halvfjerds) bestående af ældste Charles Didier som præsident, ældste J Ballard Washburn som førsterådgiver og ældste F. Burton Howard som andenrådgiver afløst. Opretholdt som det nye præsidentskab for Søndagsskolens hovedbestyrelse blev følgende brødre fra De Halvfjerds: Ældste Harold G. Hillam som præsident, ældste F. Burton Howard som førsterådgiver og ældste Glenn L. Pace som andenrådgiver.

Ved konferencens præstedømmemøde lørdag aften bekendtgjorde præsident Hinckley, at templer vil blive opført i Boston, Massachusetts, og White Plains, New York, med »muligheden for et i Venezuela«. »Vi arbejder desuden på seks yderligere tempelgrunde. Det er et meget ambitiøst program. Jeg har et brændende ønske om, at et tempel kan placeres, så sidste dages hellige over hele verden har rimelig adgang til et tempel,« sagde præsident Hinckley.

Redaktionen

Det Første Præsidentskab, fra venstre, præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver, præsident Gordon B. Hinckley og præsident James E. Faust, andenrådgiver.

STJERNEN

JANUAR 1996 · 145. årgang · Nummer 1
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust.

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring.

Redaktion: Jack H. Goaslind

Vejledere: Spencer J. Condie, L. Lionel Kendrick

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

International Magazines:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Planlægning: Maryann Martindale
Tidsskriftsassistent: Beth Daley

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Sharri Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Matthew Maxwell

Abonnementafdeling:
Leder: B. Rex Harris
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Stjernen: *Redaktør:* Sv. Aage Andersen
Kirkenyt: Susanne Perkins

Redaktionens adresse: Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. · DK-2200 København N
Tlf. 31 39 13 66; fax 31 39 13 67

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · DK-3540 Lynge
Tlf. 42 18 77 27; fax 42 18 79 82

© 1996 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt
Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk og thailandsk; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, UT 84150. Subscription price $ 10.00 per year, $ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address.
When ordering a change, include address label from recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information telephone number: 801-240-2947

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto).
Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00. (Surface mail).
Udkommer 12 gange om året

Printed by: BG Offset · DK-3500 Værløse · Denmark
ISSN 0900-2545 · 96981 110

Talerne i alfabetisk orden

Ballard, M. Russell 5
Beckham, Janette Hales 10
Brewerton, Ted E. 31
Burton, H. David 44
Clyde, Aileen H. 96
Dunn, Loren C. 29
Eyring, Henry B. 39
Faust, James E. 46, 61
Goaslind, Jack H 8
Haight, David B. 73
Hales, Robert D. 33
Hillam, Harold G. 42
Hinckley, Gordon B. 4, 55, 70, 89, 98
Holland, Jeffrey R. 67
Jack, Elaine L. 90
Maxwell, Neal A. 23
Mickelsen, Lynn A. 78
Monson, Thomas S. 22, 48, 58
Nelson, Russell M. 86
Oaks, Dallin H. 26
Okazaki, Chieko N. 94
Packer, Boyd K. 19
Perry, L. Tom 36
Porter, Bruce D. 14
Ringger, Hans B. 83
Scott, Richard G. 16
Wells, Robert E. 65
Wirthlin, Anne G. 81
Wirthlin, Joseph B. 75
Woolsey, Durrel A. 84
Zwick, W. Craig 12

Fotos i dette nummer:
Welden Andersen, Craig Dimond, John Luke, Maren Mecham, Matthew Reier, Tamara Hamblin, Bryant Livingston og Don Thorpe.

INDHOLD

Beretning fra oktoberkonferencen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige 1

Mødet lørdag formiddag

Når vi samles
Præsident Gordon B. Hinckley 4

Hyrum Smith, »Stærk som himlens søjler«
Ældste M. Russell Ballard 5

Åndelige bjergtoppe
Ældste Jack H Goaslind 8

Det gode kraft
Præsidentinde Janette Hales Beckham 10

Indesluttet i Kristi kærlighed
Ældste W. Craig Zwick 12

Israels Genløser
Ældste Bruce D. Porter 14

Stol på Herren
Ældste Richard G. Scott 16

Tilgivelsens herlige morgen
Præsident Boyd K. Packer 19

Mødet lørdag eftermiddag

Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident Thomas S. Monson 22

»Opslugt i Faderens vilje«
Ældste Neal A. Maxwell 23

Vægtige begreber
Ældste Dallin H. Oaks 26

Vidner
Ældste Loren C. Dunn 29

Mormons Bog: En gammel, hellig optegnelse
Ældste Ted E. Brewerton 31

Præstedømmets velsignelser
Ældste Robert D. Hales 33

Men er I beredt, behøver I ikke at frygte
Ældste L. Tom Perry 36

Præstedømmets møde

»At røre et liv i tro«
Ældste Henry B. Eyring 39

Ofre i tjenesten
Ældste Harold G. Hillam 42

»Jeg vil gå«
Biskop H. David Burton 44

Vi skal handle for os selv og ikke lade os påvirke
Præsident James E. Faust 46

Den, som ærer Gud, ham vil Gud ære
Præsident Thomas S. Monson 48

Om missioner, templer og forvaltninger
Præsident Gordon B. Hinckley 55

Mødet søndag formiddag

Tålmodighed – en himmelsk dyd
Præsident Thomas S. Monson 58

Præstedømmevelsignelser
Præsident James E. Faust 61

Vores budskab til verden
Ældste Robert E. Wells 65

»Gør dette til ihukommelse af mig«
Ældste Jeffrey R. Holland 67

Hold kursen – bevar troen
Præsident Gordon B. Hinckley 70

Mødet søndag eftermiddag

Søg først Guds rige
Ældste David B. Haight 73

Vinduer med lys og sandhed
Ældste Joseph B. Wirthlin 75

Evige love for lykke
Ældste Lynn A. Mickelsen 78

At røre børnenes hjerter
Søster Anne G. Wirthlin 81

»Herre, hvem skal vi gå til?«
Ældste Hans B. Ringger 83

En krigsstrategi
Ældste Durrel A. Woolsey 84

Fuldkommengørelse venter
Ældste Russell M. Nelson 86

Et stof af tro og vidnesbyrd
Præsident Gordon B. Hinckley 89

Hjælpeforeningens møde

Balsam i Gilead
Præsident Elaine L. Jack 90

Et levende netværk
Chieko N. Okazaki 94

Hvad er Hjælpeforeningen til for?
Aileen H. Clyde 96

Stå fast mod verdens list
Præsident Gordon B. Hinckley 98

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige 52

De talte til os 102

Ændringer i generalautoriteters opgaver 103

Nye templer bekendtgjort 104

Mødet lørdag formiddag
Den 30. september 1995

Når vi samles

Præsident Gordon B. Hinckley

Vi er alle en stor familie. Vi er sønner og døtre af Gud. Vi er aktivt involveret i at tjene hans elskede Søn.

Mine brødre og søstre, det er vidunderligt, at vi har mulighed for at mødes hver sjette måned ved disse storslåede verdenskonferencer. Vi samles fra hele verden for at bære vores vidnesbyrd for hinanden, for at modtage instruktion, for at være sammen som brødre og søstre. Vi deltager i denne begivenhed, som er så behagelig og så vigtig en del af kulturen i denne storslåede organisation.

I mere end et århundrede har disse samlinger fundet sted i dette historiske Tabernakel. Fra denne talerstol er Herrens ord gået ud. I årenes løb er talerne dukket op på scenen og derefter gået videre. Personerne er forskellige, men ånden er den samme. Det er den ånd, der henvises til, da Herren sagde: »Derfor forstår den, der prædiker, og den, der hører, hinanden, og begge bliver opbygget og glæder sig med hinanden« (L&P 50:22).

Dette historiske Tabernakel synes at blive mindre for hvert år. Nu til dags mødes vi med langt større grupper samlet under et enkelt tag ved nogle regionalkonferencer. Vi var fx for ikke længe siden i Tacoma i Washington. Der havde vi søndag morgen lejlighed til at tale til 17.328 sidste dages hellige samlet i en forsamling. Akustikken var ikke så god, som den er her i denne bemærkelsesværdige bygning.

Selvfølgelig er der langt flere hellige, der deltager gennem de elektroniske mediers vidunder, end der er her på Tempelpladsen. I stadig stigende grad er Tabernaklet ved at blive et TV-studie, hvorfra disse konferencemøder via radio, TV, kabelnet, satellit og andre midler går til titusinder af hellige i forskellige dele af verden. De ses nu over hele USA, Canada og Caribbien. De sendes til mange områder i Storbritannien og i Europa. Vi håber, at den tid ikke er fjern, hvor møderne kan sendes direkte til øerne i Stillehavet, til New Zealand og Australien, til landene i Asien, til Mexico og Central- og Sydamerika. Hvorom alting er kan over halvdelen af Kirkens medlemmer ved en beskeden indsats både se og høre mig, når jeg taler til jer i dag.

Lige herunder, hvor jeg står og taler, i Tabernaklets kælder, virker en stor gruppe oversættere, således at alle, der ønsker at høre det på sit eget sprog, kan gøre det. Jeg hylder dem og takker dem for den enorme indsats, disse trofaste mænd og kvinder yder. De giver gavmildt af deres tid og talenter til denne oversættelse.

Denne lille sten, som blev revet ud af bjerget uden hænder, ruller fremad for at opfylde jorden (se L&P 65:2). Hvor er det vidunderligt at være en del af Herrens voksende rige. Der er ingen politiske grænser, der adskiller Guds børns hjerter, uanset hvor de bor. Vi er alle én stor familie. Vi er sønner og døtre af Gud. Vi er aktivt involveret i at tjene hans elskede Søn. Han er vor Forløser og vor Frelser, og et vidnesbyrd om denne sandhed brænder i vore hjerter. Vi har alle ret til et sådant vidnesbyrd om dette værk. Det er en personlig kundskab om store og grundlæggende sandheder, der binder os sammen i det, vi kalder for Guds kirke og rige.

Og således samles vi hver sjette måned for at forny vores tro, øge vores forståelse af det guddommelige, udtrykke vores kærlighed til og respekt for hinanden i dette store og bemærkelsesværdige broderskab og søsterfællesskab, som vi alle kender som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Sammen med jer ser jeg frem til møderne, som vi skal deltage i i dag og i morgen, og jeg beder om, at Herren vil velsigne os, hver enkelt af os, med hans Helligånds ledsagelse.

Jeg nedkalder Herrens velsignelser over alle, som skal tale, alle, som skal synge, alle, som skal opsende bønner, og med stor kærlighed og påskønnelse i mit hjerte især over alle, som vil lytte ved Åndens røst. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Et lokale i Joseph Smith-bygningen fungerer som et af adskillige lokaler, hvor konferencegæster kan se konferencen på storskærme.

Hyrum Smith, »Stærk som himlens søjler«

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Joseph Smith selv foreslog engang, at hans tilhængere med fordel kunne efterligne Hyrums eksempel.

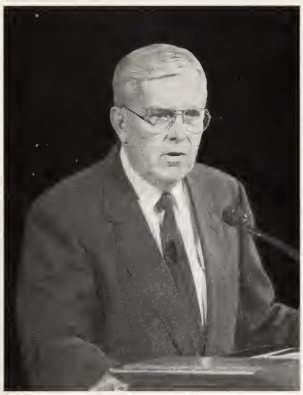

Mine kære brødre og søstre. Jeg er taknemmelig over at kunne stå foran jer i dag. Jeg gennemgik en bypass-operation for to måneder siden og er taknemmelig over at kunne stå hvor som helst. Jeg har mærket Kirkens medlemmers stærke tro og bønner for mig disse sidste par måneder, hvilket jeg vil udtrykke min store påskønnelse for. Jeg er blevet velsignet meget og udtrykker offentligt ydmyg taknemmelighed til min himmelske Fader.

I begyndelsen af juli havde søster Ballard og jeg lejlighed til at rejse til Kirkens historiske steder i Palmyra, Kirtland og Nauvoo sammen med vore syv børn, deres ægtefæller og 20 af vore børnebørn. Nogle har foreslået, at dette kunne have bidraget til mine problemer med hjertet. Det ved jeg ikke, men jeg ved, at vores rundtur til disse steder fyldte vores sjæl med en endnu større kærlighed til og respekt for profeten Joseph Smith, for hans familie og for de ukuelige personer, som var de første, der modtog det gengivne evangelium og blev medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det var en usædvanlig oplevelse at undervise min familie ud fra Lære & Pagter, mens vi stod på det sted, hvor mange af disse åbenbaringer og instruktioner blev modtaget.

Besøget til disse inspirerende steder og vores families fordyben i hændelserne omkring genoprettelsen mindede mig atter om det storslåede privilegium, der er vores, at leve i en tid, hvor vi har så tydelig lærdomsmæssig forståelse af vor himmelske Faders plan for at frelse og ophøje sine børn. Det åbenlyse i vores forhold til Herren Jesus Kristus og til hans genoprettede Kirke er en kostbar og styrkende viden for hver enkelt af os.

Jeg takker Gud for, at vi i disse vanskelige tider med moralsk forfald og fravigelse af sunde værdier ikke mangler åbenbarede sandheder til at vejlede vores tilværelse. I de sidste par uger med fysisk rekonvalescens har jeg haft mere tid til rådighed, end jeg er vant til – med uplanlagte muligheder for at tænke, overveje og bede. Jeg anbefaler ikke at følge mit eksempel, som gav mig denne gave af tid, men jeg tror, at vi alle kunne have gavn af tid til at overveje og meditere. I stille øjeblikke med selvransagelse kan Ånden lære os meget.

Ånden har for mig bekræftet det vigtige ansvar, vi har for at sørge for, at vore pionerforfædres arv af tro aldrig går tabt. Vi kan hente stor styrke, især vore unge, af at kende vores kirkes historie. Som efterkommer af Hyrum Smith føler jeg en højtidelig forpligtelse for at sikre, at Kirken aldrig glemmer denne store leders betydningsfulde indsats. Jeg anerkender, at ingen, bortset fra Jesus, overgår profeten Josephs store indsats og personlige præstationer, og dog er jeg i min sjæl bevæget til at mindes og respektere hans ældre bror, patriarken Hyrum, for hans tapre liv og usædvanlige bidrag.

I september 1840 samlede Joseph Smith sen. sin familie omkring sig. Den ærværdige patriark var døende og ønskede at efterlade sin velsignelse på sin elskede hustru og børn. Hyrum, den ældste levende søn, bad sin far om at bede om Himlens hjælp, når han kom der, så Kirkens fjender ikke måtte »have så meget magt« over de sidste dages hellige. Fader Smith lagde derpå sine hænder på Hyrums hoved og velsignede ham med »fred ... tilstrækkeligt ... til at udføre det værk, som Gud har givet dig.« Han kendte Hyrums livslange trofasthed og afsluttede sin sidste velsignelse med løftet om, at Hyrum »ville være stærk som himlens søjler indtil sine dages ende.«[1]

Denne velsignelse identificerede Hyrums stærkeste egenskab. Mere end noget andet var han »stærk som himlens søjler.« Gennem hele hans liv havde det ondes kræfter forenet sig i et forsøg på at overvinde ham eller i det mindste få ham til at gå på afveje.

Efter hans storebrors Alvins død i 1823 havde Hyrum en væsentlig del af ansvaret i familien Smith. Samtidig hjalp han sin bror, profeten Joseph, gennem den lange og besværlige genoprettelses-proces. Til sidst sluttede han sig til Joseph og andre martyrer fra tidligere uddelinger af evangeliet. Hans blod blev udgydt som hans sidste vidnesbyrd til verden.

Gennem alt dette stod Hyrum fast. Han vidste, hvad vej hans liv ville gå, og han valgte bevidst at følge den. For Joseph blev Hyrum en kammerat, beskytter, forsørger, fortrolig og han blev til sidst martyr sammen med ham. Uretfærdig forfølgelse omgav dem hele deres liv. Selv om Hyrum var ældre, anerkendte han sin brors guddommelige kappe. Mens Hyrum lejlighedsvis stærkt rådede Joseph til noget, fulgte han altid sin yngre bror.

Joseph sagde engang til sin bror: »Bror Hyrum, hvilket trofast hjerte du har. O, må den evige Jehova krone dit hoved med evige velsignelser som belønning for den omsorg, du har vist for min sjæl! O, hvor mange er sorgerne, vi har delt.«[2]

Ved en anden lejlighed omtalte Joseph sin bror med disse dybsindige og ømme ord: »Jeg elsker ham med den kærlighed, der er stærkere end døden.«[3]

Hyrum tjente Kirken urokkeligt. I 1829 var han blandt den håndfuld personer, som fik lov til at se guldpladerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat, og resten af sit liv bar han vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige natur som et af de otte vidner, som »havde set pladerne med sine øjne og rørt dem med sine hænder.«[4] Han var blandt de første, der blev døbt i denne uddeling af evangeliet. Som 30-årig var han den ældste af de seks mænd, der i 1830 blev valgt til

formelt at organisere Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. I 1831 stod han foran en konference i Ohio og lovede, »at alt, hvad han havde, var Herrens, og at han var rede til at gøre hans vilje altid.«[5] I 1833, da Herren irettesatte Kirken for at udskyde påbegyndelsen af templet i Kirtland, var Hyrum den første, der begyndte at grave ud til fundamentet. Som formand for tempelkomiteen samlede Hyrum Kirken til at udføre den næsten umulige opgave med at bygge templet i Kirtland, da de fleste medlemmer af Kirken bogstaveligt talt intet havde at give til sagen. Nogle få år senere gentog han denne præstation ved bygningen af templet i Nauvoo.

Hyrum tjente i biskoprådet i Ohio, i det første højråd, som patriark, som rådgiver i Det Første Præsidentskab og til sidst som den ene af kun to mænd, der nogensinde har haft embedet som assisterende præsident for Kirken.

Hyrum var på mange missioner for Kirken. På en mission, hvor han rejste fra Kirtland til Indiana, oplevede han en af sine største prøvelser, da hans første hustru Jerusha døde kort efter at have født hans sjette barn. Hyrums mor, Lucy Mack Smith, skrev, at Jerushas død »fyldte vores hjerte med mere end almindelig sorg ... Hun var en kvinde, som alle elskede.«[6]

Selv om Hyrum sørgede, var hans tro ikke rokket; hans vilje til at tjene vor himmelske Fader og hans kirke vaklede aldrig. Jeg tror, at Gud belønnede hans trofasthed ved at bringe en af de store kvinder i Kirkens historie, Mary Fielding, ind i hans liv. Han giftede sig senere med hende. Sammen har de skabt en usædvanlig arv af kærlighed og villighed til at tjene.

Hyrum Smith var helt klart en af de faste søjler i genoprettelsen. Men desværre ved mange kirkemedlemmer kun lidt om ham, bortset fra at han led martyrdøden sammen med sin bror i Carthage Fængsel. Det er vigtigt, men han gjorde langt mere. Joseph Smith selv foreslog tilmed engang, at hans tilhængere med fordel kunne efterligne Hyrums eksempel.[7] Tillad mig at komme med nogle få eksempler fra Hyrums liv, som vi måske gerne ville følge.

Da Joseph i 1829 var ved at afslutte oversættelsen af Mormons Bog, var Hyrum ivrig efter at begynde at udbrede evangeliet og at opbygge Kirken. Han bad Joseph om at adspørge Herren om, hvad han skulle gøre. I afsnit 11 i Lære & Pagter læser vi Herrens svar: »Søg ikke at forkynde mit ord, men søg først at få mit ord ... gransk mit ord, som er gået ud ... og ligeledes mit ord ... som nu bliver oversat.«[8]

Hyrums liv er et vidne om hans lydighed over for denne instruktion. Indtil den sidste dag i sit liv viede han sig selv til at modtage ordet gennem studium af skrifterne. I Carthage Fængsel læste og kommenterede han uddrag fra Mormons Bog. Skrifterne var helt tydeligt en del af Hyrums liv, og han vendte sig til dem i perioder, hvor han mest havde brug for trøst og styrke.

Tænk blot på den åndelige styrke vi kunne få i vores tilværelse, og hvor meget mere effektive vi ville være som lærere, missionærer og venner, hvis vi regelmæssigt studerede skriften. Jeg er sikker på, at vi ligesom Hyrum ville være i stand til at udholde vore største prøvelser, hvis vi ransagede Guds ord, som han gjorde.

Det andet store eksempel fra Hyrums liv, som vi kunne ønske at følge, fandt sted meget tidligt under genoprettelsen. Da den unge Joseph ifølge Lucy Mack Smith første gang fortalte resten af familien om sin oplevelse i den hellige lund, modtog Hyrum og alle de andre budskabet »med glæde.« Familien »sad i en rundkreds og lyttede yderst opmærksomt til en dreng ... som aldrig havde læst hele Bibelen i sit liv.«[9] I modsætning til Lamans og Lemuels reaktion på deres yngre brors guddommelige kaldelse og på jalousien hos de ældre brødre til Josef, der blev solgt til Egypten, var der ingen jalousi eller fjendskab hos Hyrum Smith. I stedet blev en virkelig tro født i ham af den enkle og glade reaktion, som han følte på den åndelige sandhed af hans brors budskab. Herren lod ham vide i sit hjerte, at det var rigtigt, og han fulgte Joseph – trofast – resten af sit liv.

»Jeg, Herren, elsker« Hyrum, åbenbarede Frelseren i afsnit 124 i Lære & Pagter, »for hans hjertes oprigtigheds skyld, og fordi han elsker det, der er ret for mig.«[10]

Den trofaste Hyrum havde et troende hjerte; han behøvede ikke at se alt, som Joseph så. For ham var det nok at høre sandheden fra Josephs læber og mærke den åndelige tilskyndelses hvisken, at det var sandt. Kilden til Hyrums åndelige styrke var tro til at tro, og det er kilden til åndelig styrke for trofaste medlemmer af Kirken dengang og i dag. Vi har ikke brug for flere medlemmer, som stiller spørgsmål om enhver detalje; vi har brug for medlemmer, som føler med deres hjerte, som lever nært til Ånden, og som med glæde følger dens tilskyndelser. Vi har brug for søgende hjerter og sind, som byder evangeliske sandheder velkommen uden argumenter eller beklagelser og uden at kræve mirakuløse tilkendegivelser. O, hvor er vi velsignede, når medlemmerne med glæde følger råd fra deres biskopper, stavspræsidenter, ledere for kvorummer eller hjælpeorganisationer, hvoraf nogle kan være yngre end disse medlemmer eller have mindre erfaring. Vi modtager store velsignelser, når vi følger »det, der er ret«, med glæde og uden beklagelser.

Det tredje eksempel fra Hyrums liv var hans uselviske virke i andres tjeneste. Hans mor kommenterede denne egenskab og sagde, at han var »ret usædvanlig på grund af sin omsorg og sympati.«[11] Da Joseph blev syg med kraftige smerter i benet, afløste Hyrum sin mor og sad ved siden af Joseph næsten 24 timer i døgnet i over en uge.

Hyrum var den første til i venskab at række en gæst hånden, den første til at forsøge at forlige en strid, den første til at tilgive en fjende. Profeten Joseph var kendt for at sige, at »hvis Hyrum ikke kunne stifte fred mellem to, der var blevet uvenner, havde selv englene ikke håb om at klare opgaven.«[12]

Eksisterer der tilsvarende behov i Kirken og i vore familier i dag? Er vi opmærksomme på, hvad der bekymrer dem, der har behov for særlig opmærksomhed? Er vi opmærksomme på familier, som åndeligt eller følelsesmæssigt har problemer, og som har brug for

Statuer af Hyrum Smith, til venstre, og profeten Joseph Smith ser afklaret hen over konferencegæster på Tempelpladsen.

vores kærlighed, opmuntring og støtte? Hyrums eksempel på uselvisk tjeneste kan være en stærk indflydelse i verden i dag, hvis tilstrækkeligt mange af os vælger at følge den.

Et andet godt eksempel kommer til os fra det mørke fangehul i Liberty Fængslet. Her blev Hyrum, Joseph og nogle få andre udsat for kulde, sult, umenneskelig behandling og ensomheden ved isolation fra venner. Dette fængsel var en skole, hvor Hyrum lærte tålmodighed midt i modgang og trængsler. Midt i den meget alvorlige prøvelse gjaldt hans største bekymring ikke sig selv og sine fæller, men hans familie. I et brev til sin hustru skrev Hyrum, at den »værste del af mit problem« var bekymringen over, hvordan hun og familien klarede sig. »Når jeg tænker på dine problemer, bliver mit hjerte nedtrykt af sorg ... Men hvad kan jeg gøre? ... må din vilje ske, O, Herre.«[13]

Når jeg rejser over hele Kirken, ser jeg medlemmer, som bliver prøvet i trængslens smeltedigel. Jeg ser medlemmer, der er svækket af sygdomme. Jeg ser ægtemænd, hustruer og forældre, som har vanskelige problemer med deres ægtefælle eller børn, som de ikke kan gøre noget ved. Vi møder alle af og til ubehagelige situationer, modgang og prøvelser, som vi ikke kan ændre på. Mange situationer kan kun klares ved hjælp af tid, tårer, bøn og tro. For os ligesom for Hyrum kommer fred måske først, når vi kan få os selv til at sige: »Men hvad kan jeg gøre ... må din vilje ske.«

Joseph var bestemt inspireret, da han om sin bror, Hyrum, skrev: »Dit navn skal blive nedskrevet ... så de, der kommer efter dig, kan se derpå, at de må efterligne dine gerninger.«[14] Må vi være med til at holde det løfte, der blev givet til Hyrum i afsnit 124 i Lære & Pagter, at hans »navn ... kan holdes i ærefuld erindring fra slægt til slægt til evig tid.«[15] Hans navn vil helt bestemt bliver æret, når vi følger hans eksempel ved at »efterligne [hans] gerninger.« Må mindet om Hyrum Smith og alle vore trofaste forfædre aldrig blegne i vores sind, det beder jeg ydmygt om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, (Salt Lake City: Bookcraft, 1979), s. 309.
2. *History of the Church*, 5:107-108.
3. *History of the Church*, 2:338.
4. Citeret i Richard Lloyd Anderson, *Investigating the Book of Mormon Witnesses*, (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1981), s. 158-159.
5. Citeret i Donald Q. Cannon og Lyndon W. Cook, red. *Far West Record*, (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1981), s. 21.
6. *History of Joseph Smith*, s. 246.
7. Se *History of the Church*, 5:108.
8. L&P 11:21-22.
9. *History of Joseph Smith*, s. 82.
10. L&P 124:15.
11. *History of Joseph Smith*, s. 55.
12. J.P. Widtsoe Osborne, »Hyrum Smith, Patriarch,« *The Utah Genealogical and Historical Magazine*, april 1911, s. 56.
13. Hyrum Smiths brev til Mary Fielding Smith, 16. marts 1839.
14. *History of the Church*, 5:108.
15. L&P 124:96.

Åndelige bjergtoppe

Ældste Jack H Goaslind
De Halvfjerds' Præsidium

Styrken i et vidnesbyrd om Jesus Kristus er en af de store, uudnyttede kilder til vejledning i vores tilværelse i dag.

For nylig havde jeg mulighed for at overvære møder ved Jackson Lake i Wyomings majestætiske Teton-bjerge i det vestlige USA. De forrevne bjergtoppe og det betagende smukke landskab i den friske, kølige efterårsluft syntes i fællesskab at opløfte og restituere sjælen hos næsten alle de besøgende. Jeg må indrømme, at den opgave, jeg var sendt ud for at udføre, føltes langt mindre som arbejde end det, de fleste af os oplever til hverdag. De smukke bjergomgivelser havde en styrkende virkning på mig og andre, der var til stede. Verdens problemer virkede mindre uoverskuelige. Udfordringerne, jeg stod over for, virkede mindre truende. Jeg tog derfra med et større overblik og en sjæl fyldt med nyt håb og begejstring.

Disse bjerge var også årsag til andre overvejelser hos mig. Jeg vil gerne fortælle jer om nogle af dem denne formiddag.

Herren har ofte brugt bjergtoppe som tilflugtssteder. På Det Gamle Testamentes tid, hvor der ikke var templer til rådighed, brugte Herren bjergtoppe som hellige steder, hvor han gav åbenbaringer til sine profeter. På samme måde beskriver Det Nye Testamente og Mormons Bog hellige bjergtoppe, hvor Gud gav sine tjenere åbenbaringer. Joseph Smith knælede i den hellige lund billedligt talt på toppen af et stort åndeligt bjerg.

I vor tid giver Herren os rigeligt med plads, der på en personlig måde bliver vores egen åndelige bjergtop, hvor vi modtager sandhed og inspiration. Ransagning af skrifterne kan fx besvare mange af vor tids spørgsmål ved at løfte vores ånd højt op og give os overblik. Desuden er verden dækket af hellige templer, hvor vi kan træde ind og modtage instruktion og inspiration og udføre hellige ordinanser. Konferencer som denne, beretninger om vore elskede lederes profetiske udtalelser, vore egne nadvermøder og stavskonferencer – alle giver de rige og styrkende muligheder for at høre sandheden og tillade, at den synker dybt ned i vores sjæl.

I vores eget liv – i vores verden med dens daglige arbejde – kan vi skabe vores egne »bjergtops-oplevelser«, der er så enestående og personlige, at jeg undrer mig over, hvorfor flere af os ikke mere villigt gør det. Den åndelige bjergtop, som jeg taler om, er dannelsen og styrkelsen af et vidnesbyrd om vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Lige som vi kan stå på toppen af ethvert stort bjerg og opleve en betagende udsigt, tror jeg, at vi kan stå på vores eget sted og opleve en overvældende ærefrygt ved at vide, at Frelseren i en handling bygget på en kærlighed, som overgår enhver menneskelig forstand, gav sit liv ved at påtage sig selv vores smerte og lidelse.

For mig virker det, som om at styrken i et vidnesbyrd om Jesus Kristus er en af de store, uudnyttede kilder til vejledning i vores tilværelse i dag. Jeg er overbevist om, at hver enkelt af os, uanset hvor god, loyal og hengiven vi forsøger at være i evangeliet og i Kirken, kunne gøre meget mere, hvis vi gjorde det med kraften og påvirkningen fra en urokkelig tro på Herren. Lad mig give jer et eksempel.

Jeg tror, at de fleste forældre inden for min stemmes rækkevidde forsøger at lære deres børn forskellen på rigtigt og forkert, at være ærlige, at respektere andre og andres ejendele, at leve et moralsk rent liv og at elske deres familie. De arbejder ihærdigt på at lære dem betydningen af de frelsende ordinanser som fx dåb for syndernes forladelse. I den passende alder ønsker de, at deres sønner får overdraget præstedømmet. De lærer deres børn, at det er af afgørende betydning for deres ophøjelse at blive gift det rette sted med den rette person på det rette tidspunkt og med den rette myndighed.

Disse vigtige lektier og andre af samme slags så afgørende for sidste dages hellige er milepæle og tegn på alt, hvad vi tror på og har kært. Hvis disse lektier modtages gennem Ånden, hvis der belæres om dem kraftigt påvirket af et stærkt vidnesbyrd om Frelserens forsoning, så belæres der om dem og de modtages i en atmosfære af kærlighed og tillid, som i et stort omfang vil sikre, at de vil blive husket. Som det står i skriften: »Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, selv når han bliver gammel, vil han ikke vige fra den« (Ordsp 22:6). En tro og senere overbevisning om, at Jesus fra Nazaret, tømrerens søn, Israels Forløser – ja, vor Herre og Frelser Jesus Kristus – gav sit liv som et uselvisk offer, for at vi kan få udødelighed og evigt liv, stiller skarpt på enhver anden lærdom, som vi videregiver til vore børn og andre, som vi har et ansvar for.

Nogle gange tror jeg, at vi er bange for at sammenkæde al vores undervisning med grundlaget for evangeliets sandheder. Alt for ofte lærer vi måske vores børn at adlyde en lov eller et princip, fordi vores familie forventer den lydighed. De overholder måske en anden lov for at behage en nabo eller en biskop og en tredje af en helt anden grund. Når vi belærer vore børn om evige sandheder og ikke forklarer dem i sammenhæng med et fast vidnesbyrd om Frelseren, går vi glip af styrken ved eksemplet fra den største lærer, verden nogensinde har kendt.

På samme måde har mange af os nået et niveau af lydighed, hvor vi trofast overholder lovens bogstav; vi begår ikke alvorlige synder. Når vi ser os omkring, gør vi ikke noget, der er værre end andre familier, og vi føler os tilfredse og trygge. Vi er på samme niveau som de andre på vores plateau, halvvejs oppe ad bjerget. Vi kan lide afsatsen

med den smukke udsigt, hvor vi har kontrol over alt, hvad vi »må« og »ikke må«. Vi må lære – og derpå belære om – at vi er lydige mod evangeliets love og principper, på grund af vores tro, vores viden, vores vidnesbyrd og vores tro på Jesus Kristus. Nephi, som i skriften skriver, at »min sjæl glæder sig ved at tale tydeligt« (2 Nephi 25:4), minder os i det 25. kapitel af 2 Nephi om, »vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (v. 26).

Præsident Harold B. Lee har, måske fordi han vidste, at det til tider ville være svært for os fuldt ud at stole på vore vidnesbyrd om Frelseren, formanet os: »Gå til kanten af lyset, og måske et par skridt ud i mørket, og I vil opdage, at lyset vil vise sig og gå foran jer« (som citeret af Boyd K. Packer, seminar for regionalrepræsentanter, 1. april 1977).

Det er ved dannelsen af vore vidnesbyrd – ved blot at bevæge os en smule op ad bjerget og ud af vores tryghedszone – at jeg tror, vi begynder at nærme os vores egen personlige, åndelige bjergtop, hvor vi kan modtage inspiration og sandhed som aldrig før. Det er der, ligesom jeg oplevede det oppe i Teton-bjergene, at vi kan tænke mere klart, se alt, som det virkeligt er, og forstå sandheden i et lys, der er rent og frisk. Der, med Helligånden til at vejlede og påvirke os, begynder vi at forstå, at vide, hvordan vi skal undervise eller velsigne andres tilværelse med ny mening og større forståelse.

Hvis jeg blot kunne få opfyldt et ønske denne formiddag, ville jeg dybt i jeres hjerte plante det urokkelige minde om Jesus Kristus. I vor tid har præsident Howard W. Hunter inspireret os alle ved at sige: »Vi må kende Kristus bedre, end vi nu kender ham; vi må erindre ham oftere, end vi nu erindrer ham; vi må tjene ham bedre, end vi nu tjener ham« (*Stjernen*, juli 1994, s. 62).

Måske var det, præsident Hunter bad os om at gøre med denne udfordring, det samme som det, profeten Alma belærte os om med at opleve en stor forandring i hjertet. Alma lærte Kirkens medlemmer i Zarahemla, at de skulle løfte deres hjerte op på et højere åndeligt niveau. Han talte om behovet for at stole på Gud, og han fortalte dem, hvor vigtigt det var at udøve tro. Og derpå stillede han dette afgørende spørgsmål, som vi må stille os selv i dag:

»Og nu spørger jeg jer, mine brødre, om I har mærket en forandring i hjertet, og dersom I har følt jer påvirket til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge jer, om I også føler således nu?« (Alma 5:26).

Brødre og søstre, vores godhjertethed – hver eneste af vore retfærdige bestræbelser – vore gode gerninger, vores lydighed og vores indsats for at velsigne andre skal være baseret på og motiveret af vores tro på Kristus, vore vidnesbyrd om hans mission og offer samt vores villighed til at forlade vores komfortable plateau. Indtil vi finder måder, hvorpå vi kan styrke, udvide og forstørre vore vidnesbyrd om Jesus Kristus og virkningen af forsoningen i vores tilværelse, vil vi ikke være i stand til at svare positivt på Almas spørgsmål.

Satan ønsker, at det ikke skal lykkes for os at nå den bjergtop, som vil give os muligheden for at udvikle et vidnesbyrd, der er så stærkt, at han vil være ude af stand til at påvirke os. Hans værk er at modarbejde vores indsats, men Herren har rådet os: »Frygt derfor ikke lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig imod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd« (L&P 6:34).

Vi har stor tillid til, at jord og helvede ikke vil opsluge jer, men det vil kræve, at I bevæger jer fra jeres nuværende plateau og klatrer op til et højere niveau.

Tillad mig at slutte med disse magtfulde ord fra vores elskede profet, Gordon B. Hinckley, og jeg citerer:

»Gå fremad i jeres tilværelse. Det bedste ligger forude. Bring noget mere åndelighed ind i vore unges tilværelse; fremelsk i hver eneste drengs og piges hjerte en følelse af deres forhold til Herren – når de lærer verdens Frelser at kende ved kendskab til nogle af elementerne i Forløserens forsoning, hvorigennem evigt liv blev gjort mulig for os hver især« (West High School Seminary Graduation, Salt Lake City, 14. maj 1995; præstedømmets lederskabsmøde, Heber City/Springville, Utah-regionalkonference, 13. maj 1995).

Må Gud velsigne jer, forældre. Vi elsker jer. Vi ved, at det ikke er let at gøre det, I gør. Vi ved, at hver eneste dag bringer udfordringer og prøvelser, der ofte virker uoverstigelige. Må I gennem større tro og tillid til Herren finde fornyet styrke, energi og ukuelighed, når I underviser og velsigner dem, der hører under jeres forvaltning som forældre. Må I finde i de råd, vi har fået af præsident Howard W. Hunter, præsident Gordon B. Hinckley og alle, som har rejst sig for at bære et urokkeligt vidnesbyrd om Jesus Kristus, at kun gennem kærlighed og trofasthed mod hans lærdomme, om hvem vi bærer vidnesbyrd, samt gennem velsignelserne ved hans forsoning på vores vegne, kan vi undervise med kraft til at velsigne og frelse vore familier i Guds rige. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Det godes kraft

Præsidentinde Janette Hales Beckham
Præsidentinde for Unge Piger

Gud har givet hver enkelt af os magt og kraft – kraft til at handle, vælge, tjene, elske og udrette meget godt.

En mor sagde engang: »Jeg ville ønske, at man kunne holde alle de unge indespærret i templet, indtil de fyldte 21.« En far har sagt: »Jeg føler mig fuldstændig magtesløs i mit eget hjem. Vi har ikke styr på noget.« Hvilken magt eller kraft kan stille menneskets råb om mere tryghed, orden, overblik og fred?

Første gang jeg mindes at have haft brug for kraft og styrke, var da min familie flyttede, samme år som jeg begyndte i tredje klasse. Jeg fandt ud af en hel del om mine venner og andres familier. Når mine nye venner snakkede med andre børn i kvarteret, tog de bestik af hinanden – hvem havde skyggefulde træer, som man kunne sidde i eller hønsehuse, som man kunne klatre op på. Ud over at finde ud af, hvis far der var stærkest, opdagede jeg også, at mange af de andre børn var ældre end jeg. Heldigvis havde jeg to storesøstre, som havde masser af venner. Faktisk påstod jeg engang, at jeg kunne få hele gymnasiet til hjælp, hvis jeg havde brug for det. Jeg mente, at jeg havde den personlige styrke, der skulle til for at være tryg og klare mig.

Min otte-årige horisont udvidede sig. Og dermed fik jeg større behov for at tilegne mig de færdigheder, der gør, at man kan begå sig i denne civiliserede verden. Jeg lærte hurtigt at forstå den tryghed, som ligger i størrelse, antal og ressourcer. Vi lærer tidligt at udnytte det, jeg vil kalde vores personlige eller politiske magt. Det, som de fleste børn først lærer er, at de store har størst magt. »Hvis du ikke holder op med det der, så kalder jeg på mor.« »Bare vent til far kommer hjem, så får du ballade.« Forskellige hjælpemidler kan gøre os lidt større. Et stykke legetøj bliver til en kæp. Det, der begyndte som en snemand, bliver til en snefæstning. Verden var i krig dengang, men jeg gik jo kun i tredje klasse. Den fysiske fare, som jeg frygtede mest, var en dreng, som havde et trægevær, der kunne skyde med tykke elastikker fra sylteglas. Hans yndlingsmål var pigeben. Nogle af mine venner fortalte mig, at hvis man gav ham nogle elastikker, så lod han være med at skyde efter en. Men det virkede noget forræderisk at være med til at øge hans arsenal, og jeg tvivlede på, at man kunne stole på en bølles ord. Jeg tror nok, at en af lærerne til sidst tog geværet fra ham. I min lille verden satte jeg pris på folk, som havde magt, såsom lærere og forældre, især hvis de var retfærdige.

Samme år syntes hele byen at glæde sig sammen med vores familie, da mor, efter at have fået fire døtre, fødte sin eneste søn. Min far havde været den eneste søn i sin familie, og nu havde han en, der kunne føre slægtsnavnet videre. Efter nogle måneder stod det klart, at Tommy var svært handicappet. Jeg oplevede nu noget, som var helt forskellig fra min ydre verden. Der opstod en helt ny dimension af kærlighed, ømhed og omsorg. Jeg så min mor og far lægge deres liv om for at kunne tage sig kærligt af et barn, der i hele sit fem og et halvt år lange liv aldrig lærte at sidde oprejst eller tale, men som kunne varme en hel stue op med sit smil. Hele byen syntes mere kærlig, omsorgsfuld og medfølende. Enhver trussel udefra syntes at svinde bort. Jeg følte mig tryg derhjemme, fordi min mor og min bror var der. Mine forældre var hjemme om aftenen. Vores hjem syntes mere varmt og kærligt. Der var en anden kraft til stede. Den syntes at komme indefra. Den føltes mere permanent end den forbigående magt og kraft, som jeg oplevede blandt mine venner. Den var beroligende og fredfyldt – det var godhedens kraft, kærlighedens magt.

Der *er* en magt og kraft i godhed, som man ofte lærer at kende i familien. Og når den ikke er til stede, opstår der et tomrum. Jeg kender en familie, som forlod det, som de selv kaldte »en solid og tryg tilværelse« i et ønske om at udrette noget godt. De besluttede at rejse til Filippinerne i en god sags tjeneste. Moderen i familien fortalte: »Vi var forbavsede over, at det var så hårdt.« Uden de vaner og bekvemmeligheder, som de var vant til, »var vi de samme, bistre mennesker, som vi altid havde været,« fortalte hun. Så tillagde de sig nye vaner – motion kl. 5.30 om morgenen, studium af skriften kl. 6.30 og derefter morgenmad og skole. Hver eftermiddag besøgte de forskellige børnehjem for at lege med børnene. Gradvist begyndte familien at bemærke en forandring – de fik større tålmodighed, taknemlighed og respekt for hinanden. De begyndte at tale med hinanden – de talte og lyttede *oprigtigt* til hinanden. Moderen sagde: »Jeg vil aldrig glemme den lektie, som jeg og min familie fik, den dag børnehjemmet modtog en fem måneder gammel baby, som havde fået tungen skåret af og det ene øje prikket ud.« Da de erfarede, at barnet var blevet lemlæstet af sin egen mor, som var tigger, føjede det en ny dimension til deres forståelse af sociale forhold. Familien udviklede større omsorgsfuldhed og større ærbødighed for livets hellighed. Denne familie satte deres lid til »den Ånd, der leder ... til det gode« (L&P 11:12), og gradvist oplevede de forandringens kraft.

Himlens kræfter er tilgængelige for enhver, der lever retfærdigt. Mormon belærer os om, at »alt, hvad der indbyder til at gøre godt og tilskynder til at tro på Kristus, kommer gennem Kristi gave og kraft« (Moroni 7:16).

Joseph Smith modtog en åbenbaring om magt og kraft, da den politiske magt havde vendt sig mod ham og han sad indespærret i Liberty-fængslet. Han havde bedt Herren om hjælp til at hævne sig på sine fjender. Hans bøn lød: »Lad din vrede blusse op

Mange lytter til konferencen på plænen syd for Tabernaklet.

imod vore fjender« (L&P 121:5). Vor himmelske Fader gav ham i stedet en større velsignelse: »Min søn, fred være med din sjæl!« (v. 7). Derefter gav Herren Joseph et løfte, hvis han ville holde ud og forblive trofast: »Gud (skal) ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender« (v. 8).

Det var her i dette fængsel at Gud belærte Joseph Smith om præstedømmets magt. »Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed« (L&P 121:41). Præstedømmets magt bruges til at tjene, prædike, undervise, døbe, ordinere, helbrede, besegle, genoprette, velsigne, profetere, vidne og gøre godt.

Politisk magt derimod kan anvendes til både godt og ondt. Den er altid midlertidig. Vi besidder alle politisk magt. Vi har alle brug for den. Vi bør benytte den til det gode. Uden den rette udøvelse af denne magt risikerer vi at miste vores frihed. Kirker ville ophøre med at eksistere. Selvfølgelig har vi brug for regler. Vi har brug for love, men vi skal huske på, at skriften fortæller os, at »himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger« (L&P 121:36).

Et trofast medlem har båret sit vidnesbyrd om, hvordan det godes kraft påvirkede hendes liv. Hun skriver:

Indtil jeg var otte år gammel, var jeg ikke klar over, at min mor var alvorligt syg – hun fik senere stillet diagnosen dissemineret sklerose. Som 12-årig bikube-pige vågnede jeg en majmorgen og opdagede, at min mor var blevet lam fra halsen og ned efter. Hun var allerede blind.

Skønt lænket til sengen blev denne tapre kvinde sit hjems midtpunkt. Hendes datter skrev:

En dag blev det mit lod at rense ovnen. Jeg gik til opgaven fuld af selvynk og mukkeri. Jeg gik ind i mors soveværelse for at brokke mig lidt, og så opdagede jeg, at mor græd. Hun sagde: »Er du klar over, hvor meget jeg ville give for at kunne rejse mig og skrubbe den ovn?« Jeg fik et helt nyt syn på det at arbejde. Den dag i dag tænker jeg på den oplevelse, hver gang ovnen skal gøres ren.

Hun fortsætter:

Jeg havde den usædvanlige velsignelse at min mor altid var der. Hun lyttede tålmodigt til mine teenage-bekymringer og spørgsmål. Hun fik mig til at føle mig som det mest betydningsfulde og interessante menneske i verden. Hun var altid hjemme – opmærksom, interesseret og altid parat.

Hendes mor døde det forår, hvor hun gik i 3.g. Hun beretter:

En af de sværeste stunder i mit unge liv var den dag, jeg vendte hjem fra skole til et tomt hus og gik ned ad den lange gang til hendes soveværelse. Min trofaste rådgiver og fortrolige var der ikke mere, men hun havde givet mig kærlighedens, visdommens og anerkendelsens evige gaver. Jeg vil altid være dybt taknemlig for hendes godhed.

Denne stærke kvinde havde, skønt hun var alvorligt syg, styrke til at elske, motivere, inspirere, fremme retfærdighed og gøre godt.

Min bøn til enhver af os er, at vi må erkende, at Gud har givet hver enkelt af os magt og kraft – kraft til at handle, vælge, tjene, elske og udrette meget godt. Måske er tiden inde til at få styr på os selv. Vores profet, Gordon B. Hinckley, har sagt: »Vær trofaste ... Gør godt.« Han har sagt, at »vi ikke har noget at frygte. Gud står ved roret ... Han vil udøse velsignelser over dem, der vandrer i lydighed mod hans befalinger« (*Ensign*, maj 1995, side 71). Det er min bøn, at vi må søge at få retfærdighedens kraft i vores liv ved at følge den levende profets råd og ved at efterleve vor Frelser Jesu Kristi lærdomme. Og det siger jeg i hans navn. Amen. □

Indesluttet i Kristi kærlighed

Ældste W. C. Zwick
De Halvfjerds

Vores eget liv beriges, når vi lærer af gode venner, hvis handicap og ydmyghed påkalder Åndens tilstedeværelse.

Mit hjerte skælver i inderlig ydmyghed nu, hvor jeg står på dette hellige sted for første gang. Jeg ved med fuld vished, at præsident Hinckleys ord og tanker repræsenterer Herrens ønsker for hver af os.

En smuk sommermorgen overværede vores familie Handicap OL, som vores søn Scott deltog i. Hvert år afholdes der Handicap OL, så folk med handicap kan mødes i venskabelig konkurrence. Vi så, hvordan løberne, mens de indtog deres positioner til 50 meter løbet, blev opmuntret af nogle helt specielle venner, der kaldes »krammere«. Få sekunder før løbet begyndte, stillede disse krammere sig op nede ved målstregen. Det betød ikke noget, hvem der kom først i mål. Det, der betød noget var, at hver eneste løber kom i mål, og at hver eneste løber fik et lykønskningskram på målstregen. Både de tapre løbere og de kærlige krammere udviste sande principper.

Herren har klart sagt: »Vær tro og nidkær i at holde Guds bud, og jeg vil slutte dig i min kærligheds arme« (L&P 6:20).

Vi ønsker alle at finde trøst i Frelserens favn.

Under sit jordiske virke så Frelseren bort fra fysiske eller mentale skrøbeligheder, i stedet så han på hjertet. Som hans disciple har vi også det hellige ansvar at følge hans eksempel og tage os kærligt af de handicappede. Tapre disciple søger at yde meningsfyldt tjeneste for andre og vise dem kærlighed.

Ældste Richard G. Scotts råd er meget rammende: »Du bliver et redskab, hvormed Herren kan velsigne andre. Ånden vil lade dig føle Frelserens omsorg og interesse, derpå hans kærligheds varme og styrke« (*Stjernen*, juli 1994, side 8).

Vores opgave, som gøres lettere gennem bøn, er at være opmærksomme på selv de mindste begrænsninger, som de, der lider smerte og skuffelse, må døje med. Det kan være en mindre indlæringsvanskelighed, ordblindhed eller problemer med hørelsen. Uden vores hjælp vil de måske ikke være i stand til at få del i Frelseren godhed eller nyde et rigt liv.

Ethvert menneske vil gerne kunne føle sig tryg i en til tider grusom og konkurrencepræget verden. Enhver har stor værdi, fordi vi alle er Guds åndelige børn.

Mary, en ung, mentalt handicappet pige, som ikke var medlem af Kirken, har sine begrænsninger, men hun vil ikke være udenfor. Flere unge piger i Kirken, som var opmærksomme på hendes behov, indbød hende til at deltage i wardets roadshow. Hendes familie blev indbudt til forestillingen. Marys far ville gerne vide mere om en kirke, hvis medlemmer holdt så meget af hans datter, at de lod hende være med. Hele familien tog imod evangeliet og blev døbt. Tak til enhver betænksom ven, lærer, biskop og alle andre, som sørger for, at ingen føler sig alene eller udenfor. Der er et konstant behov for meningsfyldt engagement. Det beriger og styrker os alle.

Inde i Tabernaklet under et konferencemøde.

Søster Navarro bor i en lille landsby i det sydlige Chile. Hendes legeme er svært gigtplaget, og hun har voldsomme smerter, når hun går med sin stok. Hver eneste søndag i 19 år har hun taget sin datter, der er mentalt handicappet, ved hånden og støttet sig til sin stok, mens de er gået de tre kilometer til kirke. Kaldelsen som dirigent i Hjælpeforeningen er den kære søster Navarros et og alt. Hendes villighed til at hjælpe andre, har tilskyndet andre til at støtte hendes handicappede datter.

I sin uendelige godhed lader Frelseren enhver få del i glæden. »Alle mennesker har ret dertil, det ene såvel som det andet, og ingen bliver forment« (2 Nephi 26:28). Enhver har sin specielle gave, og alle har brug for at yde sit bidrag, såvel som til at modtage.

Jamie Wheeler er en usædvanlig 16-årig dreng. Han er født med Downs syndrom. Han har en kaldelse i wardet og hjælper sin biskop på andre meningsfyldte måder. Han tager aktivt del i spejderprogrammet. Han giver og modtager kærlighed og påskønnelse.

Profeten Joseph Smith sagde: »Alle de personligheder og ånder, som Gud nogensinde har sendt ind i verden, er modtagelige for berigelse« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, side 428).

Vores eget liv beriges, når vi lærer af gode venner, hvis handicap og ydmyghed påkalder Åndens tilstedeværelse. De lærer os nye dybder af tro, mod, tålmodighed, kærlighed og personlig værdi.

Fire unge mænd med svære handicap arbejder i templet i São Paulo i Brasilien. Hver af dem har sine egne udfordringer, men hver især velsigner de tusinder, fordi de bidrager til den dejlige ånd, som hersker i det smukke tempel. »Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne« (L&P 18:10).

Min sjæl er fuld af beundring for og kærlighed til vores ældste søn, Scott, som har været mentalt handicappet siden fødslen. Hans mod og kærlighed har givet mange venner og hvert medlem af vores familie mulighed for gennem Ånden at føle »Frelserens omsorg og interesse, derpå hans kærligheds varme og styrke« (Richard G. Scott, *Ensign*, maj 1994, s. 9). Jeg er taknemlig for min evige partner, Jan, hvis tro og kærlige omsorg for hvert af vores børn har gjort vores hjem til et fredfyldt sted. Hun er virkelig på udkig efter måder, hvorpå hun kan trøste ethvert af Guds børn.

Overvej i hjertet Frelserens følelser, da han udtrykte sin kærlighed til hvert enkelt af Guds børn: »De græd og så vedholdende på ham, som om de ville bede ham om at blive hos dem lidt længere. Og han sagde til dem: Mit indre er fyldt medlidenhed for jer. Har I syge blandt jer? Bring dem hid, og jeg vil helbrede dem, thi jeg har medlidenhed med jer ...

Thi jeg ser, at jeres tro er tilstrækkelig til, at jeg kan helbrede jer« (3 Nephi 17:5-8).

Jeg beder til, at vores tro må være tilstrækkelig til at enhver af os kan føle sig indesluttet i Frelserens kærligheds arme. Jeg ved, at vores Frelser lever, og at han kender hver enkelt af os indgående. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Israels Genløser

Ældste Bruce D. Porter
De Halvfjerds

Han rejser langt for at finde de fortabte og føre dem hjem. Der finder han os trætte, sultne og nedtrampede. Han giver os mad og drikke.

Lignelsen om den fortabte søn er en lignelse om os alle. Den minder os om, at vi alle til en vis grad er vor himmelske Faders fortabte sønner og døtre. For, som apostlen Paulus skrev: »... alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud« (Rom 3:23).

Ligesom den omflakkende søn i Frelserens lignelse er vi kommet til »et land langt borte« (Luk 15:13), fjernt fra vores førjordiske hjem. Ligesom den fortabte søn har vi del i en guddommelig arv, men ved vores synder har vi formøblet en del af den og oplever en »streng« åndelig »hungersnød« (v. 14). Og ligesom ham må vi ved smertelig erfaring erkende, at verdslige glæder og sysler ikke er mere værd end de bønner, som svin æder. Vi længes efter at genforenes med vor Fader og vende hjem til ham. »I vantro og mørke vi før måtte gå, i jammer og tungt slaveri« (»Nu Israels Genløser«, *Sange og salmer*, nr. 5).

I lignelsen om den fortabte søn var det kun den ældste søn, der forblev tro mod sin far; som han selv siger: »(jeg har) aldrig overtrådt et eneste af dine bud« (Luk 15:29). I frelsesplanen er det på samme måde Faderens Førstefødte, som er ren og syndfri. Men der er dog en væsentlig forskel. I lignelsen er den ældste misundelig på al den opmærksomhed, som den hjemvendte søn får. I frelsesplanen er det den ældste søn, som *gør det muligt* for de fortabte at vende tilbage.

Faderens sender ham ud for at befri sine sønner og døtre fra slaveri. Den ældste søn er fuld af medfølelse: »Jeg frelser dem fra deres syndige frafald og renser dem ...« (Ez 37:23). Han rejser langt for at finde de fortabte og føre dem hjem. Der finder han os trætte, sultne og nedtrampede. Han giver os mad og drikke. Han lever blandt os og løfter vore byrder med os. Og som det ypperste udtryk for kærlighed tager den ældste søn sin egen formue og løskøber os, en for en. For helt at kunne betale vores gæld tvinges han til at ofre al sin rigdom, ja, alt, hvad han ejer og har.

Der er dem, som afslår den tilbudte løsesum. Lænket af deres egen stolthed foretrækker de trældom frem for omvendelse. Men de, der tager imod hans tilbud og forsager deres vildfarelser, modtager helbredelse ved hans hånd og frihed som gave. Dem fører han tilbage til deres fader med jubelsange om evig glæde.

Jeg vidner for jer, at vor himmelske Faders ældste søn har løskøbt os fra syndens slaveri. Vi er et dyrekøbt folk. Som Paulus siger: »I blev købt dyrt« (1 Kor 7:23). I Getsemane H ave måtte Faderens Førstefødte stige »ned under alle ting« (L&P 88:6); »det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar« (Es 53:4). På Golgata led han smerte og død ved de mænd, for hvis synder han havde sonet, »han hengav sit liv til døden« (v. 12), da han overvandt verden.

I det førjordiske liv havde han været Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, Jordens Skaber, den store Jeg Er. Han nedsteg fra disse ophøjede tinder og kom til jorden under de mest ydmyge omstændigheder, for at han ikke skulle være ubekendt med vore

Medlemmer af De Halvfjerds' Kvorummer synger en salme sammen med forsamlingen.

Konferencegæster på plænen syd for Tabernaklet lytter til konferencen over et højtalersystem. Assembly Hall, hvor konferencen kan ses på en storskærm, ses i baggrunden.

sorger. I stedet for verdslig status valgte han at lade sig føde i en ussel stald og leve som en almindelig tømrer. Han voksede op i en obskur landsby i en ringeagtet egn af Palæstina. Han påtog sig ingen hæder og var »som et rodskud af den tørre jord« og »havde ingen skønhed ... vi brød os ikke om synet« (Es 53:2).

Han kunne have fået politisk magt og ære, men valgte i stedet at helbrede og undervise. Han kunne have vundet sit folks yndest ved at befri dem fra romersk undertrykkelse. I stedet frelste han dem fra deres synder og blev forkastet af sine egne. Han gav afkald på Galilæas hæder for at gennemgå ydmygelser og domfældelse i Jerusalem. Derefter betalte vor Herre Jesus Kristus bogstaveligt til fulde vores løsesum, da han »led for alle mennesker« (L&P 18:11). »Og på grund af ugudelighed vil verden agte ham for intet; derfor hudstryger de ham, og han tåler det. Ja, de spytter på ham, og han tåler det på grund af sin miskundhed og langmodighed med menneskenes børn« (1 Nephi 19:9).

For nogle år siden besøgte jeg Jerusalem kort før jul. Gaderne var kolde og triste; der var politisk spænding i luften. Og dog fyldtes mit hjerte med fred i visheden om, at dette var den by, han havde elsket så højt, det sted, hvor han ydede sit evige offer; og visheden om, at her havde han boet, som var alle menneskers Frelser.

Jeg vendte tilbage til USA en sen lørdag aften. Da sabbatten gryede, vækkede mit vækkeur mig med disse strofer fra »Glade jul, dejlige jul«: Engle bringer til store og små bud om ham, som i krybben lå; fryd dig, hver sjæl han har frelst.

Og jeg begyndte at græde, mens jeg tænkte på Israels Genløsers fuldkomne liv og storslåede offer. Han, der fødtes som de fattiges ven og de sagtmodiges håb.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Herren Jesus Kristus har betalt prisen for vores synder, på betingelse af, at vi omvender os. Han er Faderens Førstefødte. Han er Israels Hellige. Han er førstegrøden af de opstandne. Jeg vidner om, at han lever. Jeg vidner om, at han er vores Forløser, »vor konge, vor broder og ven« (*Sange og salmer*, nr. 5).

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Stol på Herren

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Vi kan være forvissede om, at i Herrens egen tid vil løsningerne komme, freden vil herske og tomrummet vil blive udfyldt.

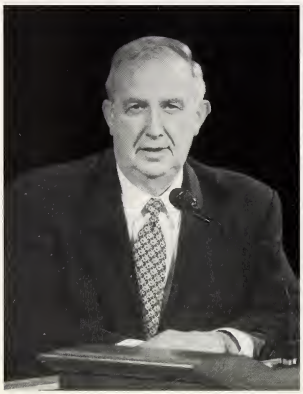

Det er hårdt, når oprigtige bønner om noget, som vi så inderligt ønsker os, ikke besvares på den måde, som vi gerne vil have. Det er især svært, når Herren siger »nej« til det, som er retfærdigt og som ville give os stor glæde og lykke. Hvad enten det nu er at overvinde sygdom eller ensomhed, vinde et vildfarent barn tilbage, leve med et handicap eller når vi beder om, at en af vore kære, som ligger for døden, må få lov at leve, så synes det meget rimeligt og helt afgørende for vores lykke, at vi får et positivt svar. Det er svært at forstå, hvorfor vores dybe og oprigtige tro, som udspringer af et liv i lydighed, ikke fører til det ønskede resultat.

Ingen ønsker modgang. Prøvelser, skuffelser, sorg og hjertekval kommer til os fra to vidt forskellige kilder. De, der overtræder Guds love, vil altid møde de udfordringer. Den anden årsag til modgang er, at Herrens hensigter derved opnås i vores liv, så vi kan modtage den lutrelse, som prøvelsen medfører. Det er af afgørende betydning, at vi hver især gør os klart, hvilken af disse to kilder vores prøvelser og udfordringer kommer fra, for de skal tackles på hver sin måde.

Hvis du lider under den sorg, som overtrædelse forvolder, skal du være opmærksom på, at den eneste vej til varig lindring går gennem oprigtig omvendelse med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd. Erkend din totale afhængighed af Herren og indordn dit liv efter hans lærdomme. Der findes ingen anden måde at opnå varig lindring og fred på. Ved at udskyde den ydmyge omvendelse, sinker eller hindrer du udfrielsen. Erkend over for dig selv dine fejltrin og søg hjælp nu. Din biskop er en ven, som har nøglerne til at hjælpe dig med at finde fred og tilfredshed i sindet. Du vil blive hjulpet til at finde styrke til at omvende dig og blive tilgivet.

Må jeg nu komme med nogle forslag til jer, der lider under den anden kilde til modgang, nemlig den prøvelse, som en vis himmelsk Fader finder nødvendig, selvom I lever værdigt og retfærdigt og er lydige mod hans befalinger.

Bedst som alt synes at gå godt, bliver man til tider ramt af flere prøvelser på én gang. Når disse prøvelser ikke er resultatet af ulydighed, er det tegn på, at Herren mener, at man er parat til at udvikle sig lidt mere. Derfor giver han én oplevelser, som fremmer vækst, forståelse og medfølelse, hvilket vil være dig til evig gavn. At få én til at flytte sig derfra, hvor vedkommende er nu, og dertil hvor Herren ønsker det, kræver en hård indsats, og det medfører ofte ubehag og smerte.

Når man møder modgang, fristes man til at stille mange spørgsmål. Nogle af dem tjener et godt formål, andre gør ikke. At spørge, hvorfor sker det her for mig? hvorfor skal jeg lide med det nu? hvad har jeg gjort, at det her skulle ske? fører ingen vegne. Det gavner ikke noget at stille spørgsmål, som afspejler en modvilje mod Guds vilje. Vi bør snarere spørge: Hvad skal jeg gøre? Hvad skal jeg lære af denne oplevelse? Hvad skal jeg ændre på? Hvem skal jeg hjælpe? Hvordan kan jeg huske mine mange velsignelser midt i disse prøvelser? Det er meget svært at ofre inderlige personlige ønsker til fordel for Guds vilje. Men når man med ægte overbevisning beder: »Lad mig lære din vilje at kende« og »må din vilje ske«, vil man kunne modtage mest mulig hjælp fra en kærlig himmelsk Fader.

Dette liv lærer os tillid – tillid til Jesus Kristus, tillid til hans lærdomme, tillid til vores evne til, med Helligåndens hjælp, at adlyde de lærdomme for at opnå lykke nu og en meningsfyldt, enestående lykkelig evig tilværelse. At have tillid vil sige, at man villigt adlyder uden at vide, hvad det vil føre til (se Ordsp 3:5-7). For at bære frugt må ens tillid til Herren være stærkere og mere varig end ens tillid til egne følelser og erfaringer.

At udøve tro er at stole på, at Herren ved, hvad han gør med én, og at han kan opnå det til ens evige gavn, selvom man ikke forstår, hvordan han kan gøre det. Vi er som spædbørn i vores forståelse af evige anliggender og deres konsekvenser for os her. Alligevel handler vi til tider, som om vi forstår det hele. Hvis man stoler på Herren og udøver tro på ham, når man gennemgår prøvelser for hans skyld, vil han hjælpe én. Hans støtte kommer som regel gradvist, lidt ad gangen. Hver gang man gennemgår et udviklingstrin, fortsætter den smerte, som udviklingen medfører. Hvis alt blev bragt i orden, første gang man bad om det, ville man aldrig udvikle sig. Vor himmelske Fader og hans elskede Søn elsker jer med fuldkommen kærlighed. De ønsker ikke, at I skal gennemgå flere prøvelser end højst nødvendigt for jeres egen skyld eller jeres kæres skyld.

Som i alt andet er Mesteren vores fuldkomne eksempel. Hvem kunne have bedt med mere fuldkommen tro, større lydighed eller mere fuldkommen forståelse end han gjorde, da han i Getsemane Have bad til sin Fader: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil« (Matt 26:39). Senere bad han atter to gange: »Min fader, hvis det ikke er muligt, at dette bæger går mig forbi, men jeg skal drikke det, så ske din vilje« (Matt 26:42, se også v. 44).

Hvor er jeg taknemlig for, at Frelseren lærte os, at vi bør afslutte vores inderligste og mest dybtfølte bønner, hvor vi beder om det, der har størst betydning for os, med ordene: »Ske din vilje« (v. 42). Ens villighed til at anerkende Faderens vilje vil ikke ændre på det, som han i sin visdom har valgt at gøre. Men det vil bestemt ændre den virkning, som disse beslutninger vil få på én per-

Ældste Gene R. Cook fra De Halvfjerds' Første Kvorum, til venstre, taler med ældsterne Claudio R. M. Costa og Julio E. Dávila fra De Halvfjerds' Andet Kvorum.

sonligt. Når vi således udøver vores handlefrihed korrekt, kan hans beslutninger skabe langt større velsignelser i ens liv. Jeg har erfaret, at eftersom vor himmelske Fader ønsker, at vi skal udvikle os, giver han os blide, næsten umærkelige tilskyndelser, som han, hvis vi er villige til at tage imod dem uden at beklage os, vil gøre til tydelige manifestationer af hans vilje. Dette lys modtager vi som resultat af vores tro og villighed til at gøre, hvad han beder om, skønt vi egentlig havde mest lyst til noget helt andet.

Vor himmelske Fader har opfordret jer til at udtrykke jeres behov, håb og ønsker til ham. Det skal ikke foregå som en form for forhandling, men snarere et udtryk for villighed til at adlyde hans vilje, uanset hvad det måtte føre med sig. Hans opfordring: »Bed, og I skal få« (3 Nephi 27:29) garanterer ikke, at man får det, man *ønsker*. Men det garanterer, at man, hvis man er værdig, vil modtage det, som vor himmelske Fader, der elsker os inderligt og i højere grad end os selv ønsker os evig lykke, finder, at vi har *behov* for.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at når Herren lukker en vigtig dør i dit liv, viser han sin fortsatte kærlighed og medfølelse ved til gengæld at åbne mange andre døre. Han vil strø pakker af åndeligt solskin til at opmuntre dig på din vej. De dukker ofte op, når en prøvelse har været allersværest, og er et tegn på en alvidende Faders omsorg og kærlighed. De peger frem mod større glæde og forståelse og styrker din beslutning om at anerkende og adlyde hans vilje.

Det er en enestående velsignelse at have tro på Frelseren og et vidnesbyrd om hans lærdomme. Kun få i denne verden har det strålende lys til at vejlede dem. Det gengivne evangeliums fylde giver perspektiv, indsigt og forståelse. Det gør det muligt for os at møde de af livets prøvelser, som ellers ville synes uretfærdige, urimelige og ubegrundede. Lær disse nyttige sandheder ved at granske Mormons Bog og andre skrifter. Stræb efter at forstå disse lærdomme ikke blot med forstanden, men også med hjertet. Sand, varig lykke og dens medfølgende styrke, mod og evne til at overvinde selv de vanskeligste udfordringer opnås kun ved at leve et Kristuscentreret liv. Lydighed mod hans befalinger giver os en sikker grundvold at bygge på. Det kræver en indsats. Der er ingen garanti for hurtige resultater, men vi kan være forvissede om, at i Herrens egen tid vil løsningerne komme, freden vil herske og tomrummet vil blive udfyldt.

For nylig sagde en stor leder, som led af alderdommens fysiske skavanker: »Jeg er glad for, at jeg har det, jeg har.« Det er klogt at åbne for lykkens vinduer ved at erkende sine rige velsignelser.

Lad være med udelukkende at tænke på modgangen. Prøv at forstå så meget, som det nu engang er muligt at forstå. Gør det, du kan, og lad så resten være op til Herren en tid, mens du betjener andre på værdig vis, inden du atter gør dig bekymringer.

Vær klar over, at selv når du kæmper med en udfordring, som gør dig nedtrykt, er det muligt at opleve fred og glæde. Ja, smerte, skuffelse, fortvivlelse og bekymring kan spille en midlertidig rolle i dit liv. Men bag dem findes en baggrund af fred og vished om, at en kærlig Fader vil holde sine løfter. Du kan gøre dig fortjent til de løfter ved at beslutte dig til at anerkende hans vilje, ved at forstå lykkens plan, ved at modtage alle ordinanserne og ved at holde de pagter, der sikrer opfyldelsen af dem.

Det er Herrens plan at ophøje dig til at leve sammen med ham og blive rigt velsignet. Den hastighed, hvormed du gør dig fortjent til det, afhænger af din evne til at modnes, udvikle dig, elske og give af dig selv. Han forbereder dig til at blive en gud. Du kan endnu ikke begribe, hvad det indebærer, men det ved han. Når du stoler på ham, søger og følger hans vilje, vil du modtage velsignelser, som dit begrænsede jordiske sind slet ikke kan fatte. Din himmelske Fader og hans hellige Søn ved bedre end nogen anden, hvad der bringer dig sand lykke. De har givet dig den store plan for lykke. Når du forstår og følger den, vil du blive velsignet med lykke. Når du villigt adlyder, modtager og ærer den hellige plans ordinanser og pagter, kan du opnå den største grad af tilfredshed i dette liv. Ja, sågar tider med overvældende lykke. Du bereder dig derved på et evigt liv i herlighed med dine kære, som opnår det rige.

Jeg ved, at de principper, vi har drøftet her, er sande. Jeg ved det af personlig erfaring. At anerkende Herrens hånd i dit liv og acceptere hans vilje uden at kny er begyndelsen. Den beslutning fjerner ikke øjeblikkeligt de kampe, som skal sikre din udvikling. Men jeg vidner om, at det er den bedste måde, hvorpå du kan finde styrke og indsigt. Det vil hjælpe dig ud af din egen forstands blindgyder. Det vil gøre dit liv til en produktiv, meningsfyldt oplevelse, hvor det i modsat fald kunne synes uudholdeligt (se L&P 24:8).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at I har en himmelsk Fader, som elsker jer. Jeg vidner om, at Frelseren gav sit liv for jeres lykke. Jeg kender ham. Han forstår jeres behov. Jeg ved med vished, at hvis I vil anerkende deres vilje uden at beklage jer, så vil de velsigne og støtte jer. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum hilser på Det Første Præsidentskab, der ankommer til et konferencemøde.

Tilgivelsens herlige morgen

Præsident Boyd K. Packer
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Bortset fra de få, der vælger fortabelsens side efter at have haft fuldstændig kundskab, er der ingen vane, intet misbrug, intet oprør, ingen overtrædelse og ingen krænkelse, som er udelukket fra løftet om fuldstændig tilgivelse.

I april 1847 anførte Brigham Young det første kompagni af pionerer fra Winter Quarters. Samtidig, 2200 kilometer længere vestpå, vaklede de ynkelige overlevende fra Donner-vogntoget ned ad Sierra Nevada-bjergenes skråninger ind i Sacramento-dalen.

De havde tilbragt en grusom vinter fanget i snedriverne nær bjergtinden. At nogen overhovedet overlevede de mange dage, uger og måneder med sult og ubeskrivelige lidelser er ganske utroligt.

Blandt dem var 15-årige John Breen. Natten til den 24. april vaklede han ind på Johnsons ranch. Flere år senere skrev John:

Det var langt efter mørkets frembrud, da vi nåede frem til Johnsons ranch, så jeg så den først rigtigt om morgenen. Vejret var godt, jorden var dækket af grønt græs, fuglene sang i trætoppene og rejsen var forbi. Jeg kunne knap fatte, at jeg var i live.

Det syn, jeg så den morgen, synes prentet ind i mit sind. Jeg har glemt det meste af det, der skete, men lejren ved Johnsons ranch står altid klart for mig.[1]

Til at begynde med var jeg forbløffet over hans udtalelse om, at han »havde glemt det meste af det, der skete«. Hvordan kunne man glemme de lange måneders utrolige lidelser og sorg? Hvordan kunne den grusomme, mørke vinter fortrænges af én herlig morgen?

Da jeg tænkte lidt nærmere over det, var det slet ikke så underligt. Jeg har set noget lignende ske i mennesker, jeg har kendt. Jeg har set én, som har tilbragt en lang vinter med skyldfølelse og åndelig sult, træde ud i tilgivelsens morgen.

Da morgenen kom, erfarede han dette:

»Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.«[2]

»Det er mig, *kun* mig, der sletter dine overtrædelser, for min egen skyld husker jeg ikke på dine synder.«[3]

»Jeg tilgiver deres skyld og husker ikke mere på deres synd.«[4]

»Jeg tilgiver deres uret og husker ikke længere på deres synd.«[5]

Som ung blev profeten Alma en tid »*plaget*«, som han sagde, »*af en evig kval*, thi (hans) sjæl var *i højeste grad i oprør*.«[6]

Han tænkte: »O … *gid jeg kunne blive forvist og tilintetgjort, både sjæl og legeme*.«[7]

Men så kom der en tanke ind i hans sind. Da han overvejede tanken og handlede efter den, kom tilgivelsens morgen, og han sagde:

»(Jeg) mindedes … ikke længere mine kvaler, og jeg oprørtes ikke mere ved erindringen om mine synder.

Og hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, men sjæl blev fyldt med glæde, lige så stor som min kval havde været.«[8]

Vi modtager breve fra folk, som har begået tragiske fejltrin. De spørger: »Kan jeg *nogensinde* blive tilgivet?« Svaret er *ja!*

Evangeliet lærer os, at vi kan opnå lindring fra pine og skyldfølelse ved omvendelse. Bortset fra de få, der vælger fortabelsens side efter at have haft fuldstændig kundskab, er der ingen vane, intet misbrug, intet oprør, ingen overtrædelse og ingen krænkelse, som er udelukket fra løftet om fuldstændig tilgivelse.

»Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne, er de røde som purpur, kan de blive som uld.« Det vil sige, fortsætter Esajas, »hvis I er villige og lydige.«[9]

Selv den Guds nåde, som loves os i skrifterne, kommer først efter »alt, hvad vi formår at gøre«.[10]

I vil måske bilde jer selv ind, at jeres synd ikke er åndelig forkert. Den går ikke. Det går heller ikke at gøre oprør, blive vrede eller forsøge at slå det hen i spøg. I kan ikke gøre det. Og I behøver ikke at gøre det. Der findes en vej tilbage. Men det vil ikke hjælpe jer, hvis jeg, for ikke at såre jeres følelser, undlader at fortælle jer den svære del af det.

John Breen nåede ikke frem til den herlige morgen på Johnsons ranch blot ved at ønske sig derhen. Han vadede og kravlede op over bjergpasset, og led for hvert eneste skridt. Men da han endelig vidste, at han ville overleve, og at lidelserne ville få en ende, beklagede han sig ikke over trængslerne. Og han fik hjælp hele vejen ned. Han var sammen med redningsfolkene.

Når det gælder en mindre overtrædelse, vil noget så enkelt som en undskyldning kunne stille loven tilfreds. De fleste fejltrin kan ordnes os og Herren imellem, og det bør gøres hurtigt.[11]. Det kræver, at vi bekender over for ham og retter så godt op på fejlen, som muligt.

Når oprigtig omvendelse bliver en del af vores liv, hvilket ses af vores villighed til at »bekende dem og aflægge dem«[12], har Herren lovet os, at vi kan »altid *få* syndsforladelse«.[13]

Alma fortalte ligeud sin vildfarne søn, at »omvendelse kunne ikke komme til menneskene, uden at der var fastsat en straf«.[14] Straffen kan, i det fleste tilfælde, bestå af de lidelser, vi påfører os selv. Det kan være tab af privilegier eller fremgang.[15] (læs nærmere om dette i note 15). Vi straffes *af* vores synder, om ikke *for* dem.

Der er nogen overtrædelser, som kræver disciplinering for at opnå den lindring, som tilgivelsens morgen bringer. Hvis du har begået alvorlige fejltrin, så gå til din biskop. Ligesom redningsfolkene, der hjalp John Breen ned fra bjergtoppene, kan biskopper vejlede én ad den vej, som man skal gå for at opnå Kirkens tilgivelse. Hver af os må selv arbejde på at opnå Herrens tilgivelse.

For at opnå tilgivelse, må man yde godtgørelse. Det vil sige, at man giver det tilbage, som man har taget, eller lindrer den smerte, man har voldt andre.

Men til tider kan man *ikke* give det tilbage, som man har taget, for man har det ikke. Hvis man har voldt andre uudholdelige lidelser – for eksempel ved at krænke en andens dyd – kan man ikke gøre det godt igen.

Til tider kan man ikke reparere det, man har ødelagt. Måske fandt krænkelsen sted for længe siden, eller måske vil den krænkede ikke tage imod ens bodsydelser. Måske har skaden været så stor, at man ikke kan rette op på den, uanset hvor gerne man end vil.

Ens omvendelse er ikke fuldstændig, medmindre man gør fejlen god igen. Og hvis man ikke kan gøre noget ved det, man har gjort, så sidder man i saksen. Det er let at forstå, hvor magtesløs og håbløs man kan føle sig, og hvorfor man har lyst til at give op, ligesom Alma.

Den tanke, som reddede Alma, da han handlede efter den, var dette: Selve formålet med Kristi forsoning er at genoprette det, som du ikke kan genoprette, hele det sår, som du ikke kan hele, og ordne det, som du har knust og ikke kan bringe i orden.

Hvis dit ønske er stærkt, og du er villig til at betale »den sidste øre«,[16] vil loven om genoprettelse og godtgørelse blive sat ud af kraft. Din gældspost overføres til Herren. Han vil betale for dig.

Jeg gentager, at bortset fra de meget få, der vælger fortabelsen, er der ingen vane, intet misbrug, intet oprør, ingen overtrædelse, intet frafald og ingen forbrydelse, som er udelukket fra fuldstændig tilgivelse. Det er Kristi forsonings løfte.

Hvordan alt kan blive gjort godt igen, ved vi ikke. Det sker måske slet ikke i dette liv. Vi ved fra åbenbaringer og englebesøg, at Herrens tjenere fortsætter det forløsende arbejde bag sløret.[17]

Den viden bør være en lige så stor trøst for den uskyldige, som for den skyldige. Jeg tænker her på forældre, der lider uudholdeligt på grund af deres vildfarne børns fejltrin og er ved at opgive håbet.

Nogle medlemmer undrer sig over, at deres præstedømmeledere ikke bare vil anerkende dem, som de er, og blot trøste dem i det, de kalder, sand kristen kærlighed.

Sand kristen kærlighed, Kristi rene kærlighed, forudsætter ikke, at man godtager enhver form for adfærd. De oplevelser, man har som forældre, viser, at man kan nære en overvældende kærlighed til en anden, men at man alligevel ikke vil acceptere uværdig opførsel.

Vi kan ikke, som Kirke, anerkende uværdig adfærd eller optage personer i fuldt fællesskab, hvis de lever eller forkynder standarder, som er i direkte modstrid med det, som Herren fordrer af sidste dages hellige.

Hvis vi af ren og skær medfølelse skulle acceptere uværdig adfærd, ville det måske give nogen en midlertidig trøst, men det ville ikke i den sidste ende bidrage til deres lykke.[18]

I den kærligste åbenbaring, vi har om venlighed, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed, formaner Herren os at irettesætte »skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat«.[19]

Herren gør det muligt for os at betale vores gæld til ham. På en måde kan vi selv medvirke til en slags forsoning. Når vi er villige til at gengive det, vi ikke har taget, eller hele det sår, vi ikke har forvoldt eller betale den gæld, vi ikke har stiftet, efterligner vi hans rolle i forsoningen.

Alt for mange lever med skyldfølelse, skønt lindringen altid er lige for hånden.

Alt for mange minder om den immigrantkvinde, som spinkede og sparede og fornægtede sig selv alt, indtil hun, efter at have solgt alt, havde råd til en dæksplads på et skib til Amerika.

Hun rationerede de sparsomme fødevarer, som hun havde med sig. Men alligevel slap de op efter kort tid. Når de andre gik op for at spise, blev hun på sin plads – fast besluttet på at udholde sine lidelser. Endelig, den sidste dag til søs, mente hun, at hun var nødt til at købe sig et måltid mad, så hun kunne få kræfter til den næste etape af rejsen. Da hun spurgte, hvad et måltid mad kostede, fik hun at vide, at måltiderne var inkluderet i billetprisen.

Tilgivelsens storslåede morgen kommer måske ikke på én gang. Giv ikke op, hvis det ikke lykkes for dig første gang. Den vanskeligste del af omvendelsen er ofte at tilgive sig selv. Modløshed er en del af prøvelsen. Giv ikke op. Den herlige morgen skal nok oprinde.

Og så vil »Guds fred, som overgår al forstand« atter komme ind i dit liv.[20] Så vil du, ligesom han, ikke længere huske dine synder. Hvordan kan du vide det? Tro mig, du vil vide det![21]

For en del år siden var jeg i Washington D.C. sammen med præsident Harold B. Lee. En tidlig morgen kaldte han mig ind på sit hotelværelse. Han sad i sin slåbrok og læste i *Evangeliske Lærdomme* af præsident Joseph F. Smith. Han sagde: »Hør lige det her!«

»Jesus havde heller ikke fuldendt sin mission, da hans legeme blev dræbt, ej heller fuldendte han det efter sin opstandelse fra de døde; selv om han havde opnået det formål, hvorfor han kom til jorden, havde han ikke fuldendt al sin gerning. Og hvornår vil han gøre det? Ikke førend han har forløst og frelst enhver af vor fader Adams sønner og døtre, der er blevet, eller nogensinde vil blive født på denne jord, indtil tidernes ende med undtagelse af fortabelsens sønner. Det er hans mission. Vi har ikke fuldendt voes gerning, førend vi har frelst os selv og derefter alle, der er afhængige af os; for vi skal være frelsere på Zions bjerg, ligesom Kristus. Vi er kaldet til denne mission.«[22]

»Der er aldrig en tid,« sagde profeten Joseph Smith, »da ånden er for gammel til at nærme sig Gud. *Alle, som ikke har begået den utilgivelige synd … er inden for den tilgivende barmhjertigheds og nådes rækkevidde*«.[23]

Derfor beder, faster, bønfalder og trygler vi. Vi elsker dem, der kommer på afveje, og vi opgiver aldrig, aldrig håbet.

Jeg bærer vidnesbyrd om Kristus og kraften af hans forsoning. Og jeg ved, at »hans vrede blusser op mod de ugudelige; de omvender sig, og snart har hans vrede lagt sig, og de er atter i hans nåde; derfor slår gråden sig ned om aftenen, men om morgenen kommer jubel«.[24] □

NOTER

1. John Breen, »Pioneer Memoirs«, uudgivet, som citeret i »The Americanization of Utah«, udsendelse på PBS.
2. L&P 58:42.
3. Es 43:25; fremhævelse tilføjet.
4. Jer 31:34.
5. Hebr 8:12; se også Hebr 10:17.
6. Alma 36:12; fremhævelse tilføjet.
7. Alma 36:15; fremhævelse tilføjet.
8. Alma 36:19-20.
9. Es 1:18-19.
10. 2 Nephi 25:23.
11. Se L&P 109:21.
12. L&P 58:43; se også Ez 18:21-24, 31-32.
13. Mosiah 4:12; fremhævelse tilføjet.
14. Alma 42:16.
15. Alle, der omvender sig, og som ikke har begået den utilgivelige synd, vil i sidste ende opnå tilgivelse (se Matt 12:31). Men tilgivelse sikrer ikke nødvendigvis ophøjelse, som det ses i tilfældet med David (se L&P 132:38-39; se også Sl 16:10; ApG 2:25-27; *Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, side 409).
16. Se Matt 5:25-26.
17. Se L&P 138.
18. *Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, side 308.
19. L&P 121:43.
20. Fil 4:7.
21. Se Mosiah 4:1-3.
22. Joseph F. Smith, *Evangeliske Lærdomme*, side 372; fremhævelse tilføjet.
23. *Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, side 229; fremhævelse tilføjet.
24. JSO Sl 30:5; se også L&P 61:20.

Mødet lørdag eftermiddag
Den 30. september 1995

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

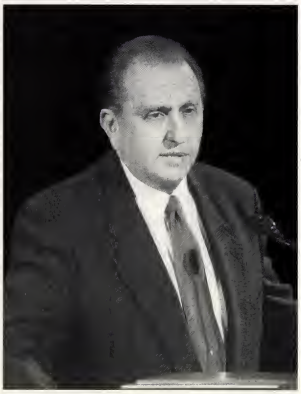

Mine brødre og søstre, præsident Hinckley har anmodet om, at jeg nu præsenterer for jer Kirkens generalautoriteter og ledere for Kirkens hjælpeorganisationer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Thomas Spencer Monson som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og James Esdras Faust som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum, Boyd K. Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum samt følgende som medlemmer af dette kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland og Henry B. Eyring. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

På grund af deres opgaver i områdepræsidentskaber foreslås det, at vi officielt afløser og takker ældsterne Rex D. Pinegar og Charles Didier for deres virke som medlemmer af De Halvfjerds' Præsidium. De, der kan godkende det, bedes vise det. Det foreslås, at vi opretholder som De Halvfjerds' Præsidium ældsterne Carlos E. Asay, L. Aldin Porter, Joe J. Christensen, Monte J. Brough, W. Eugene Hansen, Jack H Goaslind, og Harold G. Hillam. Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi officielt takker ældsterne Ted E. Brewerton og Hans B. Ringger, og at de betegnes som emeritus-medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum. De, der kan godkende det, bedes vise det.

Med tak for deres indsats som generalautoriteter foreslås det, at vi afløser ældsterne Eduardo Ayala, LeGrand R. Curtis, Helvécio Martins, J Ballard Washburn og Durrel A. Woolsey som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum. De, der ønsker at vise deres påskønnelse, bedes vise det med en oprakt højre hånd.

De, der sammen med os ønsker med tak at afløse ældsterne Charles Didier, J Ballard Washburn og F. Burton Howard som præsidentskabet for Søndagsskolen, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder som Søndagsskolens præsidentskab ældste Harold G. Hillam som præsident, ældste F. Burton Howard som førsterådgiver og ældste Glenn L. Pace som andenrådgiver. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder de øvrige generalautoriteter og præsidentskaber for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Præsident Hinckley, det ser ud til, at afstemningen har været enstemmigt bekræftende. Tak, brødre og søstre, for jeres støtte, kærlighed og bønner. □

»Opslugt i Faderens vilje«

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

Det eneste helt personlige, som vi kan lægge på Guds alter, er at indordne vores vilje under hans.

Når Kirkens medlemmer taler om indvielse, bør det gøres med ærbødighed og i erkendelse af, at enhver af os »har mistet herligheden fra Gud«, nogle i højere grad end andre. (Rom 3:23). Selv de mest samvittighedsfulde har ikke nået målet, men de erkender, at de er langt fra det, og stræber oprigtigt på at nå det.

Det er en trøst, at Guds nåde ikke kun tilflyder dem, »der elsker (ham) og holder alle (hans) befalinger«, men også til dem, »der bestræber sig på at gøre således« (L&P 46:9).

En anden gruppe medlemmer er de »hæderlige«, men ikke »tapre«. De er ikke rigtig klar over, hvor bred den åndelige kløft er, eller hvor vigtigt det er, at søge at mindske kløften (se L&P 76:79). Disse »hæderlige« mennesker er bestemt ikke elendige, ej heller onde eller ulykkelige. Det er ikke det, de gør, men snarere det, de ikke gør, som er galt. Hvis de for eksempel var tapre, kunne de gøre et dybt indtryk på andre, i stedet for blot at blive mindet med glæde.

I en tredje gruppe finder vi dem, som er fanget i verdens urenhed, og det minder os om, som Peter skrev, at den eller det, som »man ligger under for, er man slave af« (2 Pet 2:19). Hvis man »vil det kødelige« (Rom 8:5), kan man ikke have »Kristi tanker« (1 Kor 2:16), fordi ens tankebaner ligger langt fra Jesus og det samme gør ens »hjertes ... hensigter« (Mosiah 5:13). Ironisk nok er det sådan, at hvis Herren er os ganske fremmed, vil vi ende med at tjene andre herrer.

Disse andre herrer har også magt, selv om den ofte er skjult, for de gør krav på deres. Faktisk er vi alle soldater, også selv om det blot er i de ligegyldiges rækker.

I samme omfang som vi afviser at lade os lede af Herren, vil vi blive ledt af vores lyster eller være mere optaget af mindre vigtige dagligdags emner. Der findes et råd mod det i kong Benjamins fantastiske klagesang: »Thi hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?« (Mosiah 5:13). Mange mennesker i dag besvarer desværre spørgsmålet »hvad mener I om Kristus?« med ordene: »Jeg skænker ham ikke mange tanker!«

Tænk over disse tre eksempler, som viser, hvordan hæderlige mennesker i Kirken holder noget tilbage og derved hindrer en øget indvielse (se ApG 5:1-4).

En søster yder prisværdig, synlig samfundstjeneste. Men trods den anseelse hun nyder i lokalsamfundet, er Jesu hellige templer og hans hellige skrifter, to vigtige aspekter af det at være discipel, fremmede for hende. Men hun kan endnu nå at få Kristi billede indprentet i sit hjerte.

En hæderlig far, der pligtopfyldende sørger for sin families behov, er barsk og uvenlig over for de enkelte familiemedlemmer. Skønt fremmed over for Jesu mildhed og venlighed, som vi forventes at tilegne os, ville en lidt større indsats fra denne far have stor virkning.

Tænk på den hjemvendte missionær, der har fået skærpet sine evner, mens han udførte en hæderlig mission, stræber nu efter at nyde fremgang inden for sin karriere. Fortravlet ender han med at gøre knæfald for verdens krav. Derfor glemmer han at sætte Guds rige før sig selv. En mindre justering nu vil ændre hans kurs og måske sikre, at han når et højere mål senere.

De ufuldkommenheder, jeg har illustreret, er undladelsessynder. Når de telestiale synder engang lægges bag os og fremover undlades, må vi koncentrere os så meget desto mere om undladelsessynder. Undladelserne gør, at vi ikke gør os fuldt ud værdige til det celestiale rige. Kun ved en større grad af indvielse kan vi rette op på disse undladelser, hvis konsekvenser er lige så svære som gerningssyndernes. Mange af os har således tro nok til at undgå de store gerningssynder, men ikke tro nok til at give afkald på de distraherende ting, der optager os, eller til at fokusere på undladelsessynderne.

Mange undladelsessynder skyldes vores manglende vilje til at aflægge os vores selviskhed. Vi har så travlt med at tage vores egen temperatur, at vi ikke bemærker andres brændende feber, selv om vi kunne lindre den med opmuntring, venlighed eller ros. De hænder, der har mest brug for at blive løftet tilhører dem, der er for modløse til selv at søge hjælp.

Faktisk afhænger alt til syvende og sidst af vores ønsker. Disse danner vores tankebaner. Vores ønsker går således forud for vores handlinger og findes ved selve sjælens inderste. De kan enten bringe os nærmere Gud eller væk fra ham (se L&P 4:3). Gud kan »uddanne os til at ønske« (Joseph F. Smith, *Evangeliske Lærdomme*, side 250). Andre kan søge at påvirke vores ønsker. Men det er os, der danner ønskerne, »(vores) hjertes tanker og hensigter« (Mosiah 5:13).

Loven er, at »det skal ske (os) efter (vores) ønske« (L&P 11:17), »thi jeg, Herren, vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjerters ønske« (L&P 137:9; se også Alma 41:5; L&P 6:20, 27). Vores personlige vilje forbliver således vores egen. Gud vil hverken tilsidesætte eller betvinge den. Så vi må være sikre på, vi vil tage følgerne af det, vi ønsker!

En anden evig sandhed er, at vi kun kan finde ægte lykke ved at bringe vores vilje i harmoni med Guds. Alt andet er af mindre værdi (se Alma 12:10-11). Herren vil arbejde med os, selv om vi til at begynde med

»ikke (kan) gøre andet end blot ønske«, men er villige til »at give plads« til »en del af (hans) ord« (Alma 32:27). Han har kun brug for et meget lille brohoved! Men vi må selv ønske at give ham det.

Mange af os holdes fra at indvie os fuldt ud, fordi vi fejlagtigt tror, at vi på en eller anden måde mister vores personlighed, hvis vi lader vores vilje opsluge af Guds vilje (se Mosiah 15:7). Det vi i virkeligheden er bekymret for, er ikke at give afkald på selvet, men på selviske ting, såsom vores stilling, tid, anseelse og ejendele.

Det kan derfor ikke undre nogen, at Frelseren har givet os besked på at miste os selv (se Luk 9:24). Han forlanger bare, at vi skal give afkald på det gamle jeg for at finde vores nye jeg. Det er ikke et spørgsmål om at miste sin identitet, men om at finde sin sande identitet! Det er ironisk at tænke på, hvor mange mennesker der faktisk allerede har mistet sig selv i deres hobbyer og optagethed af det, der har mindre betydning.

Jesus, der både i sin første og anden prøvestand var lærevillig, vidste altid, hvad han skulle gøre. Han efterlignede altid sin Fader: »Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; for hvad Faderen gør, det samme gør også Sønnen« (Joh 5:19) for »jeg har underkastet mig Faderens vilje i alt fra begyndelsen« (3 Nephi 11:11). Når ens vilje i stadigt højere grad underkastes Guds vilje, kan man begynde at modtage hårdt tiltrængt inspiration og åbenbaring som hjælp i hverdagens prøvelser. Abraham »tvivlede ikke i vantro« (Rom 4:20), da han måtte gennemgå den prøvende, men udviklende hændelse med Isak. John Taylor bemærkede om denne hændelse, at »kun åbenbaringens Ånd kunne have givet Abraham den vished og ... støttet ham under disse ejendommelige omstændigheder« (John Taylor, *Journal of Discourses*, 14:361). Vil vi også stole på Herren i tider med svære prøvelser, som vi ikke har nogen lette forklaringer på? Forstår vi virkelig, at Jesus forstår og føler med os, når vi er stressede og forvirrede? Den fuldstændige indvielse, som udvirkede forsoningen, gav Jesus medfølelse med os. Han har følt vores smerter og trængsler, inden vi selv gjorde det, og han ved, hvordan han skal trøste os (se Alma 7:11-12; 2 Nephi 9:21). Eftersom Den Mest Uskyldige har lidt mest, kan vores fortvivlede »hvorfor«, ikke måle sig med hans. Men vi kan sige det samme ydmyge »dog, ske ikke min vilje, men din« (Matt 26:39).

Udvikling frem mod underkastelse giver endnu en velsignelse: Større evne til at nyde glæde. Præsident Brigham Young sagde: »Hvis du vil opleve inderlig glæde, så bliv sidste dages hellig og efterlev så Jesu Kristi lærdomme« (*Journal of Discources*, 18:247).

Brødre og søstre, sand indvielse er derfor ikke ligegyldighed eller viljeløs overgivelse. Der er snarere en bevidst udvikling, som gør os i stand til oprigtigt at synge: »Mer fryd i hans gerning« (*Sange og salmer*, nr. 63). Indvielse er derfor ikke ligegyldig accept, men derimod villighed til i højere grad at lægge ryggen til og yde en indsats.

Sand indvielse omfatter fremadstræben »med standhaftighed i Kristus« med »et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker ... (mens vi) mætter (os) med Kristi ord« (2 Nephi 31:20). Jesus stræbte trofast fremad. Han veg ikke tilbage, som fx ved at nøjes med at gå 60 procent af vejen mod den fulde forsoning. Han »fuldendte (sine) forberedelser« for alle mennesker og tilvejebragte en altomfattende opstandelse – ikke en, som ville udelukke 40 procent af os (L&P 19:18-19).

Hver af os kunne spørge sig selv: »Hvor viger jeg tilbage?« Sagtmodig selvransagelse kan give os en solid indsigt! Hvor meget har vi for eksempel allerede villigt kastet fra os på vejen til at blive bedre disciple? Det er den eneste sti, hvor det er tilladt at smide affald, ja, faktisk opfordres vi til det. I begyndelsen af vores rejse omfatter vores efterladenskaber de afskyelige gerningssynder. Senere ændrer efterladenskaberne karakter, når det vi kaster fra os, er de ting, som har fået os til at misbruge eller undlade at bruge vores tid og talenter.

På vejen mod indvielse kan hårde og uønskede prøvelser til tider fremskynde behovet for større indvielse (se Helaman 12:3). Hvis vi er blevet svage, har vi måske brug for modgang. Hvis vi er alt for selvtilfredse, kan det være, at himlen viser sit mishag med os. Irettesættelser kan give os en god og nyttig indsigt i os selv. En ny kaldelse drager os bort fra de bekvemme gøremål, som vi allerede har udviklet evnerne til at kunne klare. Man kan også blive frataget sin vante luksus, for at materialismens kræftbyld kan fjernes ved samme lejlighed. Man kan lide svidende ydmygelser, så stoltheden kan smelte bort. På den ene eller den anden måde skal vores mangler nok blive påpeget.

John Taylor påpegede, at Herren endog kan beslutte at røre vores dybeste følelser (se *Journal of Discources*, 14:360). Hvis vores hjerte er de verdslige ting for hengivne, skal det måske først vrides eller gennemgå en stor forandring (se Alma 5:12).

Indvielse er således både et princip og en proces, og er ikke noget, der opnås på et enkelt øjeblik. I stedet gives det frit, dråbe for dråbe, indtil indvielsens bæger til sidst flyder over.

Men inden da, må vi, som Jesus sagde, »træffe denne beslutning i (vores) hjerte«, at vi vil gøre, hvad han beder os om (JSO Luk 14:28). Præsident Young gav rådede os endvidere til, »at underkaste os Herrens hånd ... og anerkende hans hånd i alle ting ... så vil I være på rette vej; og indtil I når det punkt, kan I ikke være helt på rette vej. Det er der, vi skal nå til« (*Journal of Discources*, 5:352).

At anerkende Guds hånd omfatter derfor, som profeten Joseph sagde, at stole på, at han »i høj grad har sørget for«, at han kan udføre sine hensigter, dermed også sine hensigter med vores liv (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, side 264). Til tider instruerer han direkte, til andre tider synes han blot at tillade at ting sker. Derfor forstår vi ikke altid, hvilken rolle Guds hånd spiller, men vi kan kende hans hjerte og sind nok til at underkaste os. Når vi er forvirrede eller stressede, får vi måske ikke straks en forklaring, men vi vil blive hjulpet. Således viger vores erkendelsesproces for personlig underkastelse, når vi oplever de stunder, hvor vi skal »stands(e) og vid(e), at jeg er Gud« (SI 46:11).

Jo mere ens vilje »opsluges«, desto mere bliver ens lidelser, snarere end at blive fjernet rent fysisk, »opslugt i glæden over Kristus« (Alma 31:38).

For halvfjerds år siden skabte Lord Moulton vendingen »lydighed mod det, der ikke kan håndhæves«, hvilket han beskriver som »et menneskes lydighed mod det, som han ikke kan tvinges til at adlyde« (»Law and Manners«, *The Atlantic Monthly*, juli 1924, side 1). Guds velsignelser, inklusive dem, som forbindes med indvielse, kommer utvungent ved lydighed mod de love, ifølge hvilke de er forjættet (L&P 130:20-21). Vores ønsker styrer vores »lydighed mod det, der ikke kan håndhæves.« Gud ønsker, at vi skal blive mere indviede ved at give alt, så han, når vi vender hjem til ham, gavmildt kan give os »alt det, som (han) har« (se L&P 84:38).

Afslutningsvis vil jeg sige, at det eneste helt personlige, som vi kan lægge på Guds alter, er at indordne vores vilje under hans. De mange andre ting, som vi »giver« ham, brødre og søstre, er ting, som han allerede har givet eller lånt til os. Men når vi endelig underkaster os ved at lade vores vilje opsluges i Guds vilje, giver vi ham virkelig noget! Det er den eneste besiddelse, som vi for alvor kan give!

Indvielse er derfor den eneste betingelsesløse overgivelse, som samtidig er en total sejr!

Må vi inderligt ønske at opnå denne sejr, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Statuer af Hyrum Smith, til venstre, og profeten Joseph Smith ser afklaret hen over konferencegæster på Tempelpladsen.

Vægtige begreber

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

De sidste dages hellige bør være konstant optaget af at forkynde og fremhæve de store og vægtige evige sandheder, som vil hjælpe os med at finde vej tilbage til vor himmelske Fader.

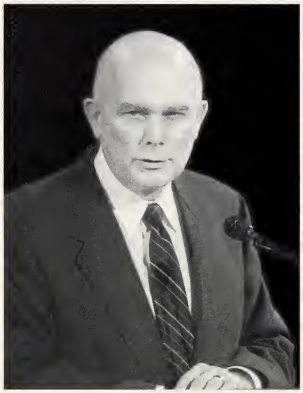

Sidste sommer deltog jeg i en udvalgt kvindes begravelse. En taler beskrev tre af hendes største egenskaber: Trofasthed, lydighed og tro. Mens han talte om hendes liv, tænkte jeg på, hvor passende det var at tale om så stærke egenskaber i en begravelsestale. Livet er ikke en ligegyldighed, og dets afslutning bør ikke mindes med en opremsning af ligegyldige ting. Ved en begravelseshøjtidelighed bør man tale om vægtige begreber – begreber, der i betydning kan måle sig med selve livet, begreber, som kan øve en stærk indflydelse på de efterladte.

Mens jeg nød ånden ved denne inspirerende begravelse, kom jeg til at tænke på, hvordan dette princip kan anvendes i andre sammenhænge. Forældre bør også undervise i vægtige begreber. Det samme bør hjemmelærere, besøgslærerinder og underviserne i de forskellige klasser. Frelseren har advaret os om, at vi vil blive dømt for »ethvert tomt ord, (vi) har talt« (Matt 12:36). Nutidig åbenbaring befaler os, at afstå fra »letfærdig tale« og »letsindighed« (L&P 88:121) og at bortkaste »forfængelige tanker« og »overdreven latter« (L&P 88:69). Det trivielle har mange talsmænd. De sidste dages hellige bør være konstant optaget af at forkynde og fremhæve de store og vægtige evige sandheder, som vil hjælpe os med at finde vej tilbage til vor himmelske Fader.

For små 30 år siden skrev en række lærde en bog om almen uddannelse – alt den kundskab, som ethvert dannet menneske bør besidde. Dens titel *Den mest værdifulde viden* (*The Knowledge Most Worth Having*, redigeret af Wayne C. Booth, Chicago og London: The University of Chicago Press, 1967) er en god påmindelse om, at ikke al kundskab har lige stor værdi. Noget kundskab har større betydning end andet. Det princip gælder også for det, som vi kalder åndelig kundskab.

Tænk på de stærke tanker, som udtrykkes i vores elskede sang »Jeg er Guds kære barn« (*Salmer og sange*, nr. 195), som koret sang så smukt ved indledningen til dette møde. Her gives svaret på et af livets store spørgsmål: »Hvem er jeg?« Jeg er barn af Gud og stammer fra himmelske forældre. Den herkomst viser vores evige potentiel. Denne vægtige tanke er et stærkt antidepressivt middel. Det kan styrke enhver af os til at træffe retfærdige valg og søge det bedste i os selv. Når man i et ungt menneskes sind grundfæster den vægtige tanke, at han eller hun er Guds barn, har man givet dem selvrespekt og motivation til at overvinde livets problemer.

Når vi forstår vores forhold til Gud, forstår vi også vores forhold til hinanden. Alle mennesker på denne jord er Guds afkom og dermed åndelige søskende. Sikke en stærk tanke! Det er ikke noget under, at Guds enbårne Søn har befalet os at elske hinanden. Hvis vi dog bare ville gøre det! Hvor ville verden se anderledes ud, hvis broderkærlighed og søsterkærlighed og uselvisk hjælpsomhed kunne overskride alle grænser, trosretninger og hudfarver. En sådan kærlighed ville ikke udviske alle meningsforskelle, men den ville opmuntre os til at rette vores kritik mod problemet og ikke mod personer.

Den evige sandhed, at vor himmelske Fader elsker alle sine børn, er en utroligt stærk tanke. Den får størst vægt, når børn ser det afspejlet i deres jordiske forældres kærlighed og ofre. Kærlighed er den stærkeste kraft i hele verden. Arthur Henry King har sagt: »Kærlighed er ikke bare en lykkerus og ikke bare en intens følelse. Det er en drivkraft. Det er noget, der bærer os gennem livets glade pligter« (*The Abundance of the Heart*, Salt Lake City: Bookcraft, 1986, side 84).

Vi har alle vore egne eksempler på kærlighedens kraft. For mere end 25 år siden nedskrev jeg nogle af de minder, som jeg havde om min far, der døde, inden jeg var otte år gammel. Det, som jeg skrev, illustrerer kærlighedens kraft i en drengs liv:

Det stærkeste indtryk af mit forhold til min far, kan jeg ikke underbygge med nogen begivenheder eller ord, som jeg umiddelbart kan huske. Det er en følelse. Denne følelse, som bygger på ord og gerninger, som forlængst er gået i glemmebogen, er lige så stærk som en fuldkommen tro. Han elskede mig og var stolt af mig ... Det er den slags erindring, som en dreng, og en mand, skatter højt (»Memories of My Father«, 15. okt. 1967).

Et andet vægtigt begreb, som vi bør belære om, er at det jordiske liv har et formål, og at den fysiske død ikke er afslutningen, men blot overgangen til den næste fase i en

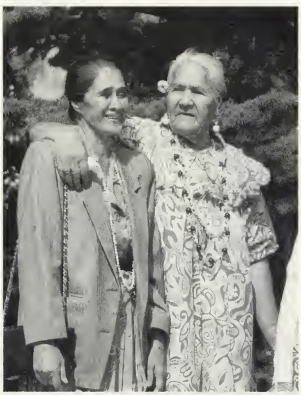

udødelig eksistens. Præsident Brigham Young lærte os, at »hele formålet med vores tilværelse her er at opnå ophøjelse og vende tilbage til vor Faders og Guds nærhed« (*Discourses of Brigham Young*, samlet af John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book, 1978, side 37). Tanken om evig udvikling er en af de stærkeste tanker i vores teologi. Det indgyder os håb, når vi fejler og udfordrer os, når vi nyder fremgang. Det er bestemt en del af »evighedens alvor«, som vi har fået befaling om at lade »hvile over (vores) sind« (L&P 43:34).

En anden tanke, som har kraft til at opmuntre os, når vi er modløse er, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges værk, som er »at tilvejebringe ... evigt liv for mennesket« (Moses 1:39), er et evigt værk. Ikke alle problemer vil blive overvundet her og ikke alle forhold bliver bragt i orden i det jordiske liv. Frelsens værk fortsætter hinsides dødens slør, og vi bør ikke bekymre alt for meget over det jordiske livs begrænsninger.

En vægtig tanke, som vi straks kan omsætte i praksis er den kendsgerning, at vi kan bede til vor himmelske Fader, og han vil høre vores bønner og hjælpe os på den måde, som vil gavne os mest. De fleste af os har oplevet den tomhedsfornemmelse, som opstår, når vi er væk fra dem, der elsker os. Hvis vi blot vil huske på, at vi kan bede og blive hørt og hjulpet, vil vi altid kunne udholde den tomhedsfornemmelse. Vi kan altid være i kontakt med en mægtig ven, som elsker og hjælper os, i sin egen bestemte tid og på sin egen måde.

Tusinder af hændelser viser, at vi vitterlig kan bede og få svar på vores bønner. Nogle af de dejligste er dem, der omfatter små børn. I præsident Spencer W. Kimballs biografi kan vi læse følgende:

»Igen og igen så Spencer sine forældre fremlægge deres problemer for Herren. En dag da den fem-årige Spencer passede sine pligter, vandrede lille et-årige Fanny ud af huset og blev væk. Ingen kunne finde hende. Clare på 16 sagde: 'Mor, hvis vi beder, vil Herren føre os til Fannie.' Så mor og børn bad. Straks efter bønnen gik Gordon lige hen til det sted, hvor Fannie lå og sov trygt i en kasse bag hønsehuset. 'Vi takkede vor himmelske Fader igen og igen,' skrev Olive i sin dagbog« (Edward L. Kimball og Andrew E. Kimball, Jr., *Spencer W. Kimball*, Salt Lake City: Bookcraft, 1977, side 31).

Enhver af Kristi disciple ved, at de vægtigste begreber inden for den kristne tro er Jesu Kristi opstandelse og forsoning. Takket være ham kan vi opnå tilgivelse for vores synder og leve igen. Disse vægtige begreber er blevet forklaret i utallige taler fra denne talerstol og millioner af andre talerstole. De er velkendte, men de fleste af os anvender dem ikke fuldt ud.

Vores forbillede er ikke den seneste sportshelt eller filmstjerne, ej heller vores samlede formue eller prestige, og heller ikke det dyre legetøj og andre ting, som lokker os til at fokusere på det, der er timeligt og glemme det, der er evigt. Vores forbillede – den, vi sætter først – er Jesus Kristus. Vi skal vidne om ham og undervise hinanden i, hvordan vi kan anvende hans lærdomme og eksempel i vores liv.

Brigham Young gav os praktisk vejledning i, hvordan det skal gøres. »Forskellen på Gud og djævelen,« sagde han, »er, at Gud skaber og organiserer, mens djævelens eneste hensigt er at ødelægge« (*Discourses of Brigham Young*, side 69). I den modsætning ser vi et vigtigt eksempel på, at der virkelig er »modsætning i alle ting« (2 Nephi 2:11).

Husk på, at vor Frelser, Jesus Kristus, altid opbygger os, og aldrig nedbryder os. Vi bør lade det stærke eksempel styre den måde, vi anvender vores tid på, også når det gælder afslapning og fritid. Tænk på handlingen i de bøger, blade, film, tv-serier og musik, som vi med vores støtte gør populære. Er de hensigter og handlinger, som skildres i vores yndlingsunderholdning, med til at opbygge eller nedbryde Guds børn? I gennem mit liv har jeg set en kraftig tendens til at forkaste det, der opbygger og ophøjer Guds børn og i stedet skildre det, der er nedslående, nedgørende og nedværdigende.

Det vægtige begreb i dette eksempel er, at alt, hvad der opbygger folk, tjener Mesterens sag, og alt, hvad der nedbryder folk, tjener djævelens sag. Vi støtter dagligt den ene eller den anden sag med vores handlinger. Det bør minde os om vores ansvar og motivere os til at opfylde det på en måde, som vil behage ham, hvis lidelser giver os håb, og hvis eksempel bør være en rettesnor for os.

Vi bør altid sætte Frelseren først. Det første bud, som Jehova gav til Israels børn lød: »Du må ikke have andre guder end mig« (2 Mos 20:3). Det lyder jo ganske enkelt, men mange har svært ved det i praksis.

Det er forbavsende let at tage det, som burde have vores fulde hengivenhed, og sætte det i anden eller tredje række. For halvtreds år siden illustrerede den kristne filosof C. S. Lewis den tendens med et eksempel, som er foruroligende aktuelt i dag. I bogen *Fra djævelens blækhus* forklarer overdjævelen, hvordan man skal fordærve kristne og hindre Jesu Kristi værk. I et af brevene forklarer han, hvordan enhver form for »overdreven hengivenhed« kan føre kristne væk fra Herren og det kristne levned. Lewis giver to eksempler, overdreven patriotisme eller overdreven pacifisme, og forklarer, hvordan hver af disse »overdrevne hengivenheder« kan fordærve sine tilhængere.

»Lad ham begynde med at betragte patriotisme eller pacifisme som en del af sin religion. Lad ham siden, under indflydelse af en fanatisk ånd, nå til den konklusion, at det er det vigtigste aspekt. Lul ham derefter grad-

vist frem til det punkt, hvor religionen blot bliver en del af 'sagen', så kristendommens værdi kun er, at den giver fremragende argumenter for Englands deltagelse i krigen eller for pacifisme ... Når du har gjort det verdslige til et mål i sig selv og troen blot et middel til at nå det, har du næsten manden i dit garn, og så er det i øvrigt lige meget, hvilke verdslige mål han stræber efter« (C. S. Lewis, *Fra djævelens blækhus*, New York, MacMillan, 1982, side 35).

Vi ser tydeligt den tendens i vor tid, hvor der er mange værdige sager, som i sig selv er gode, men som fordærver os åndeligt, hvis de prioriteres højere end ham, der sagde: »Du må ikke have andre guder end mig.« Jesus Kristus og hans værk kommer i første række. Alt, der blot vil benytte ham og hans rige eller Kirke som middel til at nå et mål, tjener djævelens sag.

Vi får to andre vægtige begreber fra en ædel, ung pige, som overlevede en frygtelig katastrofe. Virginia Reed var overlevende fra den tragiske Donner-Reed-gruppe, som var et af de første vogntog, der rejste mod Californien. Hvis vogntoget havde fulgt den velkendte Oregon-rute, der gik nordvest fra Fort Bridger i Wyoming til Fort Hall i Idaho og derfra mod sydvest til Californien, ville de være nået sikkert frem til deres bestemmelsessted. I stedet blev de ført på vildspor af en propagandist. Lansford W. Hastings fik dem overbevist om, at de kunne spare tid ved at følge hans såkaldte Hastings smutvej. Donner-Reed-gruppen forlod den anerkendte rute ved Fort Bridger og kæmpede sig mod sydvest. De huggede en ny vej gennem de forrevne Wasatch-bjerge og derpå syd om den store saltsø og vest over de sumpede saltsletter i bagende hede.

De forsinkelser og utrolige anstrengelser, som var forbundet med at følge denne nye rute, gjorde at Donner-Reed-gruppen nåede en måned senere frem til Sierra Nevada-bjergene end beregnet. Mens de hastede op af den østlige bjergskråning for at nå frem, inden den første sne faldt, blev de fanget i en tragisk snestorm, blot en dagsrejse fra toppen og nedstigningen til Californien. De var fanget i bjergene vinteren over, og halvdelen af gruppen omkom af sult og kulde.

Efter flere måneder i bjergene med utrolige trængsler, sult og rædsel, nåede den 13-årige Virginia Reed frem til Californien og sendte et brev til sin kusine i Midtvesten. Efter at have berettet om sine oplevelser og vogntogets frygtelige strabadser, afsluttede hun med dette kloge råd: »Tag aldrig smutveje, men skynd dig af sted, så hurtigt du kan« (Brev fra Virginia E. B. Reed til hendes kusine Mary Gillespie, 16. maj 1847, citeret i J. Roderic Korns og Dale L. Morgan, *West from Fort Bridger*, Logan, Utah: Utah State University Press, 1994, side 238).

Det er et stærkt og sandt råd, især for teenagere. Unge mennesker er omgivet af mange tillokkende stier og mange overbevisende propagandister, som tilbyder råd og smutveje i stedet for den sikre vej. »Prøv den her genvej« eller »hold dog hvil her et stykke tid« er velkendte opfordringer fra livets rejse. Men, mine unge venner, husk Virginia Reeds råd: »Tag aldrig smutveje, men skynd dig af sted, så hurtigt du kan.«

Jeg vil afslutte med et eksempel fra apostlen Paulus' liv. I løbet af sit virke var han udsat for megen letsindighed, forfængelige tanker og ligegyldigheder. I Athen bemærkede han, at »athenerne og de fremmede tilflyttere brugte ikke deres tid på andet end at fortælle eller høre nyt« (ApG 17:21). Paulus' beslutning om at fokusere på de vægtige begreber ses i et af hans breve til de hellige i Korinth. Han var ikke kommet »med fremragende talekunst eller visdom«, påpegede han. »For jeg havde besluttet, at jeg hos jer ikke ville vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet« (1 Kor 2:1-2).

Lad os følge Guds befalinger og hans tjeneres eksempel. Lad os koncentrere vores undervisning om de storslåede og vægtige begreber, som er evige og fremmer retfærdigheden, opbyggelsen af Guds børn, og som hjælper hver af os frem mod det evige liv. At vi må gøre det, er min inderlige bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Vidner

Ældste Loren C. Dunn
De Halvfjerds

Enhver, der modtager dåb ind i Kirken, og som har modtaget og mærket Åndens bekræftelse gennem Helligåndens gave, står som Guds vidne.

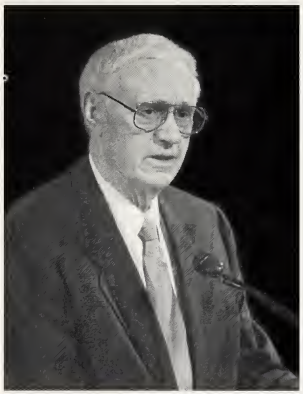

Siden gengivelsen af evangeliet har der fra denne talerstol og fra mange andre steder lydt det mest strålende opbud af direkte vidnesbyrd om Forløserens guddommelige mission, der måske nogensinde er nedskrevet.

Loven om vidner har altid været en del af Herrens værk på jorden. Loven siger, at »på to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres« (2 Kor 13:1; 5 Mos 17:6; 19:15; Matt 18:15-16; Joh 8:12-29). Dette vidne bekræfter, at visse begivenheder fandt sted, og at de gudgivne lærdomme og principper er sande.

Et vidnes første pligt er at bære vidnesbyrd. En person, som kan bære vidnesbyrd om sandheden af Jesu Kristi gengivne evangeliet, taler om noget, som han eller hun ved er sandt. Hos Herren og hans sande vidner er der sandhed, som overgår verdslig forståelse. Paulus forstod dette, da han sagde: »Vi har ikke fået verdens ånd, men Ånden fra Gud, for at vi skal vide, hvad Gud i sin nåde har givet os. Og om dette taler vi ikke med ord, som menneskelig visdom har lært os, men med ord, som Ånden har lært os, og vi tolker det åndelige for åndelige« (1 Kor 2:12-13).

Jeg var kun en lille dreng, da jeg sad ved en stavskonference i Tooele Stav i Utah og lyttede opmærksomt til gæsten. Han var LeGrand Richards, og han forkyndte evangeliet på sin varme og åndelige måde. Denne positive oplevelse har aldrig forladt mig. Jeg husker ikke, hvad han sagde, men jeg husker, hvad jeg følte, mens han talte. Jeg lærte senere, at jeg havde denne følelse, fordi jeg lyttede til et særligt vidne om Jesus Kristus. Jeg vidste, at han vidste det, og på en eller anden måde blev mine rødder stærkere den dag med hensyn til evangeliets sandhed.

Orson Pratt har sagt: »En person kan ikke være et vidne om det, som han blot tror. Gud kræver, at menneskeheden, eller bestemte enkeltpersoner blandt menneskeheden er vidner for ham – vidner om hans eksistens – så de kan bære vidnesbyrd for andre« (i *Journal of Discourses*, 16:209-210).

Der var mange, som så store mirakler og hørte Frelserens lærdomme, mens han boede på jorden, men ikke alle blev vidner. Kristus betjente ikke personligt de ikke-troende. Kun for bestemte personer åbnede Herren deres øjne, så de vidste, hvem han virkelig var.

Med Frelserens kaldelse af De Tolv blev kaldelsen af særlige vidner om Kristus indstiftet.

Profeten Joseph sagde med henvisning til Herrens opstandelse: »Gud oprejste ham fra de døde, og vi (apostlene) er hans vidner ... og det er Helligånden også, som Gud har givet til alle, der adlyder ham« (*History of the Church*, 2:19).

Enhver, der modtager dåb ind i Kirken, og som har modtaget og mærket Åndens bekræftelse gennem Helligåndens gave, står »som Guds vidne til alle tider, i alle ting og på alle steder« (Mosiah 18:9).

Når vedkommende modtager nadveren, fornyer han dette vidnesbyrd om at påtage sig Frelserens navn, holde hans bud og erindre ham. En person, der således er bevæget af Ånden, ved ikke alene selv dette, men Ånden bærer det ind i andres hjerte.

Dette er grundlaget for Kirkens store missionsindsats: »Thi når et menneske taler ved den Helligånds kraft, overfører denne kraft det til menneskehjertet« (2 Nephi 33:1).

Helligåndens vidnesbyrd er endnu mere overbevisende end selvsyn. Som medlemmer af Kirken bliver vi vidner om Frelseren og sandheden af dette værk, ikke blot i ord, men også i overholdelse af vore pagter og ved, hvordan vi behandler andre og lever til hverdag.

Det Første Præsidentskab og De Tolv er kaldet som »særlige vidner om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23). De er mænd, som ved guddommelig udpegelse, præstedømmeordination og Helligåndens ild bærer nøglerne til forvaltningen på jorden. De Halvfjerds handler under ledelse af Det Første Præsidentskab og De Tolv og er særlige vidner for ikke-jøderne og for hele verden. Sammen bliver alle medlemmer det, som Paulus omtaler som »en sky af vidner« (Hebr 12:1).

Profeten Joseph definerede Guds riges værk i vores uddeling med disse hellige ord: »Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham (Jesus Kristus), er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne« (L&P 76:22-23).

De tre vidner om Mormons Bog – Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris – udtalte: »Og vi erklærer i al troværdighed, at en Guds engel kom ned fra himlen, bragte pladerne og lagde dem for øjnene af os, så at vi så og betragtede dem og indgraveringerne på dem; og vi ved, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi nåde, at vi så dem og bærer vidnesbyrd om, at disse optegnelser er sande« (De tre vidners vidnesbyrd, Mormons Bog).

Wilford Woodruff sagde fra dette tabernakel: »Joseph Smith var det, han gav sig ud for, Guds profet, en seer og åbenbarer. Han ... levede tilstrækkelig længe til at overgive Rigets nøgler ... til De Tolv Apostle ... Fundamentet, som han lagde, har vi bygget på« (i *Journal of Discourses*, 13:164).

David O. McKay, hvis liv spændte fra nogle af dem, der begyndte dette værk, til nogle af os, der tjener i dag, og som blev

kaldet af ham, udtalte: »Jeg har et varigt vidnesbyrd om, at Faderen og Sønnen viste sig for profeten Joseph Smith og åbenbarede gennem ham Jesu Kristi evangelium ... Guddommelighed, broderskab og tjeneste – disse tre styrende principper i et Kristuslignende liv gennemsyrer hele vores aktivitet i Kirken« (*Testimonies of the Divinity of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, redigeret af Joseph E. Cardon og Samuel O. Bennion, Independence, Missouri: Zion's Printing and Publishing Co., 1930, s. 178).

Og fra vores levende profet og præsident Gordon B. Hinckley: »Jeg har et vidnesbyrd om, at Guds Søn virkelig lever, Jesus Kristus, min Frelser og min Forløser, Det Gamle Testamentes Jehova og Det Nye Testamentes Messias ... På grund af hans sonoffer ... kan vi hver især, hvis vi vil, vandre i lydighed mod hans sandhed, vandre mod ophøjelse og et evigt liv, der overgår vores evne til at forstå eller fatte på dette tidspunkt. Han er min Forløser, min Herre, min Frelser, min Konge, min ven« (Vacaville/Santa Rosa Californien regionalkonference, præstedømmelederskabsmøde, 20. maj 1995).

Det vidnesbyrd, der er båret af dem, der står på denne talerstol i dag, er i overensstemmelse med vidnesbyrdet hos dem, der med guddommelig autoritet begyndte dette værk.

Det samme vidnesbyrd gengives af medlemmer og missionærer fra denne kirke til enhver af vor Faders børn. Det er en opfordring til at lære om lærdommene, mærke Ånden og blive gjort hel ved at modtage fylden af Jesu Kristi evangelium.

Til dette vidnesbyrd føjer jeg mit eget vidnesbyrd om sandheden af dette værk. Jeg ved, at vi har en Gud i Himlen, som ser efter os, og som våger over os. Jeg ved, Gud lever. Jeg ved, han lever. Jeg ved, Gud lever. Jeg ved det. Jeg ved det. Jeg ved, at Jesus Kristus er vor Frelser og vor Forløser. Jeg ved, at Joseph Smith var Guds profet. Jeg ved, at Gordon B. Hinckley er Guds profet i dag, og at dette er Jesu Kristi evangelium.

Må Herren således velsigne os, at vi kan lytte til vidnesbyrdene og selv bære vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Mormons Bog: En gammel, hellig optegnelse

Ældste Ted E. Brewerton
Emeritus medlem af De Halvfjerds

De, der nærer en smule tvivl med hensyn til Kirken, kan trygt klynge sig til dette sikre anker.

Nogle mennesker sætter deres lid til lykkeamuletter, såsom en harefod, men husk, den bragte ikke haren meget lykke. Jeg vil ikke være pjattet, men jeg tror, vi bør spørge os selv, om vi oprigtigt og alvorligt har fæstet vores tro der, hvor den hører hjemme og stoler på Kristi fortjenester. Har vi en vished om, at frelse kun opnås gennem ham, og at han vil påtage sig vores byrder og sorger, hvis blot vi vil have urokkelig tro på ham?

Skrifterne erklærer, at »netop de vidner om (Gud)« (Joh 5:39). Evigt liv er at kende Gud og hans hellige Søn (se Joh 17:3). Man kan lære ham at kende ved at granske Mormons Bog. Hver eneste side vidner om ham. Ændringerne i den udgave af Mormons Bog, som blev udgivet i 1981 stammer fra det håndskrevne manuskript, som ligger længere tilbage end udgaven fra 1830.

Mormons Bog er et gammelt, helligt amerikansk dokument, som blev udfærdiget af skribenter, der nedskrev begivenhederne, mens de udspillede sig for mere end 2000 år siden.

Mormons Bog er optegnelsen om familier som Herren førte til Amerika i sin særlige hensigt. Tre grupper forlod Jerusalems land og sejlede over havet flere hundrede år *før* Frelserens fødsel, og de ankom til det forjættede land, det amerikanske kontinent.

Ældgamle amerikanske tekster, skrevet af indianerne, støtter dens oprindelse. For eksempel står der i *Titulo de los Senores de Totonicapán*, hvis originaltekst blev nedskrevet i 1554 på quiché-sproget fra Guatemala efter århundreder gamle legender:

»De tre store quiché-nationer nedstammer fra kongeriget Israels ti stammer, som Salmaneser førte i vedvarende fangenskab og som, da de befandt sig på grænsen til Assyrien, besluttede sig for at udvandre.

Disse var Quiche-folkets tre nationer, og de kom derfra, hvor solen står op, efterkommere af Israel med samme sprog og samme skikke ... de var sønner af Abraham og Jakob.

På denne den 28. dag i september 1554 underskriver vi denne erklæring, hvori vi har skrevet det, som vore forfædres traditioner har lært os, de, der kom fra den anden side af havet, fra Civán-Tulán, som ligger på grænsen til Babylon« (*Title of the Lords of Totonicapán*, oversat af Dionisaio José Chonay og Delia Goetz, Norman, Oklahoma: University of Oklahoma Press, 1953, side 167, 170, 194).

Ældste Mark E. Peterson, der var medlem af De Tolv Apostles Råd, skrev:

»Ligesom de gamle israelitter blev spredt blandt alle folkeslag, blev også (Lehis sønner) Lamans og Lemuels efterkommere spredt over hele den vestlige halvkugle. *Vi finder dem fra pol til pol*« (*The Children of Promise*, Salt Lake City: Bookcraft, 1981, side 31; fremhævelse tilføjet).

Mange andre folk drog til Amerika, men ingen har så stor betydningen, som de tre, der omtales i Mormons Bog. Disse folks blod flyder i årerne på sortfodsindianerne og Blood-indianerne i Alberta i Canada, i navajoerne og apacherne i det sydvestlige Amerika, inkaerne i det vestlige Sydamerika, aztekerne i Mexico, mayaerne i Guatemala, og i andre indianske folk på den vestlige halvkugle og øerne i Stillehavet.

Disse dejlige indfødte erkender sandheden af Mormons Bog, som blev skrevet til dem af deres egne forfædre. Præsident Kimball har sagt:

»En omvendt lamanit er trofast. Meget få af dem falder fra. Nogle af dem farer vild, fordi de tager del i den verdslighed, som omgiver dem, men for det meste har Lehis efterkommere i det 20. århundrede arvet den nådegave og evne til at tro, som deres forfædre fordum gjorde. I Helaman 6:36 læser vi: 'Og således ser vi, at Herren begyndte at udgyde sin Ånd over lamaniterne, fordi *de var hurtige og villige til at tro på hans ord*'« (*Teaching of Spencer W. Kimball*, Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, side 178; fremhævelse tilføjet).

Alle gejstlige ledere fra *enhver* kirke og alle agnostikere burde juble og prise Gud, fordi han har sendt Mormons Bog til dem og os. *Hvorfor?* Fordi det er et helligt, uomtvisteligt vidnesbyrd til verden om, at Gud lever og at Jesus er Kristus, vores Forløser.

Det *første vidnesbyrd* er Bibelen, som er et mellemøsteligt vidne om Mesteren. I Johannes 10:16 sagde Herren, at andre får skulle høre hans røst.

Efter sin opstandelse kom Herren til Amerika og sagde:

»Og sandelig siger jeg jer, at I er dem, om hvem jeg sagde: Jeg har andre får, som ikke er af denne fold; også dem må jeg føre hid, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord og én hyrde« (3 Nephi 15:21).

Man kan ikke forkaste to sådanne vidnesbyrd uden at bringe sin sjæl i fare.

Mormons Bogs vigtigste budskaber og hensigter fremgår af dens titelblad:

»Denne bog skal vise resten af Israels hus, hvilke store ting Herren har gjort for deres fædre, så at de må få kendskab til Herrens pagter ... Og ligeledes for at overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig til alle folk.«

Oldtidens amerikanske litteratur indeholder henvisninger til en hvid Gud med skæg, som nedsteg fra himlen. Han kaldes ved mange navne; et eksempel er Quetzalcoatl. Historikere fra det 16. århundrede, hvis tekster jeg har i min besiddelse, nedfældede de præspanske overleveringer om den hvide, skæggede Gud, som kom til Amerika *længe før* de spanske erobrere ankom. Følgende afsnit indeholder eksempler på disse overleveringer.

Bernardo de Sahagun (født 1499) skrev: »Quetzalcoatl var meget anset og blev betragtet som en Gud og blev tilbedt i gamle dage. Han havde langt hår og skæg. Folket tilbad kun Herren« (*Historia General de las Cosas de Nueva España*, Mexico: Editorial Porrua, S.A., 1985, side 195, 598).

Diego Duran (født 1537) skrev: »En storslået mand – et hæderligt og religiøst menneske – en høj, skægget, langhåret, myndig, udførte heltegerninger og mirakler – jeg mener, at han kunne have været en af de hellige apostle« (*Historia de las Indias de Nueva España*, 1867, første udgave, 2 bind, Mexico: Editorial Porrua, S.A., 1967, 1:9).

Bartolomé de las Casas (født 1474) skrev: Quetzalcoatl, den fjerede slange, var høj og hvid med et afrundet skæg. Han kom fra havet mod øst, hvorfra han atter vil vende tilbage (se *Los Indios de Mexico y Nueva España Antologiá*, Mexico: Editorial Porrua, S. A., 1982, side 54, 218, 223).

Tamanaco-indianerstammerne i Venezuela har samme legende om en hvid, skægget Gud. Amalivacás ansigt havde farve som de lette, bølgende skyer på morgenhimlen, hans lange hår var hvidt. Han sagde: »Jeg er Amalivaca, og jeg kommer i Ina-Uiki, min fars navn« (Aturo Hellmund Toyo, *Leyendas Indigenas del Bajo Orinoco*, oversat af Ted E. Brewerton, Buenos Aires, Argentina: Imprenta Lopez Peru 666, side 19-22).

Mormons Bog giver os en detaljeret beretning om Herrens besøg i oldtidens Amerika. Når vi anerkender bogens ældgamle rødder og tror på, at Joseph Smith virkelig havde nogle gamle optegnelser, som ikke var skrevet på engelsk, må vi spørge os selv: Hvordan oversatte han dem? Det eneste logiske svar er det, han selv gav: Ved guddommelig åbenbaring.

Hvad kunne være mere farligt for os, set i et evigt perspektiv, end at påstå, at Mormons Bog er hellig skrift, hvis den slet ikke var det? De, der nærer en smule tvivl med hensyn til Kirken, kan trygt klynge sig til dette sikre anker, som er et uigendriveligt og fysisk bevis på Kirkens sandhed.

Nephi, en profet fra Mormons Bog, skrev: »Thi vi arbejder flittigt med at skrive, for at få vore børn og vore brødre til at tro på Kristus og blive forsonet med Gud; thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst« (2 Nephi 25:23).

Ældste B. H. Roberts skrev i 1909:

»(Helligånden) må altid være det vigtigste vidnesbyrd om Mormons Bogs sandhed. Alle andre beviser kommer efter dette første og ufejlbarlige vidne. Intet bevismateriale, uanset hvor godt det så end er sat sammen, intet argument, uanset hvor dygtigt det så end fremsættes, kan nogensinde erstatte (Helligånden) ... Sekundært bevismateriale, der understøtter sandheden, kan, ligesom sekundære årsager til naturfænomener, have den største betydning og være stærkt medvirkende til, at Guds hensigter opnås« (*New Witness for God*, Salt Lake City; Deseret News, 1909, s. vi-vii).

Solen står ganske stille op, og sommetider synes vi, at Herrens stemme er lige så stille, *men* vi kan høre hans stemme, hvis vi blot vil bede, meditere og lytte, når han indgyder klare tanker i vores sind.

Lige så sikkert som solen står op, lige så sikkert er det, at Gud lever, og det gør hans almægtige Søn også. Lige så sikkert som solen dagligt står op, lige så sikkert er det, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er *hans*.

Fordi solen står op, kan vi se alt omkring os. Fordi Jesus Kristus lever, kan vi ved hans evige lys se uforanderlige sandheder og en oplyst sti, der viser formålet med vores førjordiske liv, grunden til vores nuværende tilværelse og det førjordiske og jordiske livs indflydelse på vores liv efter det, vi kalder døden.

Bibelen er et vidne. Mormons Bog er et vidne. Jeg er et af vidnerne om, at han *er* opstanden, og at han *vil* komme igen.

I Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Gordon B. Hinckley, til venstre, og præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, taler sammen før et konferencemøde.

Præstedømmets velsignelser

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Guds præstedømme lyser op for hans børn i denne mørke og urolige verden.

For et par uger siden var jeg i Santiago i Chile for at deltage i præstedømmelederskabstræning. Ved lørdagens møde drøftede vi betydningen af, at brødrene modtog præstedømmet, når de var blevet døbt. Tidligt søndag morgen vågnede jeg med et gribende vidnesbyrd om præstedømmets magt i vores liv. Nogle timer før daggry lå jeg og tænkte på, hvad præstedømmet betyder for mig, for min familie og for hele verden.

Brødre og søstre, kan I forstille jer, hvor mørk og tom livet ville være, hvis der ikke fandtes noget præstedømme? Hvis præstedømmets magt ikke fandtes på jorden, ville den onde have frit spil og kunne herske uhindret. Vi ville ikke have Helligåndens gave til at vejlede og oplyse os; ingen profeter til at tale i Herrens navn; ingen templer, hvor vi kunne indgå hellige, evige pagter og ingen myndighed til at velsigne, døbe, helbrede eller trøste. Uden præstedømmets magt ville »jorden blive lagt aldeles øde« (se L&P 2:1-3). Der ville ikke være noget lys eller håb – kun mørke.

Hvor ville verden være mørk uden præstedømmevelsignelser til dig og mig.

En kærlig himmelsk Fader har sendt sine sønner og døtre her ned til jorden for at høste erfaringer og blive prøvet. Han har åbnet en vej tilbage til sig og har givet os tilstrækkeligt med åndeligt lys til at finde vej. Guds præstedømme lyser op for hans børn i denne mørke og urolige verden. Ved præstedømmets magt kan vi modtage Helligåndens gave, som fører os til sandhed, vidnesbyrd og åbenbaring. Denne gave er tilgængelige for både mænd, kvinder og børn. Ved præstedømmets velsignelser kan vi blive udrustet med »Guds fulde rustning, så (vi) kan holde stand mod Djævelens snigløb« (Ef 6:11-18). Denne beskyttelse er tilgængelig for os alle.

Gennem præstedømmet er også mange andre velsignelser tilgængelige for alle Guds sønner og døtre, hvorved vi kan indgå hellige pagter og modtage hellige ordinanser, som gør det muligt for os at følge den snævre og trange vej tilbage til vor himmelske Fader (se Matt 7:13-14).

Præstedømmet er Guds magt, som gives mennesker, så de kan handle i hans navn. Guds præstedømme er tidløst. Det »var i begyndelsen (og) skal også findes ved verdens ende« (Moses 6:7; se også *History of the Church*, 3:386). Inden denne verden blev skabt, blev det store råd i himlen afholdt under præstedømmets ledelse. Skabelsen af universet og den verden, vi lever i, blev tilvejebragt – ikke ved et tilfælde – men ved præstedømmets magt. Den store Skaber talte, og elementerne adlød. De naturprocesser, som gør det muligt for os at leve på denne klode og de ressourcer, som opretholder livet her, blev alt sammen sat i værk og fortsætter deres virke ved Guds storslåede præstedømmes kraft. Skønt de fleste af jordens indbyggere ikke tror på dette præstedømme, nyder alle levende væsner godt af det.

Skabelsen af denne jord gav Guds sønner og døtre et sted at bo og udvikle sig – et sted, hvor vor himmelske Fader kunne skænke os sit vidunderlige præstedømmes velsignelser. Præstedømmet blev først givet til Adam, som besad nøglerne fra generation til generation. Adam ordinerede syv generationer af sine efterkommere til præstedømmet, begyndende med sønnerne Abel og Seth (se L&P 84:16; 107:40-53). Efter Adams død gik præstedømmet i arv fra far til søn indtil Melkisedeks tid. Oprindelig blev dette præstedømme kaldet »*det hellige præstedømme efter Guds Søns orden*.

Men af respekt eller ærbødighed for det højeste væsens navn og for at undgå at gentage hans navn for ofte, kaldte de, nemlig kirken i fordums tid, dette præstedømme efter Melkisedek« (L&P 107:2-4), fordi »fordi Melkisedek var sådan en stor højpræst« (v. 2).

En af dem, der modtog præstedømmet under Melkisedek, var Abraham (se L&P 84:14). Herren sluttede senere pagt med Abraham om, at »i dig (det vil sige i dit præstedømme), og i din sæd ... skal alle jordens slægter velsignes, ja, med evangeliets velsignelser, som er frelsens velsignelser, ja, det evige livs« (Abraham 2:11).

Det var gennem præstedømmet at Guds Søn, Frelseren, Jesus Kristus, oprettede sin kirke – både i den gamle og i den nye verden. På begge kontinenter indstiftede han hellige pagter og ordinanser, som middel til at gå »ind ad den snævre port ... der fører til (evigt) liv« (Matt 7:13-14; 3 Nephi 14:13-14). Begge steder ordinerede han tolv særlige vidner, som skulle styre Kirken og forkynde hans ord til Guds sønner og døtre.

Jesus Kristus sonede for alles synder, som vil omvende sig og blive døbt ved det hellige præstedømmes magt. Gennem forsoningen brød Frelseren dødens bånd og blev »årsag til evig frelse for alle dem, som adlyder ham« (Hebr 5:9).

Da Jesus og apostlene var døde, sank jorden ned i mørke. Denne tid, der er kendt som den mørke middelalder, var en tid med stort frafald, hvor præstedømmets velsignelser og ordinanser i lang tid blev holdt tilbage fra mennesker på jorden (se Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, samlet af Joseph Fielding Smith, Jr., 5 bind, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1957-66, 2:45).

Men, som det var profeteret, er Guds herlige præstedømme med dets fulde velsignelser blev gengivet til jorden i vor tid. Gengivelsen af præstedømmet og dets velsignelser begyndte i 1820, da drenge-profeten Joseph Smith så og talte med Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, i den hellige lund.

Senere overdrog andre himmelske sendebude – Johannes Døber, Peter, Jakob og Johannes, Moses, Elias og andre – profeten Joseph Smith den magt, myndighed og de nøgler, som er nødvendige for menneskehedens frelse og ophøjelse. Som følge heraf blev Jesu Kristi kirke genoprettet på jorden, med både Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme som på gammel tid. Nu kan enkeltpersoner og familier på jorden blive velsignet, sådan som Gud lovede i sin pagt med Abraham.

Tænk over det, brødre og søstre – præstedømmet er blevet gengivet. Det findes på jorden i dag. Præsident Gordon B. Hinckley er den levende profet. Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum er Jesu Kristi apostle i vore dage. Under ledelse af disse profeter, seere og åbenbarere, som besidder nøglerne i denne uddeling, har præstedømmebærere i dag ret til at handle i Guds navn. Som hans bemyndigede tjenere, er de blevet pålagt at gå ud og velsigne andre gennem præstedømmets magt og myndighed, og dermed gøre alle præstedømmets pagter, ordinanser og velsignelser tilgængelige i dag.

Og præstedømmets velsignelser er tilgængelige for *enhver*. Ja, Faderen »indbyder alle til at komme til sig og få del i hans godhed, og han nægter ikke nogen at komme til sig, sort eller hvid, træl eller fri, mand eller kvinde ... thi alle er lige for Gud« (2 Nephi 26:33).

Hvad er så nogle af præstedømmets velsignelser? Følg med på den rejse, som et barn ideelt burde følge gennem livet. Lad os se på de mange muligheder, som han eller hun i løbet af sit liv har for at modtage velsignelser gennem præstedømmet.

Som nyfødt holdes den lille ømt i kærlige hænder, mens faderen, bedstefaderen, biskoppen eller en anden præstedømmebærer giver barnet et navn og en velsignelse, som Helligånden inspirerer til.

Snart begynder barnet at deltage i Primary eller Søndagsskolen og modtage lektioner og vejledning fra trofaste undervisere – mænd og kvinder, som er blevet kaldet og indsat ved præstedømmets magt til at undervise i Herrens veje.

Når barnet bliver otte år, ansvarsalderen, bliver han eller hun nedsænket i dåbens vande af en, som bærer præstedømmet. Den lille dreng eller pige bliver derefter bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige af en, som bærer Det Hellige Melkisedekske Præstedømme. Ved denne ordinanse får barnet overdraget Helligåndens gave, som, hvis han eller hun lytter til den stille, sagte stemme, vil hjælpe ham eller hende til at holde sig på den lige og snævre sti, som fører til evigt liv.

Hver søndag vil barnet, sammen med andre værdige hellige, modtage nadveren fra præstedømmebærere – brødet repræsenterer Kristi legeme, og vandet repræsenterer hans blod, som blev udgydt som soning for vores synder. Under nadveren mindes barnet Frelserens lidelser, vidner at han eller hun er villig til at påtage sig Frelserens navn og lover altid at huske ham og holde hans bud. Til gengæld lover Herren, at »hans Ånd altid må være hos dem« (L&P 20:77).

Efterhånden som den unge mand eller unge pige modnes, vil han eller hun måske søge åndelig vejledning fra biskoppen eller

andre ungdomsledere. Det Aronske Præstedømmes og Unge Pigers ledere er mænd og kvinder, som er blevet kaldet og indsat ved præstedømmets myndighed til at lede og inspirere Kirkens unge.

På tidspunkter, hvor der er brug for yderligere vejledning eller trøst, eller hvis de er syge, kan den unge mand eller pige modtage en præstedømmevelsignelse fra sin far, hjemmelærer, biskop eller en anden præstedømmebærer. En patriarkalsk velsignelse – givet gennem en ordineret patriark – indeholder inspirerede ord fra Gud til sine sønner og døtre, og den tjener som en vejledning og trøst gennem hele livet og har sågar evig betydning. Tænk på, hvor vidunderligt det er!

Hvis en ung mand findes værdig, modtager han Det Aronske Præstedømme – det forberedende præstedømme – og, efterhånden som han modnes, ordineres han til diakon, siden lærer og endelig til præst. Senere kan han gøre sig værdig til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme og blive ordineret til ældste. Den unge pige optages i Unge Pigers organisation og senere i Hjælpeforeningen. Alle disse erfaringer giver den unge mand eller pige mange muligheder for at lære og tjene – og nyde et broderskab eller søsterfællesskab, som er mere dyrebart end verdens almindelige venskaber.

Den unge mand eller kvinde kan blive indsat som fuldtidsmissionær og tjene under missionspræsidentens præstedømmeledelse og bære vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus for alle, som vil høre på dem. Gennem tjenestens og opofrelsens velsignelser oplever de en forandring i hjertet, som gør det muligt for dem at skelne mellem verdens tendens til at rage til sig i modsætning til Guds riges gavmildhed. Når de således har lært at give, vil de yde tjeneste i Kirken og i samfundet gennem hele deres liv – mens de samtidig velsignes af andres tjeneste.

De største præstedømmevelsignelse, som denne unge mand eller kvinde kan modtage, findes i templet. Der får de et glimt af himlen. I det hellige hus, er de, skønt *i* verden, dog ikke *af* verden. I templet ser de sig selv som kongeligt afkom – som Guds søn eller datter. Evighedens velsignelser, som virker så fjerne uden for templet, synes pludselig inden for rækkevidde.

I templet forklares frelsesplanen, og man indgår hellige pagter. Disse pagter, og den tempelklædning, som man siden bærer, styrker og beskytter den således begavede person mod den ondes magt.

Efter at have modtaget sin begavelse, kan den unge mand eller kvinde komme i templet og udføre stedfortrædende ordinanser, hvorved præstedømmevelsignelser stilles til rådighed for dem, som er døde uden mulighed for at modtage disse velsignelser i dette liv.

Ved den største tempelordinanse – det evige ægteskab – loves brud og brudgom, at hvis de er trofaste, vil de kunne være en familieenhed, sammen med deres børn og Herren i al evighed. Det kaldes evigt liv.

Når denne retfærdige mand eller kvinde stifter hjem med sin evige partner, fortsætter de med at nyde præstedømmets velsignelser. De modtager åbenbaring fra Gud gennem hele deres liv, når de lytter til og følger de levende profeters, seeres og åbenbareres vejledning. Manden indvier hjemmet »som et helligt sted ... hvor familiens medlemmer kan dyrke Gud, søge ly fra verden, udvikles åndeligt og berede sig på en evig familie« (*Lay Hand Upon the Word of God*, Det Melkisedekske Præstedømmes studievejledning I, 1988, s. 155).

Efterhånden som børnene vokser op, underviser forældrene dem i evangeliet ved familieaftnerne. De lærer børnene at bede enkeltvis og som familie. De studerer skrifterne – enkeltvis og som familie – deriblandt Mormons Bog og de andre af genoprettelsens skrifter – som er skrevet og bevaret gennem tiderne af hellige profeter. De underviser dem i frelsesplanen. De hjælper hver af deres sønner og døtre til at modtage de samme præstedømmevelsignelser og -ordinanser, som de selv har modtaget.

Hver gang denne moder skal føde, lægger hendes kærlige mand blidt sine hænder på hendes hoved og giver hende med Det Melkisedekske Præstedømmes myndighed en særlig velsignelse. Senere holder han ømt deres nyfødte barn, født i præstedømmets pagt, i sin favn og udtaler en faders inspirerede velsignelse.

Og således begynder præstedømmets kredsløb på ny igen og igen i hver ny generation – alt sammen for at opfylde Faderens hellige hensigt, at tilvejebringe »udødelighed og evigt liv« for sine sønner og døtre (Moses 1:39).

Brødre og søstre, jeg har set præstedømmets forbløffende kraft opløfte og velsigne, helbrede og trøste, styrke og opbygge mænd, kvinder og børn i hele verden. Af hjertets oprigtighed ønsker jeg at se præstedømmets velsignelser stillet til rådighed for alle.

I brødre, som bærer præstedømmet – vis det ære. I, som har modtaget præstedømmet, men som har ladet det ligge i dvale – genopvæk det. I, brødre, som aldrig har modtaget det – søg flittigt at modtage det. Og må vi alle stræbe mere inderligt efter at modtage og dele præstedømmets velsignelser og derved i højere grad få himlens kræfter ind i vores liv og i vore kæres liv.

Lige siden de tidlige morgentimer i Santiago, har jeg tænkt meget over præstedømmet, og hvad det betyder for hele verden. Lad mig dele mine inderste følelser med jer gennem et vidnesbyrd om præstedømmets velsignelser skrevet i digtform.

En kopi af Bertel Thorvaldsens *Kristus* i det nordlige besøgscenter på Tempelpladsen.

For præstedømmets magt – den hellige gave –
Priser vi dit navn, O, himlens Gud
For denne magt til at velsigne og opbygge
Sikrer os din uendelige kærlighed.

O, hvilken håbløshed, mørke og angst
ville fylde vores liv uden din magt
For Satan ville herske frit
og holde os i trældom hele tiden.

Din Helligånd fylder vort liv med lys
Og fra Satans pile undflyr vi
Dine pagter ophøjer vi, vort håb stråler klart,
Ved præstedømmet kan vi vende hjem.

Vi synger Hosianna. Velsignet være dit navn
For præstedømmets magt i disse sidste dage.

Jeg lover, at vi ved lydighed kan opnå alle præstedømmets vidunderlige, evige velsignelser og at alle de storslåede, evige velsignelser, som Gud har gjort tilgængelige for mænd og kvinder og familier på denne jord, kan blive vores gennem præstedømmets magt. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Men er I beredt, behøver I ikke at frygte

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Ligesom det er vigtigt at forberede os selv åndeligt, må vi også forberede os på vore timelige behov.

Lehi havde en spændende drøm, mens han rejste med sin familie i vildmarken. Denne drøm eller dette syn af livets træ, præsenteret symbolsk, giver os megen viden om livet og den kurs, vi bør følge. Skriften beretter:

»Og jeg så et træ, hvis frugt var eftertragtelsesværdig, og som gjorde mennesket lykkeligt.

Og det skete, at jeg gik hen og spiste af frugten, og jeg fandt, at den var overordentlig sød, sødere end nogen anden, jeg nogensinde før havde smagt. Jeg så også, at frugten var hvid, ja den hvidhed overgik alt, hvad jeg nogensinde tidligere havde set.

Og da jeg spiste af frugten, fyldte den min sjæl med ubeskrivelig stor glæde; derfor begyndte jeg at ønske, at min familie også skulle nyde deraf, for jeg vidste, at den var mere attråværdig end al anden frugt« (1 Nephi 8:10-12).

I Lehis drøm så han mange, som søgte at komme frem for at smage denne lækre frugt, som var defineret som Guds kærlighed. En jernstang, hvilket er Guds ord, ville lede dem hen til træet. Men der var også en mørk tåge, eller fristelser, langs stien, som fik mange til at fare vild undervejs. Skriften beretter atter:

»Og det begav sig, at jeg så andre trænge sig frem, og de kom og fik fat på enden af jernstangen, og de trængte sig frem gennem den tætte tåge og holdt fast ved jernstangen, lige til de kom hen og kunne nyde af træets frugt.

Og efter at de havde spist af træets frugt, så de sig omkring, som om de var skamfulde.

Og jeg så mig også omkring og opdagede på den anden side af floden en stor og rummelig bygning, og den stod ligesom i luften, højt over jorden.

Og den var fyldt med folk, både gamle og unge, både mænd og kvinder, og deres påklædning var meget fin, og de stod og spottede og pegede fingre ad dem, der var kommet og som havde nydt af frugten.

Og efter at de havde smagt frugten, skammede de sig for dem, som hånede dem, og de gik på forbudne stier og gik fortabt« (1 Nephi 8:24-28).

Det er denne del af Lehis drøm, som jeg gerne vil kommentere i dag. De nutidige råb, vi hører fra den store og rummelige bygning, frister os til at konkurrere om ejerskab af denne verdens ting. Vi tror, vi har brug for et større hus, med garage til tre biler, og en autocamper parkeret ved siden af. Vi higer efter mærkevarer i tøj, ekstra TV-apparater, alle med video tilsluttet, den nyeste computermodel og den nyeste bil. Ofte bliver disse ting købt for lånte penge og uden at tænke på at sørge for vore fremtidige behov. Resultatet af al denne øjeblikkelige tilfredsstillelse er overbebyrdede fogedretter og familier, der er alt for optaget af deres økonomiske byrder.

Vi lever i en meget spændende og udfordrende periode i menneskehedens historie. Efterhånden som teknologien fejer gennem hver eneste side af livet, sker forandringerne så hurtigt, at det kan være vanskeligt for os at bevare en balance i vores tilværelse.

For at bevare en smule følelse af stabilitet i vores liv, er det væsentligt, at vi lægger planer for vores fremtid. Jeg tror, at det er tid nu, og måske haster det, til at gennemgå de råd, vi har modtaget, der drejer sig om vores personlige og familiemæssige beredthed. Vi ønsker at blive fundet med olie i vore lamper, der er tilstrækkeligt til at holde ud til enden. Præsident Spencer W. Kimball rådede os:

»Ved en gennemgang af Herrens råd til os om betydningen af forberedelse gør enkelheden af budskabet indtryk på mig. Frelseren gør det klart, at vi ikke kan hælde tilstrækkelig olie på vores forberedelseslampe ved blot at undgå det onde. Vi må også være ivrigt engageret i en positiv plan for forberedelse.«

Han sagde også: »Herren vil ikke omforme vore gode håb og ønsker og hensigter til gerning. Enhver af os må selv gøre det« (*Tilgivelsens mirakel*, s. 21).

Vi ser dagligt stærkt varierende inflation, krige, konflikter mellem mennesker, nationale katastrofer, forandringer i vejret, utallige tilfælde af umoralitet, kriminalitet og vold, angreb og pres på familien og enkeltpersoner, teknologiske fremskridt som overflødiggør stillinger osv. Behovet for forberedelse er overvældende klart. Den store fordel ved at være beredt giver os frihed i forhold til frygt, som det er garanteret os af Herren i Lære & Pagter 38:30: »Er I beredt, behøver I ikke at frygte.«

Ligesom det er vigtigt at forberede os selv åndeligt, må vi også forberede os på vore timelige behov. Vi må hver især afse tid til at spørge os selv: Hvilke forberedelser bør jeg træffe for at sørge for mine behov og min families behov?

Vi er i årevis blevet instrueret om at følge mindst fire krav i forberedelsen af det, som vil komme.

For det første: Få en passende uddannelse. Lær et fag eller et erhverv, som vil gøre jer i stand til at få fast arbejde, der vil betale en tilstrækkelig løn til at sørge for jer selv og jeres familie. Den hastigt forandrende verden gør mange ting overflødige og kræver, at vi hele tiden er beskæftiget med at forberede os på fremtiden. Vi bliver forældede i vores erhverv, hvis vi ikke holder vores færdigheder ajour. Forestil jer, hvor mange patienter en tandlæge ville have, hvis han stadig brugte de samme redskaber og teknikker, som han brugte for 10 år siden. Hvad med en forretningsmand, som forsøger at konkurrere uden brug af computere? Eller en entreprenør, som ikke har fulgt med i de nye materialer og metoder, der er tilgængelige? Uddannelse er af nødvendighed blevet en livslang beskæftigelse. Vi må i planlægningen af vores tid afse tilstrækkelig tid til at uddanne os selv nu og til fremtiden.

For det andet: Lev meget konsekvent for mindre, end I tjener, og spar lidt sammen til dårlige tider. Gør det til en del af jeres tilværelse at følge et budget over det, som Herren har velsignet jer med. Ligeså regelmæssigt, som I betaler tiende, læg da et beløb til side til familiens fremtidige behov. Involvér jeres børn, når I lægger planer for fremtiden. Jeg er overbevist om, at jeres børn i mange haver kan så lidt majs, hindbær eller tomater, som de høster hvert år og sælger til naboerne. Det vil med tiden afkaste tilstrækkeligt til at yde et væsentligt bidrag til en mission eller videregående uddannelse. Gå ud i jeres garage og kig på alle de *ubenyttede* cykler, legetøjsbiler, sportsudstyr, ski, rulleskøjter osv. og regn ud, hvor meget I kunne få i rente, hvis dette beløb, som disse ting kostede, var blevet lagt til side til fremtiden. Husk på, jeg lagde vægt på *ubenyttede* ting. Hvor mange af jer har set garager, der er så fulde af ting, at der ikke længere er plads til bilen.

For det tredje: Undgå overdreven gæld. Nødvendig gæld bør kun stiftes efter omhyggelig og gennemtænkt bøn samt efter at have fået den bedst mulige vejledning. Vi har brug for disciplin for at holde os pænt inden for vores evne til at betale. Vi er meget vist blevet rådet til at undgå gæld, som vi ville undgå pest. Præsident J. Reuben Clark rådede frygtløst og gentagne gange Kirkens medlemmer til at reagere.

»Brug mindre end I tjener. Kom ud af gæld. Forbliv ude af gæld. Læg til side til dårlige tider, som altid vil komme og komme igen senere. Efterlev og styrk vaner som sparsommelighed, flid, mådehold og nøjsomhed« (Conference Report, oktober 1937, s. 107). Vi bør på et synligt sted placere præsident Clarks beskrivelse af renter: »Renter sover aldrig, bliver ikke syge og dør ikke ... Er du først i gæld, er du ledsaget af renter hvert eneste minut, dag og nat. Du kan ikke undgå dem eller løbe fra dem. Du kan ikke fjerne dem. De giver hverken efter for lokken, krav eller ordrer. Og hver gang du står dem i vejen, krydser deres vej eller nægter at imødekomme deres krav, så vil de knuse dig« (*Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 18).

Stiftelse af gæld er en stor fristelse. Den lethed, hvormed vi kan stifte gæld, bør være en stor påmindelse om at undgå det. Sæt jer ned og regn ud, hvor meget I vil kunne forøge jeres personlige formue, hvis huslånene løb over 10 eller 15 år i stedet for 30 år. Beregn værdien af arbejdskraften, hvis jeres tid og talenter investeres i at forøge jeres hjems størrelse og bekvemmeligheder.

Det er så let at lade forbrugsgæld løbe løbsk. Hvis du ikke har tilstrækkelig disciplin til at kontrollere brugen af kreditkort, er det bedre ikke at have dem. En godt styret familie betaler ikke renter – den får renter. Definitionen, som jeg hørte fra en klog chef engang tidligt i min karriere lød: »Dem, der forstår renter, modtager dem; dem, der ikke gør, betaler dem.«

For det fjerde: Erhverv og opbevar et lager af mad og materialer, der kan opretholde livet. Hav tøj og opbyg en opsparing på en fornuftig og gennemtænkt måde, som kan være nyttig i dårlige tider. Så længe jeg kan huske, har vi hørt, at vi skal forberede os til fremtiden og have et års forråd af fornødenheder. Jeg vil tro, at årene med overflod næsten overalt har fået os til at tilsidesætte dette råd. Jeg tror, at tiden, hvor vi kan ignorere disse instruktioner, er forbi. Med begivenhederne i verden i dag må det overvejes seriøst.

Karrierer forandres hele tiden. Jeg er blevet fortalt, at unge, der i dag træder ind på arbejdsmarkedet, vil have større karriereskift måske tre eller fire gange i deres arbejdsliv. Jobskift vil ske stadig hyppigere, op til 10 til 12 gange i et arbejdsliv. Jeg kender ingen anden måde at forberede sig på disse tider med tilpasninger end at sikre sig, at man i tider med beskæftigelse forbereder sig på mindre gode tider, hvis de skulle komme. Begynd straks at lægge en plan, hvis du ingen har; eller ajourfør din nuværende plan. Hold øje med tilbud, der passer med dit forråd.

Vi er ikke i en situation, der kræver panik-indkøb, men vi har brug for en omhyggelig plan for at erhverve og rotere vores forråd. Ustabiliteten i verden i dag gør det tvingende nødvendigt, at vi følger dette råd og forbereder os på fremtiden.

Præsident Lee kommenterede Lehis drøm og sagde dette: »Hvis der er en enkelt ting, der er mest nødvendig i denne tid med tumult og skuffelser, hvor mænd og kvinder og unge og gamle desperat søger efter en løsning på de problemer, der plager menneskeheden, så er det en 'jernstang' som et sikkert holdepunkt langs den lige vej, der fører til evigt liv midt blandt de fremmede og vildsomme veje, som til sidst vil føre til ødelæggelse og ruin af alt, hvad der er 'dydigt, elskeligt eller prisværdigt'« (*Den danske Stjerne*, oktober 1971, s. 295).

Desværre er der alt for mange af os, der er som spotterne i Lehis drøm. De står højt hævet og har tendens til at latterliggøre de trofaste, som vælger at acceptere Kirkens autoriteter som Guds særlige vidner om evangeliet og som hans repræsentanter i ledelsen af Kirkens anliggender. Mit oprigtige råd til jer i dag er at huske de gode grundlæggende principper, som vi har belært om lige fra begyndelsen – principperne sparsommelighed, flid og retskaffenhed, som tilsyneladende har tjent menneskeheden i alle tidsperioder. Undgå den store og rummelige bygning, som er verdens stolthed, for den vil falde, og stort vil dens fald være.

Må Gud velsigne os med visdom til at følge det råd, vi har modtaget, mens vi åndeligt og timeligt forbereder os på vore familieenheders styrke og tryghed. Det er min ydmyge bøn i vor Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen.

Præstedømmets møde
Den 30. september 1995

»At røre et liv i tro«

Ældste Henry B. Eyring
De Tolv Apostles Kvorum

Vær sikker på, at han vil gøre dig til sin tjener, så du kan hjælpe ham med at indgyde tro i andre og derved tilvejebringe evigt liv til mennesket.

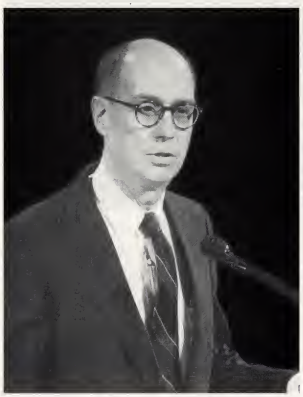

Jeg er taknemlig for, at vi er samlet her i aften som Guds præstedømme under ledelse af en profet, som besidder og udøver det hellige præstedømmes nøgler i hele verden. Præsident Hinckley talte ved mødet søndag formiddag ved sidste aprilkonference. Sidst i sin tale sagde han følgende:

»Brødre og søstre, afslutningsvis vil jeg gerne efterlade jer med en tanke, som jeg håber, I aldrig vil glemme.«

Efter den indledning, som bestemt vakte alles opmærksomhed, sagde han:

»Denne kirke tilhører ikke dens præsident. Dens overhoved er Herren Jesus Kristus, hvis navn vi alle har påtaget os. Vi er alle fælles om denne store stræben. Vi er her for at hjælpe vor Fader med hans værk og hans herlighed 'at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket' (Moses 1:39). Jeres forpligtelse er lige så stor på jeres ansvarsområde, som min forpligtelse er på mit område. Ingen kaldelse i denne Kirke er lille eller uden betydning. Vi påvirker alle andre i udførelsen af vores opgave. Til os hver især har Herren sagt om vores ansvar: 'Vær derfor trofast og pas det embede, hvortil jeg har kaldet dig. Styrk de svage, støt de nedhængende hænder og styrk de matte knæ' (L&P 81:5)« (*Stjernen*, juli 1995, side 72).

I må have spekuleret på, om I har et lige så stort ansvar i jeres kaldelse, som han har i sin. Men I kan nok forstå, hvorfor det er tilfældet. I og han er kaldet af den samme Frelser, hvis Kirke dette er. I arbejder for det samme værk, som er at hjælpe Herren med at tilvejebringe evigt liv for mennesket. I påvirker mennesker i jeres kaldelse. De liv, som I øver indflydelse på gennem jeres virke, har lige så stor værdi i Guds øjne, som alle andre liv. Så hvordan I påvirker andre, bør være en lige så alvorlig sag for jer, som det er for enhver anden af Guds tjenere.

Alvoren ligger i den opgave, I har fået overdraget. Jeres ansvar er at påvirke mennesker på en sådan måde, at de vil træffe de valg, som vil føre dem til evigt liv. Og evigt liv er den største af alle Guds gaver. Nogle af jer unge mænd føler jer måske overvældet af, at det I betragter som små dagligdags gøremål kan have evige konsekvenser.

Men måske har I gjort mere, end I aner. I næste uge vil jeres kvorumspræsident i diakonernes kvorum måske bede jer om at invitere en dreng, som er inaktiv ligesom resten af sin familie, med i Kirke om søndagen. I trasker måske hen til hans hjem, får ham med i kirke et par gange, inden han så flytter fra kvarteret. I vil måske mene, at I ikke har udrettet noget. Men bedstefaderen til netop sådan en dreng kom hen til mig under en stavskonference og fortalte, hvordan en diakon havde gjort netop det for hans barnebarn mere end ti år tidligere og langt herfra. Med tårer i øjnene spurgte han mig, om jeg kunne takke den diakon, der nu var blevet ældre og var helt uvidende om, at Frelseren havde rørt et liv gennem en 12-årig tjener, som var udsendt af en 13-årig kvorumspræsident.

Nogle af jer brødre forstår nok bedstefaderens følelser. Moderen til barnebarnet var enlig og havde ingen kontakt med Kirken. Bedstefaderen havde gjort alt, hvad han kunne for at nå ud til dem. Han elskede dem. Han følte et ansvar for hende og sit barnebarn. Og han vidste, hvad I ved: Han vidste, at når de en dag så alt, som det virkelig er, ville de inderligt ønske, at de havde truffet de valg, som ville gøre dem værdige til evigt liv. Valg, som ikke bliver og ikke kan træffes uden frelsende tro på Jesus Kristus. Han følte en sorg, som de fleste af os har følt over nogen, som vi holdt af og ikke kunne nå ud til. Og den sorg får én til at spekulere og bede om svar på spørgsmålet: Hvordan kan jeg i tro påvirke et liv?

Man kan begynde sine overvejelser med Frelseren og hans disciple. Tidligt under hans jordiske virke bad de ham om at indgyde tro i deres liv.

»Apostlene sagde til Herren: 'Giv os større tro!' Herren svarede: 'Havde I tro som et sennepsfrø, kunne I sige til dette morbærtræ: Ryk dig op med rode, og plant dig i havet! og det ville adlyde jer« (Luk 17:5-6).

Det vil ikke overraske jer, at Herrens svar omhandlede et frø. Hvis man vil vide, hvordan tro på ham øges, skal man bare tænkte på et træs vækst. I husker det billede, som Alma brugte. Frøet er Guds ord. Det skal sås i hjertet på det menneske, som I tjener og hvis tro, I ønsker at øge. Han beskrev det, der skal ske på denne måde:

»Nu vil vi sammenligne ordet med et sædekorn. Hvis I giver plads til, at et sædekorn kan sås i jeres hjerter, og det er ægte eller godt, og I ikke kaster det ud ved jeres vantro og derved sætter jer op imod Herrens ånd, da vil det begynde at svulme i brystet, og når I mærker denne svulmen, vil I begynde at sige til jer selv: Det må sandelig være en god sæd, eller ordet er godt, thi det begynder at fylde min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig behageligt.

Ville det ikke gøre jeres tro større? Jeg siger jo« (Alma 32:28-29).

Ligesom mulden skal beredes til sædekornet, skal også et menneskes hjerte beredes for, at Guds ord kan slå rod. Inden Alma fortalte folket, at de skulle så sædekornet, sagde han, at deres hjerter var beredte. De var blevet forfulgt og kastet ud af deres kirker.

Almas kærlighed og de omstændigheder, som havde gjort dem ydmyge, havde beredt dem. De var parat til at høre Guds ord. Hvis de derefter valgte at plante det i deres hjerte, ville det vokse i deres sjæl, og det ville øge deres tro.

Ud fra disse eksempler er det ikke svært at se, hvad man kan gøre for at indgyde tro i andres liv. Først og fremmest må man være klar over, at det, folk vælger at gøre, og det, som Frelseren har gjort, betyder mere end det, du gør.

Men der er noget, man kan gøre for at gøre det mere sandsynligt, at de vil træffe de valg, som vil føre dem til evigt liv.

Du ved, at for at plante frøet må de gøre mere end bare høre Guds ord. De må prøve det ved at adlyde budene. Herren siger det på denne måde:

»Jesus svarede dem: 'Min lære er ikke min egen, men hans, som har sendt mig. Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv'« (Joh 7:16-17).

Det vil ikke være nok for dem blot at lytte til Guds ord. De må vælge at holde budene, fordi de føler et spirende ønske om at kende vor himmelske Faders vilje og underkaste sig den. Den overgivende følelse kommer sikkert ikke, før de har oplevet en følelse af at være elsket og set en værdi i at være sagtmodig og ydmyg.

I kan bidrage med jeres eksempel. Hvis I elsker dem, fordi I føler Guds kærlighed til dem, så vil de føle det. Hvis I er sagtmodige og ydmyge, fordi I erkender jeres afhængighed af Gud, vil de også kunne fornemme det. Udover at være et eksempel kan I forkynde Guds ord for dem på den måde, som bedst vil give dem et ønske om at omvende sig og efterleve det. De mener måske, at de har hørt nok prædikeri. Men de må gøre mere end at høre Guds ord. De må plante det i deres hjerter ved at efterleve det.

Du kan gøre det muligt ved at tale med dem om det på en måde, der vil få dem til at se, hvor højt Gud elsker dem, og at de har brug for Gud.

Aaron, en af de store missionærer i Mormons Bog, vidste, hvordan man underviser på den måde. I husker nok, hvordan han underviste kong Lamonis far, den gamle konge.

Kongens hjerte var allerede blevet beredt ved at se Aarons brors kærlige og ydmyge behandling af hans søn Lamoni. Men selv om kongens hjerte var beredt, prædikede Aaron Guds ord ved at fremhæve Guds kærlighed og vores behov for ham. Hør beskrivelsen af, hvordan han gjorde det:

»Og da Aaron så, at kongen ville tro hans ord, begyndte han at læse skrifterne for kongen fra Adams skabelse – hvorledes Gud skabte mennesket efter sit eget billede, og at Gud gav ham befalinger, og at mennesket faldt på grund af overtrædelse.

Og Aaron udlagde skrifterne for ham fra Adams skabelse og skildrede for ham menneskets fald og dets kødelige tilstand og ligeledes forløsningsplanen, som var beredt ved Kristus fra verdens begyndelse for alle, som vil tro på hans navn« (Alma 22:12-13).

Det er ikke ofte, at man oplever de utrolige resultater, som Aaron fik. Efter at have hørt Guds ord udlagt på den måde, som skrifterne til tider kalder »lykkens plan«, sagde den gamle konge, at han ville ofre alt, hvad han ejede for at få udryddet sin syndige ånd og opnå evigt liv. Da Aaron sagde, at han skulle anråbe Gud om tilgivelse, knælede kongen straks ned. Frøet var sået. Han fulgte Guds vilje. (Se v. 15-18).

I vil næppe gøre alt, nøjagtigt som Aaron gjorde, når I rører de menneskers hjerter, som I tjener. Men I vil gøre noget af det samme. I vil søge at hjælpe dem til at føle, at Gud elsker dem ved jeres omsorg for dem. I vil være ydmyge, så de også vil vælge at være sagtmodige og ydmyge af hjertet. I vil forkynde Guds ord for dem, når Ånden driver til det, og det på en måde, som vidner om Guds kærlighed til dem og om deres behov for Jesu Kristi forsoning. Og I vil belære dem om de bud, som de kan holde. Det er derfor, at man, når man kommer ud i missionsmarken, lærer at forpligte dem,

man underviser, til at bede eller læse Mormons Bog eller tage med til nadvermøde eller blive døbt. Man ved, at når de holder budene, sås sædekornet. Og I ved, at når det vokser, vil deres sjæle vokse, og når det sker, vil deres tro blive større.

Ikke alene ved I, hvad I skal gøre, men I ved også, hvornår Ånden vil være tilbøjelig til at tilskynde jer til det. Det er mest sandsynligt, at folk vil vælge at prøve Guds ord, at omvende sig, når de har følt en smule af hans kærlighed til dem og deres afhængighed af ham.

For eksempel har kloge biskopper erfaret, at begravelser kan være passende lejligheder. Når der sker dødsfald i familien, støtter biskoppen, kvorumsmedlemmerne, hjemmelærerne og besøgslærerinderne familien, fordi de elsker dem. Familien føler sig ofte ydmyg og længes efter trøst og fred. I mange tilfælde er deres hjerter beredt til at høre Guds ord.

Det vil biskoppen vide, når han planlægger begravelsen. Han vil sikre sig, at der bliver båret vidnesbyrd om frelsesplanen, Jesu Kristi forsoning, opstandelsen og den herlige genforening, fordi alt dette vil give trøst og håb. Men sådanne belæringer vil gøre mere end det. Guds ord vil blive hørt af mennesker med hjerter, der er blødgjort af kærlighed og sorg, og derfor mere opsat på at efterleve det til fulde. Og ved at gøre det, vil troen øges, og der vil ske forandringer med de mennesker, som vil styre dem frem mod evigt liv.

Muligheden viser sig ikke kun i tider med store tragedier eller overvældende nød. Livet har sine prøvende stunder, som kan få selv dem, der er mest forhærdet over for det åndelige, til at spørge sig selv: »Findes der ikke mere end dette?« Hvis du har været en trofast ven og vist din kærlighed ved hjælpsomhed, vil de måske have så stor tillid til dig, at de vil stille dig det spørgsmål. Og når de gør det, kan du, fordi du ved, at deres hjerter er beredt, sige: »Jo, der findes mere, og jeg kan fortælle dig, hvor det er, og hvad du skal gøre for at finde det.«

Din undervisning bliver lettere, når dem, du tjener, begynder at prøve Guds ord. For eksempel kunne en diakon eller ældste måske vælge at følge befalingen om at studere skrifterne og derved læse skriftsteder, der fortæller dem om den hæder og ære, som skænkes gennem det hellige præstedømme (L&P 124:34). Ved lydigt studium af skriften vil han måske høre Helligånden hviske, at denne ære, denne hellige kaldelse, fortjener, at man ifører sig noget bedre end sit hverdagstøj, når man udfører præstedømmets ordinanser eller at man taler et pænere sprog, uanset hvor man er. Da andre måske ikke ærer præstedømmet på den måde, kræver en sådan lydighed tro. Men når man udøver sin tro, øges den. Og den øgede tro giver større styrke til at høre og adlyde.

Du vil opleve dejlige øjeblikke i dit virke i andres tjeneste, når de opdager troens kilde eller når den tro får dem til at gennemgå omvendelsens smerte for at opnå tilgivelsens fred.

Men selv mennesker, der har udviklet tro gennem lydighed og har fået vasket deres synder bort, har brug for din hjælp til at forny og styrke deres tro. Det er der mange grunde til.

Når man ikke længere bemærker, at velsignelserne kommer fra vor himmelske Fader, kan det føre til stolthed. Tilgivelsens fred kan føre til overdreven selvsikkerhed eller at vi glemmer at bede for ikke at blive forledt. Selv de, der har udvist stor tro og fået store åndelige oplevelser, kan senere blive forledt til frafald eller lade sig overvælde af livets trængsler. De har alle brug for din hjælp til få næret deres tro og sætte al deres lid til Gud.

Uanset hvor dem, du tjener, befinder sig på livets vej, vil din måde at styrke dem på være meget ens. Du vil elske dem. Du vil opmuntre dem, når de vælger at være ydmyge. Du vil forkynde Guds ord for dem på den måde, som bedst vil få dem til at vælge at udvise tro nok til at omvende sig og derefter se, at Gud forventer mere af dem. Og det vil hjælpe dem til at forblive i troen.

Det ansvar, I har for at påvirke andres liv, kan synes overvældende. Men fat mod ved visheden om, at I er kaldet af Frelseren. I kan opnå samme løfte, som han gav til dem, han kaldte ved begyndelsen af sin jordiske tjenestegerning. Han kaldte ydmyge, uuddannede mænd, som havde mindre skolegang og mindre viden om evangeliet end selv den nyligst ordinerede af jer måske har. Men lyt til det, han sagde, og vid, at det også gælder jer:

»Da Jesus gik langs Galilæas Sø, så han to brødre, Simon kaldet Peter og hans bror Andreas, i færd med at kaste net i søen; for de var fiskere.

Han sagde til dem: 'Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.'

De lod straks garnene være og fulgte ham« (Matt 4:18-20).

Han vil gøre jer til menneskefiskere, uanset hvor utilstrækkelige I føler jer lige nu. Det sker ikke ved en mystisk proces. Det vil være den naturlige følge af, at I vælger at følge ham. Bare tænk på, hvad I skal gøre for at være menneskefiskere, for at indgyde andre tro på ham. I må elske dem, I tjener. I må være ydmyge og fulde af håb. I må have Helligånden som jeres ledsager for at kunne vide, hvornår I skal sige noget, hvad I skal sige og hvordan I skal bære vidnesbyrd.

Men alt det vil ske naturligt, når I indgår pagter og helligholder dem, mens I følger ham. Her er en beskrivelse af, hvordan det vil ske. Den er hentet fra det ottende kapitel i Moroni, versene 25 og 26:

»Og de første frugter af omvendelse er dåb; og dåben kommer gennem tro på at holde budene, og lydighed mod budene bringer syndsforladelse.

Og syndernes forladelse bringer sagtmodighed og ydmyghed i hjertet; og som følge af ydmyghed og sagtmodighed kommer den Helligånds besøg, og denne Trøster fylder med håb og fuldkommen kærlighed, hvilken kærlighed er bestandig ved flid i bønnen, indtil enden kommer, da alle de hellige skal bo hos Gud.«

I har måske endnu ikke selv oplevet den store forandring. Men den vil komme, når I følger ham. Vær sikker på, at han vil gøre dig til sin tjener, så du kan hjælpe ham med at indgyde tro i andre og derved tilvejebringe evigt liv til mennesket. Og den tjeneste vil give jer en ufattelig glæde.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud Faderen lever, og at han elsker jer. Jeg vidner om, at Jesus er Kristus, at han har kaldet jer, og at han har sonet for de synder, som du og dem, du nogensinde vil komme til at tjene, begår. Jeg vidner for jer, at præsident Gordon B. Hinckley besidder de nøgler, som gør det muligt for at os tilbyde Faderens børn de pagter og ordinanser, som kan gøre dem værdige til evigt liv. Og af hele hjertet beder jeg til, at vi alle må indgyde andre tro til at omvende sig og til at indgå og holde de hellige pagter. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ofre i tjenesten

Ældste Harold G. Hillam
De Halvfjerds

Må enhver egnet, ung mand og ethvert egnet ægtepar slutte sig til dem, der allerede har betalt den pris, det er at tage på fuldtidsmission.

Når jeg ser ud over jer her i aften, ser jeg mange unge mænd, der sidder side om side med deres tapre fædre og trofaste præstedømmeledere. Disse fædre og ledere er parat til at betale prisen og yde ofre for, at I unge mænd kan få fremgang.

Hvad angår ofre, mindes jeg en samtale jeg havde for nogle år siden med min stavspræsident i Idaho. Vi drøftede den kommende lejr for AP/spejderne. Jeg forklarede ham, at hver enkelt selv skulle have sovepose med, og hertil svarede stavspræsidenten: »Jeg har aldrig sovet i sovepose.« Jeg svarede hurtigt: »Det må være din spøg, præsident. Her har du boet i det naturskønne Idaho i så mange år, og så har du aldrig sovet i sovepose.«

»Nej, det har jeg aldrig,« svarede han. »Men jeg har tit ligget i sovepose.« Og så tilføjede han: »Og jeg vil ligge i mange flere, hvis det kan være med til at redde nogle drenge.«

De ofre, som jeg vil tale om, er de ofre som er forbundet med det at være missionær.

Lige siden tidernes morgen har vor himmelske Fader kaldet værdige tjenere til at gå ud i verden og forkynde evangeliet og vidne om Messias, Jesus Kristus. Mange af dem, der har påtaget sig deres kaldelser, har gjort det med store ofre.

Lad mig fortælle jer om fire, som tjente på mission for længe siden. De hed Ammon, Aaron, Omner og Himni og var sønner af kong Mosiah. De var så oprigtigt omvendte, at de ønskede, at alle skulle høre evangeliets budskab. I Mormons Bog kan vi læse:

»De ønskede nu, at frelse skulle forkyndes for hver skabning, thi de kunne ikke tænke sig, at nogen sjæl skulle omkomme; ja, selve tanken om, at nogen sjæl skulle lide evig straf, fik dem til at skælve og bæve« (Mosiah 28:3).

De bønfaldt deres far om at få lov til at missionere blandt lamaniterne. Fader Mosiah frygtede for sine sønners liv i fjendens land.

»Og kong Mosiah gik og adspurgte Herren, om han skulle lade sin sønner gå ud blandt lamaniterne for at prædike ordet« (v. 6).

Den første del af Herrens svar var måske ikke lige det, som Mosiah gerne ville høre:

»Herren sagde til Mosiah: Lad dem gå derop« (v. 7). Men så følger tre vidunderlige løfter: Det første: »Thi mange vil tro på deres ord«, det andet: »Jeg vil udfri dine sønner af lamaniternes hænder« og så det tredje: »De skal få det evige liv«.

Han lovede dem ikke stor rigdom, men han lovede dem den største af alle Guds gaver, evigt liv! Kan I forestille jer et mere vidunderligt løfte til trofaste missionærer?

Det var ikke en let vej, som Mosiahs fire missionærsønner havde valgt. Deres valg var hverken bekvemt eller populært: De gav afkald på kongeværdigheden. »Kong Mosiah havde nu ikke nogen at overdrage riget til«, de var på mission alle sammen. At rejse på mission var ikke særlig anset. De blev latterliggjort selv af andre af Kirkens medlemmer. Ammon mindes den oplevelse:

»Husker I, mine brødre, at vi sagde til vores brødre i Zarahemlas land, at vi skulle drage til Nephis land for at prædike for vores brødre, lamaniterne, og at de *udlo os*?« (Alma 26:23; fremhævelse tilføjet).

De valgte ikke at tage på mission for deres egen mageligheds skyld. Ammon fortæller om de udfordringer, de mødte:

»Vi er blevet kastet ud og forhånet og spyttet på og slået på kinden, og vi er blevet stenet, pågrebet og bundet med stærke reb og kastet i fængsel.« Men Ammon fortsætter: »Men ved Guds visdom er vi blevet befriet igen« (v. 29).

Det var ikke lette missioner, men tusinder blev omvendt.

Lad os nu se på nogle andre missionærer, som er lidt nærmere vores egen tid, nemlig fra tiden omkring genoprettelsen. Man oplevede voldsom forfølgelse fra fjender både i og uden for Kirken. På et tidspunkt, hvor det så ud som om profeten egentlig havde brug for dem derhjemme, blev to af apostlene, Brigham Young og Heber C. Kimball, kaldet til udenlandske missioner. Det følgende er ældste Heber C. Kimballs historiske beretning om de triste omstændigheder omkring sin afrejse:

»Jeg gik hen til sengen og tog min kones hånd. Hun rystede af koldfeber og havde to syge børn liggende ved sin side. Jeg omfavnede hende og mine børn og sagde farvel til dem. Det eneste barn, som var rask, var lille Heber Parley, og det var kun med største besvær, at han kunne slæbe en to-literspand med vand op fra brønden for foden af bakken, så de kunne slukke deres tørst. Det

var med største besvær, at vi steg på vognen og begyndte at køre ned ad bakken. Det syntes som om, at mit indre skulle smelte, fordi jeg måtte efterlade min familie i den tilstand, næsten i dødens favn. Jeg kunne næsten ikke holde det ud. Jeg råbte til kusken: 'Stands.' Så sagde jeg til broder Brigham: 'Det her er barskt, ikke? Lad os rejse os og råbe hurra for dem.' Vi rejste os, svingede hattene tre gange over hovedet og råbte: 'Hurra! Hurra! Hurra for Israel!' Vilate (Kimball) hørte råbene, rejste sig og kom hen til døren. Hun smilede, og hun og Mary Ann Young råbte ud til os: 'Farvel og Gud velsigne jer.' Vi takkede og gav kusken besked på at køre videre. Efter det følte jeg en glæde og taknemlighed, fordi jeg havde fået lov at se min kone rejse sig fra sygelejet, for jeg vidste, at jeg ikke ville se dem igen før om to år eller mere.« Det var en af de fire missioner, som de to apostle udførte.

Og nu frem til vores egen tid og et interview, som jeg havde med en flot, ung zoneleder i missionen i Sao Paulo Interlagos missionen i Brasilien. Jeg sagde til denne missionær: »Fortæl mig om din familie.« Han fortalte følgende. Han var født i en velhavende familie. Hans far havde en ansvarsfuld stilling i et multinationalt firma. De var flyttet fra Brasilien til Venezuela. Han var et af syv børn, som alle var medlemmer af Kirken.

Da missionæren var 15, var hans far blevet skudt og dræbt af en tyv. Ved et familieråd besluttede de at vende tilbage til Brasilien og investere deres opsparing i et lille hus. Halvandet år senere fortalte moderen børnene, at hun havde fået kræft. Familien brugte en stor del af deres opsparing på medicin og hospitalsudgifter, men til ingen nytte. Et halvt år senere døde moderen, og efterlod børnene alene.

Da vores unge missionær, ældste Bugs, var 16, begyndte han at arbejde. Først solgte han tøj og senere computertilbehør. Han brugte sine hårdtttjente penge på at forsørge den lille familie. Han sagde: »Vi blev altid velsignet med mad nok at spise. Jeg arbejdede hele dagen og hjalp de små med deres lektier om aftenen. Jeg savner især min lillesøster. Jeg lærte hende at læse.«

Ældste Bugs fortsatte: »Så kaldte biskoppen mig ind til en samtale. Han kaldte mig på mission. Jeg sagde, at jeg først måtte tale med min familie. Ved vores familieråd, mindede de andre mig om, at far altid havde lært os, at vi skulle være parat til at tjene Herren som fuldtidsmissionærer. Jeg tog imod kaldelsen. Da jeg modtog brevet fra profeten, hævede jeg alle mine sparepenge. Jeg købte et nyt jakkesæt, et par bukser, hvide skjorter, slips og et par nye sko. Jeg gav resten af pengene til biskoppen (nok til at forsørge familien i små fire måneder). Jeg omfavnede min lille familie og tog af sted på mission.«

Jeg så på den modige unge mand og sagde:

»Ældste Bugs, hvem sørger for din familie, mens du er væk?« Han svarede:

»Min bror er 16. Han har samme alder, som jeg havde, da vores mor døde. Han tager sig af familien nu.«

For nylig havde jeg mulighed for at tale med ældste Bugs i telefonen. Han har nu været hjemme fra sin mission i et halvt år. Da jeg spurgte ham, hvordan det gik, svarede han:

»Jeg har fået et godt job igen, og jeg sørger for min familie, men hvor jeg dog savner min mission. Det er det bedste, jeg nogensinde har gjort. Nu hjælper jeg min lillebror med at berede sig på en mission.«

Hvorfor har disse missionærer og andre som dem været villige til at ofre samværet med familie, venner og kærester for at tage imod kaldet til at tjene?

Det er fordi de har et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Og når man kender ham, er ingen seng for hård eller kort, intet klima for varmt eller koldt, ingen mad for anderledes og intet sprog for vanskeligt til, at de er villige til at tjene ham. Intet offer er for stort, når det gælder om at tjene Mesteren, som ofrede alt for at gøre det muligt for hans brødre og søstre at vende hjem til deres Fader. Og fordi de er trofaste, vil tusinder ære deres navne i evigheden.

Jeg vidner om, at der ikke findes noget mere majestætisk kald end at være i vor Forløsers fuldtidstjeneste, at yde et beskedent bidrag til at give vor Faders børn en viden om ham, som har gjort det evige liv muligt. Jeg beder til, at enhver egnet, ung mand og ethvert egnet ægtepar vil slutte sig til dem, der allerede har betalt den pris, det er at tage på fuldtidsmission. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Jeg vil gå«

Biskop H. David Burton
Førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Det mest betydningsfulde »jeg vil«, som vi kan beslutte os for er: Jeg vil følge de levende profeter.

Brødre, jeg føler mig beæret og ydmyg over at dele denne historiske talerstol med andre generalautoriteter, især de femten profeter, seere og åbenbarere, som sidder her bag mig, og som jeg elsker og ærer. Jeg bærer vidnesbyrd om, at disse ægte Guds mænd, Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, er blevet beredt, lutret, prøvet og kaldet til at præsidere over og vejlede dette voksende præstedømmevirke.

I et stort butikscenter i Manila på Filippinerne står der et stort skilt med teksten: »Dit 'jeg vil' er langt vigtigere end din intelligens.« Når jeg tænker over det korte budskab, kommer jeg til at tænke på omkvædet fra en dejlig primary-sang, som er bygget over 1 Nephi 3:7: »Jeg vil gå, jeg vil gøre det, som Herren si'r, for Herren prøver blot min tro, han mig en udvej gi'r« (*Børnenes sangbog*, nr. 64). Jeg begynder også at nynne omkvædet fra den velkendte salme om genoprettelsen: »Jeg går, hvor du sender mig hen, o Gud ... Dit ord vil jeg råbe til verden ud, jeg vil røgte det kald, du mig gav« (*Sange og salmer*, nr. 178).

Alt for mange, som er blevet velsignet med store evner og usædvanlig intelligens, savner »jeg vil«-holdningen, når det gælder at gøre, sige og være det, som Herren befaler.

Jeg vil gå, jeg vil gøre, jeg vil sige og *jeg vil være* udtrykker beslutsom lydighed. Vores tredje trosartikel lyder: »Vi tror, at hele menneskeheden gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger.« Den allerstørste lydighedshandling fandt sted i Getsemane Have. I mindes måske Frelserens inderlige bøn: »Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42).

For os, som bærer Guds præstedømme, er der meget at sige »jeg vil« til. *Jeg vil* være tro mod præstedømmets ed og pagt; *jeg vil* være lydhør over for min kvorumspræsident; *jeg vil* udvise fuldstændig troskab mod de pagter, jeg har indgået på hellige steder, og *jeg vil* tjene flittigt i mine aronske præstedømmepligter og berede mig på større præstedømmetjeneste. Muligvis er det mest betydningsfulde »jeg vil«, som vi kan beslutte os for her i aften: *Jeg vil* følge de levende profeter.

Brigham Young sagde: »I kan ikke forpurre en Guds profets kaldelse, men I kan skære den tråd over, som knytter jer til Guds profet og nedstyrte jer selv til helvedet« (citeret i Conference Report, maj 1963, side 81). Ældste John A. Widtsoe sagde: »Den vigtigste profet i enhver tidsalder er den levende profet ... At følge den levende profet, fortidens fortolker, er indbegrebet af visdom. Selve Kirkens styrke ligger i læren om fortsat åbenbaring gennem en levende profet« (*Evidences and Reconciliations*, 3 bind i et, arr. G. Homer Durham, Salt Lake City: Bookcraft, 1960, side 352).

Præsident Wilford Woodruff mindedes et møde, hvor profeten Joseph Smith havde sagt til Brigham Young: »Broder Brigham, vær venlig at gå op på talerstolen og fortæl os om dit syn på de skrevne orakler og Guds nedskrevne ord.« Det siges, at Brigham Young lagde skrifterne foran sig, et for et, og sagde så, at han mente, at en levende profets ord havde større betydning end de skrifter, som lå foran ham, fordi de levende orakler ord formidler Guds ord til os i dag.

Præsident Woodruff fortsatte: »Da han havde talt færdig, sagde broder Joseph til forsamlingen: 'Broder Brigham har talt Guds ord, og han har fortalt jer sandheden'« (i Conference Report, okt. 1897, side 22-23).

Hvor godt adlyder vi de levende profeter? Kan I huske de råd, som de gav os ved sidste præstedømmemøde for et halvt år siden? Kan I huske, at præsident Faust sagde: »Der findes intet større ansvar end at være ægtemand og far, det ansvar er der ingen afløsning fra ... 'Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden'? (L&P 42:22)« (Præsident James E. Faust, *Stjernen*, juli 1995, side 46).

Husker I præsident Monsons inderlige opfordring: »Brødre i præstedømmet, verden har brug for jeres hjælp. Der er ben at støtte, hænder at trykke, sind at opmuntre, hjerter at inspirere og sjæle at frelse ... Det er jeres privilegium ikke at være tilskuere, men deltagere på præstedømmetjenestens scene« (Thomas S. Monson, *Stjernen*, juli 1995, side 48).

Unge mænd, jeg håber, at præsident Hinckleys storslåede råd stadig lyder i jeres ører: »I kan ikke engagere jer i upassende opførsel uden at skade skønheden af jeres livs stof. Umoralske gerninger af enhver art vil væve grimme tråde ind i stoffet. Uhæderlighed af enhver art vil skade stoffet. Beskidt og vanhelligende sprog vil overskygge mønstrets skønhed« (Gordon B. Hinckley, *Stjernen*, juli 1995, side 56).

Må jeg komme med et »jeg vil«, som I unge mænd, der bærer Arons præstedømme, bør overveje alvorligt? Det lyder: »Jeg vil« gøre mig godt bekendt med den ædle profet Nephi ved at studere, overveje og mætte mig med de to første bøger i Mormons Bog. Mine unge venner, jeg lover jer, at når I lærer Nephi at kende, vil I blive så imponeret af hans viljestyrke, mod og ønske om at være lydig mod »det, som Herren si'r«, at I vil få et stærkt ønske om at gøre hans egenskaber til jeres egne. Når I så bliver fristet af den onde, som I måske bliver hver eneste dag, til at afvige fra profeternes råd, jeres forældres ønsker eller »det, som Herren si'r«, kan I straks få den stærke Nephis ord i tankerne: »Jeg vil gå og gøre det,

Ældste LeGrand R. Curtis, til venstre, afløst som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum ved konferencen, sammen med ældste Robert K. Dellenbach fra De Halvfjerds' Første Kvorum.

som Herren har befalet« (1 Nephi 3:7). Og når nogen i jeres omgangskreds foreslår, at I gør noget, som ikke er »som Herren si'r«, kan I tænke på Nephis modige opfordring til sine ældre brødre: »Lad os derfor være tro i at holde Herrens bud« (1 Nephi 3:16).

Jeg kender til en gruppe modige unge mænd, som har fulgt Nephis eksempel. Efter at have vundet statsmesterskabet i baseball for deres aldersgruppe, blev deres hold, som for størstedelen bestod af aronske præstedømmebærere, bedt om at repræsentere deres stat i et mesterskab, som blev afholdt i en by langt borte. Da de nåede frem til det sted, hvor mesterskabet skulle afholdes, fandt de ud af, at nogle af kampene skulle spilles på sabbatten. Hver af de unge mænd måtte træffe en svær beslutning: Skulle han støtte deres hold, som omfattede flere holdkammerater, der ikke var medlemmer af Kirken, eller skulle han, hvis kampen faldt på en søndag, gøre »som Herren si'r« og holde sabbatten hellig? Ved at helligholde sabbatten kunne deres hold gå glip af chancen for at vinde turneringen. En efter en henvendte de sig til deres træner og fulgte Nephis eksempel ved, uafhængigt af hinanden, at afslå at spille på sabbatsdagen. Men da det blev søndag gjorde holdets pointtal og det dårlige vejr, at der skete en ændring i turneringsplanen. Jeg har haft lejlighed til at følge disse unge mænd på nært hold i gennem årene. De følger fortsat Nephis strålende eksempel i deres liv. De har været på mission og de stræber efter at gøre det, som Herren befaler.

Få et par uger siden så jeg, som måske også mange af jer gjorde, i tv en gammel baseball-rekord blive slået. En rekord, som man i langt tid mente ikke kunne slås. Tårerne løb ned ad mine kinder, da jeg så denne prægtige spiller, som satte ny rekord, stå på banen sammen med sin familie og blive hyldet af tilskuerne og sine holdkammerater. Skønt jeg er imponeret af hans evner som baseballspiller, er jeg mere imponeret af de egenskaber, han udviste for at nå sit mål. Han udviste stor udholdenhed, standhaftighed, opofrelse, mod og viljestyrke for at nå målet. Det er nogle af de samme egenskaber, vi behøver, for at blive gode til at gøre, sige og være det, »som Herren si'r«.

Til jer voksne brødre vil jeg foreslå et »jeg vil«, som gentagne gange er blevet fremhævet af vor tids profeter. Det er af afgørende betydning i den verden, vi lever i, hvor den ondes indflydelse øges, og hvor samfundets grundvold, familien, er i opløsning. Det lyder: »Jeg vil« beslutte, at ledelsen af min familie er mit vigtigste og helligste ansvar, og »jeg vil« ikke overlade undervisningen og ledelsen af min familie til samfundet, skolen eller Kirken. I Lære og Pagter bliver vi mindet om, at Herren gør fædre og mødre ansvarlige for at undervise børn i tro, omvendelse, dåb, Helligånden og nødvendigheden af at bede og vandre retskaffent for Herren (se L&P 68:25, 28).

I har måske hørt nogen sige: »Jeg har så travlt med bare at leve og forsørge min familie, at jeg kun har meget lidt tid til at være sammen med familien, men jeg sørger for at udnytte den sparsomme tid effektivt.« Brødre, sådan en indstilling er helt forkert. Effektiv ledelse af en familie kræver, at man bruger meget tid på det og bruger den effektivt.

Da jeg blev kaldet som biskop i vores ward, spurgte vores fire-årige søn mig: »Er du nu den fyr, som de giver kuverter med penge?« Jeg svarede: »Ja, det stemmer.« Jeg indså, at han skulle høre lidt mere om tiende. Brandon klappede i hænderne og sagde: »Hurra! Så bliver vi rige!« Vi fandt senere ud af, at han troede, at når far nu ikke længere behøvede at arbejde, ville jeg få meget mere tid til ham!

Hvis du for at få mere tid til familien er nødt til at fokusere mindre på livets »goder« eller bruge mindre tid på at fiske, spille golf, sejle, rejse og så videre, så bør du gøre det straks. Brødre, det er bydende nødvendigt, at vi forpligter os til at efterleve dette utroligt vigtige »jeg vil«. Må vi aldrig have for travlt til at gøre det, der betyder mest: at præsidere i retfærdighed i vores hjem og følge de levende profeters råd betingelsesløst.

Brødre, jeg beder til, at vi ofte vil mindes og måske endda nynne og synge den enkle, men gribende Primary-sang: »Jeg vil gå, jeg vil gøre det, som Herren si'r, for Herren prøver blot min tro, han mig en udvej gi'r.« Må vi indrette vores »jeg vil« efter hans vilje. Jeg vidner om, at Herren ønsker, at vi skal adlyde de levende profeter.

Jeg vidner yderligere om, at vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, lever. Han er vores Frelser og Forløser. Han har, på betingelse af vores omvendelse, sonet for vores synder.

Jeg vidner om, at det virkelig forholder sig sådan, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Vi skal handle for os selv og ikke lade os påvirke

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Herren kan udføre forbløffende mirakler med en person med ordinære evner, hvis han er ydmyg, trofast og flittig til at tjene Herren og søger at forbedre sig selv.

Det har altid været et helligt ansvar at tale til den store præstedømmegruppe i denne Kirke. I aften ønsker jeg fortrinsvis at tale til de prægtige unge mænd i Det Aronske Præstedømme. Dette gør jeg, fordi jeg erkender, at Kirkens fremtid, ja, tilmed verdens, afhænger af, hvordan I unge mænd betragter og ærer jeres præstedømme.

For nylig spurgte jeg nogle unge, hvad jeg burde vide om jeres generation. En ung mand talte på gruppens vegne og sagde: »Vi lever livet helt ud til kanten.« Siden da har jeg tænkt en del over, hvad det vil sige at leve livet helt ud til kanten. Det kan selvfølgelig betyde mange ting. Jeg tror, at min gode unge ven talte om vilde motorcykelture, bjergbestigning og andre fritidsfornøjelser, som kan omfatte unødvendige chancer for at skabe en udfordring eller spænding.

For nogle år siden fortalte ældste Marion D. Hanks om en gruppe spejdere, som udforskede en hule. Den snævre sti var markeret med hvide sten og oplyst på nogle strækninger undervejs. Efter omkring en time kom de til en enorm høj kuppel. Under kuplen lå et område, der blev kaldt Det Bundløse Hul, fordi hulens gulv var faldet sammen og havde efterladt et stort, gabende hul. Det var svært at lade være med at puffe til hinanden på den snævre sti. Snart kom en af de større drenge utilsigtet til at skubbe en mindre dreng ind på et mudret område uden lys. Da han mistede fodfæstet, råbte han skræmt ud i mørket. Guiden hørte hans forskræmte råb og kom hurtigt. Drengen skreg igen, da lyset fra guidens lygte viste, at han var helt ude ved hullets kant.[1]

I denne historie blev drengen reddet. Men det sker ikke altid. Alt for ofte lokkes unge til at gå helt ud til kanten, ja, tilmed videre. Med blot et usikkert fodfæste er det så let at komme alvorligt til skade eller tilmed dø. Livet er for dyrebart til at miste det i søgen efter spænding, eller som Jakob sagde det i Mormons Bog »se forbi målet.«[2]

I unge tror måske, at I er uforgængelige, og at I vil leve for evigt. Om nogle få år vil I finde ud af, at dette ikke er tilfældet. At leve livet helt ud til kanten kan også betyde, at man er faretruende nær ved det bundløse hul. En endnu større fare er at risikere sin sjæl ved at fuske med narkotika eller andre misbrugsmidler for at »få et sus.«

Nogle af jer tror måske, at I vil finde jeres stærke sider og evner ved at leve livet fuldt ud. Måske tror I også, at det er en måde at finde jeres identitet eller manddom på. Jeres identitet kan imidlertid ikke findes ved at søge spænding som ved fx bevidst og unødvendigt at udsætte jeres liv eller sjæl for enhver form for fare – fysisk eller moralsk. Der vil altid være tilstrækkeligt mange risici, der kommer helt af sig selv, uden at I behøver at opsøge dem. Jeres stærke sider og identitet vil komme frem ved at ære jeres præstedømme, udvikle jeres talenter og ved at tjene Herren. Hver enkelt af jer må arbejde meget hårdt for at leve op til jeres evige muligheder. Det vil ikke være let. At finde jeres sande jeg vil kræve alle jeres evner langt mere end at bestige en farlig klippe eller køre for hurtigt i en bil eller på en motorcykel. Det vil kræve hele jeres styrke, udholdenhed, intelligens og mod.

Det bedste råd, jeg nogensinde har fået om at blive væk fra kanten, fik jeg, da præsident Harold B. Lee kaldte mig til biskoprådet, da jeg var nygift. Han sagde: »Fra nu af skal du ikke blot undgå det onde, men holde dig fra det onde i enhver skikkelse.« Han uddybede ikke det råd mere. Det blev overladt til min samvittighed.

Dette fører mig til et vigtigt punkt, som jeg gerne vil understrege i aften for Guds præstedømme. Vi må hver især påtage os ansvaret for de moralske valg, vi i livet træffer om, hvor tæt på kanten vi vil leve. Nephi siger: »Og da de er forløst fra syndefaldet og kender godt fra ondt, er de blevet fri for evigt, til at handle for sig selv og ikke lade sig påvirke af noget.«[3] At blive påvirket af andre betyder, at en anden trækker i trådene.

Vi lever i en tid, hvor mange ønsker at undgå ansvaret for deres egne handlinger.

Da jeg var ung sagfører, blev jeg af dommerne beskikket til at forsvare personer, som var anklaget for overtrædelse af loven. Engang blev jeg beskikket til at forsvare en ung mand. Da vi gik hen til dommersædet, så den ærværdige gamle føderale dommer ned på os begge og spurgte: »Hvem af jer er den tiltalte?« Disse erfaringer lærte mig, at nogle personer ikke mente, at de var ansvarlige eller skyldige på nogen måde, selv om de havde brudt en lov. De følte, at det ikke var deres skyld. De havde smidt deres samvittighed væk. De havde måske begået den forkerte handling, men de mente, at det i virkeligheden var deres forældres skyld, fordi de ikke var blevet opdraget rigtigt, eller også var det samfundets skyld, fordi de aldrig havde fået en chance i livet.

For det meste havde de en grund eller en undskyldning for at beskylde en anden eller noget andet for deres handlinger i stedet for at acceptere ansvaret for deres egne handlinger. De handlede ikke selv, men blev påvirket.

Mickey Mantle var en tidligere baseballstjerne. For nylig indrømmede han, at han i årevis havde misbrugt forskellige stoffer. Efter en levertransplantation i et forsøg på at redde hans liv, kom han med en forbløffende udtalelse. Han sagde: »Brug ikke mig som et forbillede.« Han sagde også, at han viede resten af sit liv til at være et bedre eksempel. Mickey Mantle accepterede endelig ansvaret for sine fejltrin. Desværre døde han kort

efter. Under 2. Verdenskrig var vi mange, der gennemgik officeruddannelsen. Vi blev belært om, at det eneste passende svar, når vi havde begået livstruende fejl lød: »Ingen undskyldninger, Sir.«

Vi må hver især til tider modigt og urokkeligt stå fast på det, vi er, og på det, vi tror på. Da præsident Joseph F. Smith var en ung mand, kom han i denne vanskelige situation:

En morgenstund, da han og flere andre missionærer var på vej tilbage til Salt Lake City, red en gruppe mormon-hadere til hest hen til dem, fyrede deres pistoler af og svor og bandede.

Lederen sprang af sin hest og råbte: »Vi vil dræbe alle mormoner!« De andre missionærer var flygtet ind i skoven, men Joseph F. stod tappert frem. Manden stak en revolver lige i ansigtet på Joseph F. og spurgte: »Er du mormon?«

Joseph F. rankede sig og sagde: »Ja, det er jeg. Fuldstændig, et hundrede procent, med hud og hår.«

Manden var overrasket over svaret. Han placerede revolveren i hylstret, gav Joseph hånden og sagde: »Du er den mest tiltalende mand, jeg nogensinde har mødt! Det glæder mig at se en mand, der står ved sin overbevisning.« Han hoppede op på sin hest og red bort med sine kammerater.[4]

Til forskel fra Joseph F. Smith er den fare, som I unge mænd møder ikke så meget fysisk; det er snarere faren for personligt at blive bedraget og vildledt. Denne fare er på nogle måder mere underfundig og vanskelig, og den kræver mere styrke og mod end at møde fysiske farer.

At holde sig væk fra kanten er den enkeltes ansvar. Nu og da kan vore velmenende unge ønske, at alle detaljer om passende og upassende opførsel bliver nævnt, så de måske kan føle sig mere trygge, når de kommer nærmere kanten. De virker sommetider mere interesseret i, hvad evangeliet forbyder, end hvad det tilbyder. Nogle unge voksne blev fx overrasket, da de hørte, at det ikke var passende for grupper af unge voksne af begge køn at deltage i aktiviteter med overnatning sammen. De sagde: »Hvorfor har profeten ikke fortalt os det?« Kirkens råd på dette område har været tydeligt i mange år. Det burde ikke have været nødvendigt at fortælle disse unge at undgå det onde i enhver skikkelse. Mit inderlige råd er, at hvis der er nogen tvivl, når det gælder jeres personlige opførsel, så lad være. Det er profeternes opgave at belære om Guds ord – ikke at beskrive hver eneste detalje af menneskelig opførsel.

Vores moralske frihed kræver, at vi kender forskel på godt og ondt og vælger det gode. Hvis vi forsøger at undgå ikke blot det onde, men også det onde i enhver skikkelse, vil vi handle selv og ikke blot være påvirket.

Bærere af Guds præstedømme er ikke blot ansvarlige for deres egne handlinger, men også for at sørge for moralsk og fysisk tryghed for kvinder og børn i deres familie og i Kirken. I unge ugifte mænd, som bærer præstedømmet og går ud med Kirkens prægtige unge kvinder, har pligt til at gøre alt i jeres magt for at beskytte dem fysisk og værne om deres dyd. Præstedømmet, I bærer, giver jer det større ansvar for, at Kirkens høje moralske standarder altid overholdes. Herren ved, at I ved bedre end at nærme jer kanten af seksuelle fristelser. I vil miste en del af det, der er helligt ved jer, hvis I overskrider kanten og misbruger de store skabende kræfter. Vi er hver især ansvarlige for vore egne handlinger. Hvordan kan nogen af os håbe på at spille en stor rolle nu eller i evigheden, hvis vi ikke besidder nogen selvkontrol?

Nogle synes at søge spænding i et forsøg på at tilfredsstille en indre tomhed gennem den ydre nydelse af alkohol, narkotika og utilladelige seksuelle forhold. For at lette deres samvittighed venter nogen forgæves på, at Kirken »bliver moderne«, »vågner op« eller »følger med tiden.« Den indre tomhed kan kun udfyldes ved at gøre vores forhold til »Gud til det centrale i vores tilværelse«, som præsident David O. McKay lærte.

Det er ikke let at gøre Gud til det centrale i vores tilværelse. For at gøre dette må vi beslutte at holde hans bud. Åndelig begavelse, ikke fysiske ejendele, ikke fysiske fornøjelser og tilfredsstillelse, må blive vores *overordnede mål*.

Kun ved den fuldstændige overgivelse af vores indre liv kan vi hæve os over naturens egoistiske og smudsige dragen ... Ligesom legemet dør, når ånden forlader det, således dør ånden, når vi udelukker Gud fra den. Jeg kan ikke forestille mig fred i en verden, hvorfra Gud og religion er bortvist.[5]

Herren har et stort værk at udføre for os hver især. I undrer jer måske over, hvordan det kan lade sig gøre. I føler måske, at der ikke er noget særligt eller fremragende ved jer eller jeres evner. Måske føler I, eller I har fået at vide, at I er dumme. Vi er mange, der har følt det eller fået det at vide. Gideon følte det, da Herren bad ham redde Israel fra midjanitterne. Gideon sagde: »Min slægt er den mest ubetydelige i Manassa, og jeg er den yngste i min fars hus.«[6] Han havde kun 300 mænd, men med Herrens hjælp besejrede Gideon midjanitternes hære.[7]

Herren kan udføre forbløffende mirakler med en person med ordinære evner, hvis han er ydmyg, trofast og flittig til at tjene Herren og søger at forbedre sig selv. Det skyldes, at Gud er den største kilde til kraft. Ved Helligåndens kraft kan vi ikke blot vide alt, men også »kende sandheden i alle ting.«[8]

Mange af jer bekymrer jer om jeres fremtid. Det tror jeg, at enhver ansvarsbevidst ung mand gør. Men I forstår ikke, hvilke muligheder, der ligger foran jer. Efter et helt liv at have beskæftiget mig med mennesker er jeg overbevist om, at jeres fremtid vil overgå jeres drømme, hvis I vil efterleve følgende:

1. Lev ikke livet nær kanten.
2. Undgå ikke blot det onde, men hold jer fra det onde i enhver skikkelse.
3. Følg Nephis råd om at handle selv og ikke lade jer påvirke.
4. Søg først Guds rige og modtag det store løfte, at så skal alt det andet gives jer i tilgift.
5. Følg kirkeledernes råd.

I denne store sal og lyttende med denne aften er tusinder af fremtidige kirkeledere, som er blevet kaldet ud af verden og udvalgt af Herren, før denne jords grundvold blev lagt, som beskrevet af Abraham:

»Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de ædle og store.

Og Gud så disse sjæle, at de var gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: Disse vil jeg gøre til mine fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som var ånder, og han så, at de var gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født.«[9]

Jeg tror, at Herren har ført særlige ånder frem, som var reserveret, fra før verden var til, til at være stærke og tapre i denne vanskelige tid i verdenshistorien. Fremtiden for Guds rige på jorden vil snart hvile på jer unge mænd. I jeres tid vil udfordringerne og mulighederne være større end nogensinde før.

Af hele mit hjerte opfordrer jeg jer unge mænd til at være værdige og trofaste over for jeres præstedømmekaldelser i jeres ungdom. I har et forberedende præstedømme nu. Hvis I forbliver værdige, vil det større præstedømme snart være jeres, og med det vil der komme et større ansvar for Guds hellige værk over hele jorden.

Må I kunne leve op til dette, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Beretningen tilpasset fra »Questions for the Iconoclast,« *Improvement Era*, juni 1957, s. 444, 446-448, 450-51.
2. Jakobs Bog 4:14.
3. 2 Nephi 2:26.
4. »Courageous Mormon Boy,« *Friend*, august 1995, s. 43.
5. *Gospel Ideals*, (Salt Lake City: *The Improvement Era*, 1953), s. 295.
6. Dom 6:15.
7. Se Dom 7.
8. Moroni 10:5.
9. Abraham 3:22-23.

Den, som ærer Gud, ham vil Gud ære

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Den dejligste følelse, man kan opleve i dette liv er, at indse, at Gud, vor himmelske Fader, kender hver eneste af os og nådigt lader os se og få del i hans guddommelige frelsende kraft.

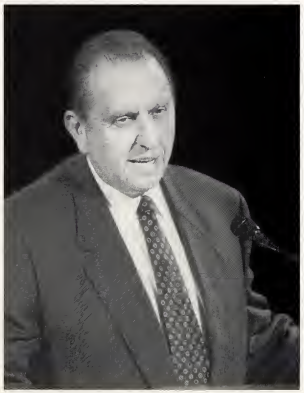

Det er et stort ansvar at stå her i dag. Jeg er imponeret af jeres tro, benovet over jeres potentiel og inspireret af jeres hengivenhed mod Mesterens værk.

En kær personlig ven og medarbejder i Herrens værk, ældste Bruce R. McConkie, havde en yndlingssalme, som han nød at høre. Han sagde, at salmens tekst tilskyndede ham til at yde sit bedste. Lyt til to af versene:

I, som er kaldet til at tjene vor Herre og Gud
Velsignet med præstedømmet, kaldet af verden ud
For at forkynde evangeliets nåde og fred
Og råbe fra bjergene frelsen herned
Ånden vil belære og velsignelser sende
Frelseren dig støtte til dagenes ende.[1]

Hvilket stort løfte, der ligger i disse dejlige ord. De gælder jer unge mænd, som bærer Det Aronske Præstedømme, og jeres fædre og andre brødre, som har modtaget Det Melkisedekske Præstedømme. Det synes som om, det var i går, at jeg var sekretær i diakonernes kvorum i mit ward. Vi blev belært af vise og tålmodige mænd, som underviste os ud fra skrifterne, mænd, som kendte os godt. Disse mænd, som gav sig tid til at lytte og le, at opbygge og inspirere, påpegede, at vi, ligesom Herren, kunne vokse op, blive stærke i ånden og gå frem i yndest hos Gud og mennesker.[2] De var vores forbilleder. Deres liv afspejlede deres vidnesbyrd. Ungdommen er vækstens tid. I disse modningsår er vores sind modtageligt over for sandheden, men det er også modtageligt over for vildfarelse. Ansvaret for at vælge rigtigt ligger hos den enkelte diakon, lærer og præst. Som årene går bliver valgene stadigt sværere, og til tider kan vi blive fristet til at give efter. Der er behov for et personligt moralkodeks ikke blot på daglig basis, men op til flere gange om dagen.

De råd, som findes i en af de salmer, vi ofte synger ved vores møder, rummer inspireret vejledning:

Vælg kun ret, når du skal til at vælge.
Lyt til Helligåndens blide ord.
Kristi lys vil altid være hos dig,
når til det rette du dig selv betror.[3]

Beslutningen om at gøre det rette kan fostres allerede i barndommen. Efter at have deltaget i en smuk begravelse fik jeg ude på kirkegården øje på en dreng, som stod henne ved den åbne grav. Hans uskyldige ansigt og klare øjne lovede en strålende fremtid. Jeg sagde til ham: »Du bliver alle tiders missionær, min dreng. Hvor gammel er du?«

Han svarede: »Ti.«

»Om ni år vil vi henvende os til dig, så du kan komme på mission,« replicerede jeg.

Hans svar kom prompte, og det sagde meget om ham. Han sagde: »Bror Monson, du behøver ikke at lede efter mig, for jeg skal nok opsøge dig.« Unge mænd, visse af livets lektier lærer I fra jeres forældre, andre lærer I i skolen eller i Kirken. Men der er også øjeblikke, hvor I ved, at jeres himmelske Fader underviser jer, og I er hans elever. Lad mig her i aften berette om sådan en lektion, som blev effektivt indprentet og evigt husket.

Jeg lærte at svømme i Provo-flodens rivende strøm nede i den smukke Provo Canyon. »Det gamle badested« var en dyb strækning af floden, som var dannet ved at et stort klippestykke var faldet ned i floden. Det er formentlig sket, da jernbanearbejderne sprængte sig vej gennem kløften. Floden var et farligt sted med sine knap fem meters dybde og dens understrøm, som fór hurtigt frem mod det store klippestykke, hvor der opstod strømhvirvler. Det var bestemt ikke et sted for en uerfaren svømmer.

En varm sommereftermiddag, da jeg var omkring 12 eller 13, tog jeg en stor, oppustet slange fra et traktordæk på ryggen og vandrede barfodet op langs jernbanen, som løb langs floden. Jeg sprang i vandet omkring en kilometer fra badestedet og sad og nød flydeturen i min traktorslange. Jeg var ikke bange for floden, for jeg kendte dens hemmeligheder.

Netop den dag holdt de græsktalende indbyggere i Utah deres årlige sammenkomst i Vivian Park i Provo Canyon. Deres hjemlands retter, lege og danse stod på programmet den dag. Men nogle af dem var gået ned til floden for at svømme. Da de nåede ned til badestedet, var der helt øde, for de lange eftermiddagsskygger var begyndt at omslutte den.

I min hoppende og gyngende traktorslange nærmede jeg mig flodens stærkeste strømhvirvel nær badestedet, da jeg hørte desperate råb: »Red hende! Red hende!« En ung dame, som var vant til svømmehallernes stillestående vand, var faldet ned fra klippen og endt i en strømhvirvel. Ingen af hendes venner kunne redde hende. Pludselig dukkede jeg op midt i den lurende katastrofe. Jeg så hendes hoved forsvinde under vandet for tredje gang for at synke ned i den våde grav. Jeg rakte hånden ud, fik fat i hendes hår og løftede hende op på slangen, hvor jeg kunne holde fast i hende. Nede i den lave ende af badestedet, hvor strømmen var svagere, padlede jeg slangen og min dyrebare last ind til bredden, hvor hendes familie og venner ventede. De omfavnede den drivvåde pige og kyssede hende og sagde: »Åh, Herren være lovet. Herren være lovet, at du er i live!« Og så kyssede og krammede de mig. Jeg blev flov og skyndte mig ned til min traktorslange for at flyde videre ned til Vivian Park-broen. Vandet var koldt, men jeg frøs ikke, for jeg var fyldt af en varm følelse. Det gik op for mig, at jeg havde været med til at redde et menneskeliv. Vor himmelske

Fader havde hørt råbene: Red hende! Red hende! Og så havde han ladet mig, en diakon, flyde forbi lige i rette øjeblik. Den dag lærte jeg, at den dejligste følelse, man kan opleve i dette liv er, at indse, at Gud, vor himmelske Fader, kender hver eneste af os og nådigt lader os se og få del i hans guddommelige frelsende kraft.

Hvis I altid vil bede, når I udfører jeres præstedømmepligter, vil I ikke stå i samme situation som Alice i Eventyrland. Lewis Carroll fortæller os, at Alice fulgte en sti gennem en skov i Eventyrland, da den pludselig delte sig. Hun kunne ikke bestemme sig, så hun spurgte Chesire-katten, som pludselig var dukket op i et af træerne, om, hvilken vej hun skulle gå.

»Hvor vil du hen?« spurgte katten.

»Det ved jeg ikke,« sagde Alice.

»Så kan det jo være lige meget, ikke?« svarede katten.

Vi, der bærer præstedømmet, ved, hvor vi gerne vil hen. Vores mål er vor himmelske Faders celestiale rige. Det er vores hellige pligt at følge den klart afmærkede sti, som fører dertil.

Snart vil I være parat til at tage på mission. Det er dejligt, at I er villige og parate til at tjene der, hvor Herrens Ånd sender jer hen. Det er et moderne mirakel, når man tænke på de tider, vi lever i.

Missionering er hårdt arbejde. Missionering er krævende og fordrer mange timers studium og forberedelse, så missionæren kan leve op til det guddommelige budskab, som han forkynder. Det er et kærlighedsværk, men det kræver også ofre og pligtopfyldenhed.

En bekymret mor til en kommende missionær spurgte mig engang, hvad jeg ville anbefale, at hendes søn skulle lære, inden han fik sin missionærkaldelse. Jeg er sikker på, at hun forventede et dybsindigt svar, som ville indeholde de krav, som vi alle er bekendt med. Men jeg svarede: »Lær din søn at lave mad, og endnu vigtigere, lær ham at omgås andre. Han vil blive lykkeligere og mere produktiv, hvis han lærer de to færdigheder.«

I, unge mænd, bereder jer på en mission, når I lærer jeres pligter som diakoner, lærere og præster at kende og udfører dem beslutsomt og kærligt, fordi I ved, at I er i Herrens tjeneste.

Til tider lærer man i det stille. For et par uger siden deltog jeg i et nadvermøde på et plejehjem i Salt Lake City. Præsterne sad stille oppe ved nadverbordet, mens åbningssalmen blev bekendtgjort. En patient på en af de forreste rækker i det store lokale havde svært ved at slå op i sin salmebog. Uden så meget som at vente på en opfordring, skyndte en af de unge mænd sig hen til patienten, slog forsigtigt op på den rigtige salme og anbragte den handicappede mands finger ud for salmens første vers. De udvekslede et forstående smil, og præsten vendte tilbage til sin plads. Dette lille udtryk for kærlighed og hjælpsomhed gjorde indtryk på mig. Jeg roste ham og sagde: »Du bliver en effektiv missionær.«

Nogle missionærer er velsignet med gode talegaver, mens andre har en stor indsigt i evangeliet. Men der er også nogen, som er lidt langsommere og som dag for dag bliver mere effektive og succesrige. Undgå fristelsen til at stræbe efter forfremmelser i missionsmarken. Det betyder ikke meget, om du er distriktsleder, zoneleder eller assistent til missionspræsidenten. Det vigtigste er, at den enkelte gør sit bedste i det værk, han er kaldet til at udføre. Jeg havde for eksempel missionærer, der var så gode til at oplære nye missionærer, at jeg ikke kunne undvære dem til en lederstilling.

Det kan til tider være en overvældende og skræmmende oplevelse at komme ud i missionsmarken. Præsident Harold B. Lee fortalte mig en dag om dem, der føler sig utilstrækkelige og er bekymrede, når de modtager en kaldelse i Kirken. Han gav det råd: »Husk, at den Herren kalder, giver han også evnerne.«

Da jeg tjente som præsident for missionen i Canada med hovedsæde i Toronto, ankom der til missionen en missionær, som ikke havde alle de talenter, de andre havde, men han kastede sig ivrigt ud i arbejdet. Det faldt ham svært, men han kæmpede tappert for at yde sit bedste.

Ved en zonekonference, hvor der var en generalautoritet til stede, havde missionærerne ikke klaret sig særlig godt i den skriftstedsjagt, som gæsten havde lavet til dem.

Gæsten sagde lidt sarkastisk: »Jeg tror såmænd ikke engang disse missionærer kender navnene på de mest almindelige missionærpjecer og deres forfattere.«

Det var den bekendte dråbe, som fik bægeret til at flyde over. Jeg tog til genmæle: »Jeg tror faktisk, at de kender dem.«

»Vi får se,« sagde han, og så bad han missionærerne om at rejse sig. Da han skulle finde en missionær, som han kunne udspørge, valgte han ikke en af mine dygtige, erfarne og veltrænede missionærer, men i stedet min nye missionær, som havde så svært ved at lære den slags ting. Hjertet sank i livet på mig. Jeg så ældstens bedende ansigtsudtryk. Jeg vidste, at han var lammet af skræk. Jeg bad så inderligt: »Kære himmelske Fader, hjælp ham.« Og det gjorde han.

Efter en lang pause spurgte gæsten: »Hvem har skrevet pjecen *Frelsesplanen*?«

Efter hvad der syntes som en evighed svarede den skælvende missionær: »John Morgan.«

»Hvem har skrevet *Hvilken kirke er den rigtige*?«

Igen en pause, og så kom svaret: »Mark E. Petersen.«

»Hvad med *Herrens tiende*?«

»Den har James E. Talmage skrevet,« lød svaret.

Og sådan fortsatte de gennem rækken af missionærpjecer. Endelig lød spørgsmålet: »Er der en pjece mere?«

»Ja. Den hedder *Efter dåben, hvad så*?«

»Hvem har skrevet den?«

Uden tøven svarede missionæren: »Forfatterens navn står ikke i pjecen, men min missionspræsident har fortalt mig, at den er skrevet af ældste Mark E. Petersen efter anmodning fra præsident David O. McKay.« Så viste generalautoriteten sin storhed. Han vendte sig til mig og sagde: »Præsident Monson, jeg skylder dig og dine missionærer en undskyldning. De *kender* jo virkelig pjecerne og deres forfattere.« Jeg vandt meget for ham den dag, og vi blev nære personlige venner.

Men hvad med missionæren? Han fuldførte en hæderlig mission og vendte hjem til sin fødeby i vesten. Senere blev han kaldet som biskop for sit ward. Hvert år til jul modtager jeg et kort fra ham og hans kone og familie. Han underskriver det altid med sit navn og denne bemærkning: »Fra din bedste missionær.«

Hvert år til jul, når det kort ankommer, mindes jeg den oplevelse, og den lektie, vi lærer af Første Samuelsbog fra Bibelen, trænger ind i min sjæl. Som I husker, havde Herren befalet profeten Samuel at drage til Betlehem til Isaj. Og Herren havde åbenbaret ham, at han ville finde en konge blandt Isajs sønner. Samuel gjorde, som Herren havde befalet. Hver af Isajs sønner blev ført frem for Samuel, ja, alle syv. Skønt de var smukke og så egnede ud, fik Samuel at vide, at det ikke var nogen af dem. »Samuel spurgte nu Isaj: 'Er det alle dine drenge?' Han svarede: 'Der mangler endnu den yngste; han er ude at vogte får.' Samuel sagde til Isaj: 'Send bud efter ham.' ... Så sendte Isaj bud efter ham ... Og Herren sagde til ham: 'Ham skal du salve, for ham er det.'«[4]

Den lektie, vi kan lære af det, står i det 16. kapitel i Første Samuel, vers syv: »Mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet.«[5]

Som bærere af præstedømmet kan vi, når vi står sammen, nyde vor himmelske Faders vejledning i vores respektive kaldelser. Vi arbejder for Herren Jesu Kristi sag. Ligesom de folk fordum, har vi taget imod kaldelsen. Vi er ude i hans tjeneste. Vi vil kunne opfylde Mormons formaning om at forkynde Herrens ord blandt hans folk. Han skrev: »Se, jeg er discipel af Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er blevet kaldet af ham for at forkynde ordet blandt hans folk, så de kunne have det evige liv.«[6]

Må vi altid huske den sandhed: »Den, som ærer Gud, ham vil Gud ære.« I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. »Ye Who Are Called To Labor«, fra *Hymns*, 1985, nr. 321.
2. Se Luk 2:52.
3. »Vælg kun ret«, *Salmer og sange*, nr. 155.
4. 1 Sam 16:11-12.
5. Ibid., 16:7.
6. 3 Nephi 5:13.

Generalautoriteterne
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det Første Præsidentskab

Thomas S. Monson
Førsterådgiver

Gordon B. Hinckley
Præsident

James E. Faust
Andenrådgiver

De Tolvs Kvorum

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

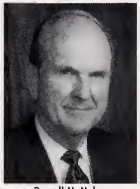

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

De Halvfjerds' Præsidium

Carlos E. Asay

L. Aldin Porter

Joe J. Christensen

Monte J. Brough

W. Eugene Hansen

Jack H Goaslind

Harold G. Hillam

De Halvfjerds' Første Kvorum

(i alfabetisk orden)

De Halvfjerds' Andet Kvorum

(i alfabetisk orden)

Det Præsiderende Biskopråd

H. David Burton
Førsterådgiver

Merrill J. Bateman
Præsiderende biskop

Richard C. Edgley
Andenrådgiver

Om missioner, templer og forvaltninger

Præsident Gordon B. Hinckley

Det er vidunderligt og meget tilfredsstillende at vide, at vi hver især kan gøre noget for at styrke dette, den Almægtiges værk.

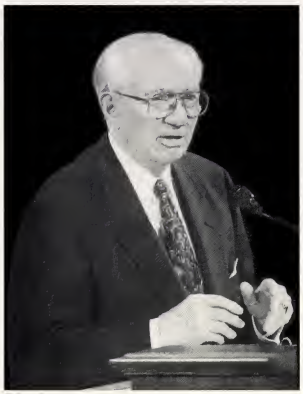

Nuvel, hvis jeg nu kan få del i jeres tro og bønner, håber jeg at kunne sige noget nyttigt. Sidste lørdag aften blev en der afholdt en konference for Hjælpeforeningen i dette Tabernakel. Det var en inspirerende oplevelse at se alle ansigterne i denne store forsamling af kvinder med styrke, tro og store evner. Og nu er det tilsvarende en inspirerende oplevelse at se jeres ansigter, brødre, og mærke jeres styrke, jeres tro, jeres loyalitet og jeres hengivenhed.

Dette har været et inspirerende møde. Vi har hørt mange vidunderlige råd, som vil velsigne os, hvis vi vil modtage det. Jeg ønsker at tale om to eller tre emner.

Det første er allerede behandlet af præsident Monson og af bror Hillam. Jeg ønsker at tilføje min godkendelse sammen med et par yderligere betragtninger. Jeg taler også om missionering. Jeg var for nylig i London, og der afholdt vi et møde med missionærerne, der tjener i det område. Repræsentanter for BBC filmede en del af mødet. De er ved at forberede et dokumentarprogram om vores missionering i Storbritannien.

Forud for dette var jeg blevet interviewet af en repræsentant for BBC Radio Worldwide Service. Han havde set missionærerne og bemærket deres ungdommelige udseende. Han spurgte mig: »Hvordan kan I forvente, at mennesker lytter til disse grønne knægte?« Hvis nogle af jer ikke ved, hvad der menes med »grøn«, så betyder det umoden, uerfaren og usmart.

Jeg svarede reporteren med et smil: »Grønne knægte? Det er med disse missionærer i dag, som det var med Timotheus på Paulus' tid. Det var Paulus, som skrev til sin unge ledsager: 'Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed' (1 Tim 4:12).

Det bemærkelsesværdige er, at mennesker tager imod dem og lytter til dem. De tiltaler folk. De er kvikke, de er opmærksomme, de er ranke. De ser velfriserede ud, og de tiltrækker mennesker, og mennesker får hurtigt tillid til dem.«

Jeg kunne have tilføjet: »De er et mirakel.« De banker på døre, men der er ikke mange hjemme disse dage i en by som London. Og derfor henvender missionærerne sig til dem på gaden og begynder en samtale.

Det er ikke let at gøre dette for en følsom ung mand eller kvinde. Med de lærer hurtigt at tro på disse andre ord fra Paulus til Timotheus: »For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed. Skam dig derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre« (2 Tim 1:7-8).

De erkender, at frygt ikke kommer fra Gud, men fra modstanderen af sandhed. Og således udvikler de evnen til at få en samtale i gang om deres arbejde og deres budskab. De og deres fæller vil i løbet af dette år 1995 bringe næsten 300.000 nyomvendte ind i Kirken. Det svarer til 100 nye stave i Zion og mere end 500 nye ward.

»Grønne knægte?« Ja, de er ikke smarte. Sikken velsignelse det er. De har ikke spor af bedrag i sig. De taler uden trænet argumentation. De taler lige ud af deres hjerte med personlig overbevisning. De er hver især tjener for den levende Gud, en ambassadør for Herren Jesus Kristus. Deres styrke kommer ikke af deres lærdom om verdslige ting. Deres styrke kommer gennem tro, bøn og ydmyghed. Som vi er blevet mindet om, er arbejdet ikke let. Det har aldrig været let. For længe siden sagde Jeremias, at Herren ville samle sit folk, en fra en by og to fra en slægt, og bringe dem til Zion og give dem hyrder efter sit hjerte (se Jer 3:14-15). Set for den enkelte missionær er høsten ikke stor i de fleste tilfælde, men tilsammen bliver det storslået. Arbejdet kræver mod, det kræver en indsats, det kræver hengivenhed, det kræver ydmyghed at gå på sine knæ og bede Herren om hjælp og vejledning.

Jeg giver en udfordring til hver eneste ung mand i denne store forsamling i aften. Forbered jer nu til at være værdig til at tjene Herren som fuldtidsmissionær. Han har sagt: »Men er I beredt, behøver I ikke at frygte« (L&P 38:30). Forbered jer til at vie to år af jeres liv til denne hellige tjeneste. Det vil reelt udgøre en tiende af de første 20 år af jeres liv. Tænk på alt det, I har, som er godt – livet selv, sundhed, styrke, mad at spise og tøj, forældre, brødre og søstre og venner. Alle er de gaver fra Herren. Selvfølgelig er jeres tid kostbar, og I føler måske, at I ikke har råd til to år. Men jeg lover jer, at den tid, I tilbringer i missionsmarken, hvis de år er tilbragt med hengiven tjeneste, vil give et større udbytte end alle andre to årsperioder i jeres liv. I vil lære at vide, hvad pligtopfyldenhed og indvielse betyder. I vil udvikle evner til overbevisning, som vil velsigne jer hele livet.

Jeres ængstelighed, jeres frygt, jeres generthed vil langsomt forsvinde, når I går frem dristigt og med overbevisning. I vil lære at arbejde sammen med andre, at udvikle en ånd af holdsamarbejde. Den nedbrydende følelse af egoisme vil blive erstattet af et ønske om at tjene andre. I vil komme Herren nærmere, end I sandsynligvis vil komme under nogen andre omstændigheder. I vil lære, at uden Herrens hjælp, er I virkelig svage og ringe, men at med hans hjælp kan I opnå mirakler.

I vil danne vanen at være flittig. I vil udvikle et talent for at sætte vanskelige mål. I vil lære at arbejde koncentreret. Sikke et fantastisk grundlag alt dette vil være i jeres senere uddannelse og arbejde. To år vil ikke være spildt tid. Det vil være nyerhvervede færdigheder.

I vil velsigne de mennesker, I underviser, og deres efterkommere efter dem. I vil velsigne jeres egen tilværelse. I vil velsigne jeres familie, som vil støtte jer og bede for jer.

Og frem for alt vil der af alt dette komme den inderlige fred i jeres hjerte, ved at I har tjent jeres Herre trofast og godt. Jeres tjeneste vil blive et udtryk for tak til jeres himmelske Fader.

I vil lære jeres Forløser at kende som jeres bedste ven i dette liv eller i evigheden. I vil forstå, at han gennem sit sonoffer har åbnet vejen til evigt liv og en ophøjelse, der langt overgår jeres største drømme.

Hvis I tjener trofast og godt på jeres mission, vil I blive en bedre ægtefælle, I vil blive en bedre far, I vil blive en bedre studerende, en bedre medarbejder i det erhverv, I vælger. Kærlighed er det centrale i missionering. Uselviskhed er helt grundlæggende. Selvdisciplin er et krav. Bøn åbner dets reservoir af kraft.

Og beslut jer derfor i hjertet i dag, mine kære unge brødre, for at medtage i planen for jeres liv at tjene i Herrens mark, der er rede til høsten, som missionær for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Og nu, brødre, går jeg videre til et andet emne. Missionsvirksomheden drejer sig om at sørge for frelsende ordinanser for vor Faders levende børn over hele verden. Tempeltjeneste drejer sig primært om at tjene på vegne af Guds sønner og døtre, som har passeret gennem dødens slør. Gud har ingen personsanseelse. Hvis de levende blandt alle nationer fortjener evangeliets frelsende ordinanser, så må alle tidligere generationer også fortjene det.

Vores folk kan ikke modtage alle evangeliets velsignelser, medmindre de kan modtage deres egne tempelordinanser og derefter gøre disse ordinanser tilgængelige for deres afdøde slægtninge og andre. For at dette kan ske, må der være templer til rådighed for dem. Dette føler jeg meget stærkt.

Tilbage i 1954, før jeg blev generalautoritet, kaldte præsident McKay mig ind på sit kontor og fortalte mig om den planlagte opførsel af templet i Schweiz. Han gav mig opgaven at finde en måde, hvorpå tempelordinanser kunne foregå på forskellige sprog uden at mangedoble antallet af tempeltjenere. Siden da har jeg haft meget at gøre med disse hellige bygninger og ordinanserne, der udføres deri. Vi har nu 47 templer i drift. Otte af disse ligger i Utah, 16 i andre områder i USA, to i Canada, og 21 uden for Nordamerika. 28 af de 47 er blevet indviet, siden jeg kom ind i Det Første Præsidentskab i 1981. Herudover er fire blevet genindviet efter omfattende ombygninger. Vi har nu yderligere seks under opførelse, placeret i American Fork og Vernal i Utah, St. Louis i Missiouri, Hong Kong, Preston i England og Bogota i Colombia.

Derudover har vi annonceret syv yderligere templer i Santo Domingo i Den Dominikanske Republik, Madrid i Spanien, Guayaquil i Ecuador, Recife i Brasilien, Cochabamba i Bolivia, Nashville i Tennessee og Hartford i Connecticut. Og vi undersøger muligheden for et i Venezuela.

Vi har efter i flere år at have forsøgt at erhverve en passende grund i Hartford-området, hvor Kirken er vokset mærkbart i områderne nord og syd herfor, besluttet, at vi for tiden ikke vil bygge et tempel umiddelbart i nærheden af Hartford, men vi vil i stedet bygge et omkring Boston i Massachusetts og et andet i White Plains i New York. Der vil med andre ord komme to templer til at betjene medlemmerne, hvor det oprindeligt var planlagt, at et var nok. Vi har smukke grunde disse to nye steder.

Vi undskylder over for de trofaste hellige i Hartford-området. Vi ved, at I vil blive skuffede over denne bekendtgørelse. I ved, at vi og jeres lokale ledere har tilbragt utallige timer med at søge efter et passende sted, der kunne betjene de hellige i New York og New England. Selv om vi er meget kede over at skuffe medlemmerne i Hartford-området, er vi overbevist om, at vi er blevet ledt til den nuværende beslutning, og at templerne vil blive placeret sådanne steder, at jer, der bor i Hartford-området, ikke vil få for langt at køre.

Vi arbejder desuden på seks yderligere tempelgrunde. Det er et meget ambitiøst program.

Jeg har et brændende ønske om, at et tempel kan placeres, så sidste dages hellige over hele verden har rimelig adgang til et tempel. Men vi kan ikke gøre det hurtigere. Vi forsøger at placere hvert tempel et godt sted, hvor der vil være gode naboer i en længere tidsperiode. Ejendomspriserne i sådanne nabolag er normalt høje. Det er mere kompliceret at bygge et tempel end en almindelig kirkebygning eller stavscenter. Det bliver bygget i en højere arkitektonisk standard. Det tager længere og koster mere. Arbejdet går omtrent så hurtigt, som vi kan klare.

Det er min stadige bøn, at det på en eller anden måde er muligt at fremskynde det, så flere af vore medlemmer kan få lettere adgang til Herrens hellige hus.

Brigham Young sagde engang, at hvis de unge virkelig forstod velsignelserne ved et tempelægteskab, ville de gå hele vejen til England, hvis det var nødvendigt (se *Journal of Discourses*, vol. 11:118). Vi håber, at de ikke vil få brug for at gå bare noget, der ligner.

Disse enestående og vidunderlige bygninger og de ordinanser, der bliver udført deri, repræsenterer det højeste i vores tilbedelse. Disse ordinanser bliver de mest dybsindige udtryk for vores teologi. Jeg opfordrer vore medlemmer overalt, med al den overtalelse, jeg kan præstere, til at leve værdigt til at have en tempelanbefaling, til at få en og betragte den som et værdifuldt aktiv, og til at gøre en større indsats for at tage til Herrens hus og få del i den ånd og de velsignelser, de får der. Jeg er overbevist om, at hver eneste mand eller kvinde, som tager til templet i en oprigtig ånd og i tro, forlader Herrens hus som en bedre mand eller kvinde. Der er behov for stadig forbedring i alles tilværelse. Der er behov for med mellemrum at forlade verdens støj og tumult og træde inden for murene i Guds hellige hus og der mærke hans Ånd i omgivelser af hellighed og fred.

Hvis hver eneste mand i denne Kirke, som er blevet ordineret til Det Melkisedekske Præstedømme, ville gøre sig værdig til at have en tempelanbefaling og derpå ville tage til Herrens hus og forny sine pagter i oprigtighed for Gud og vidnerne, ville vi blive et bedre folk. Der ville være næsten eller slet ingen utroskab blandt os. Skilsmisser ville næsten fuldstændig forsvinde. Så megen hjertekval og hjertesorg ville blive undgået. Der ville være langt større fred og kærlighed og lykke i vore hjem. Der ville være færre grædende hustruer og færre grædende børn. Der ville være et større mål af påskønnelse og gensidig respekt blandt os. Og jeg er overbevist om, at Herren ville smile med større velvilje til os.

Præsident Gordon B. Hinckley smiler til konferencegæster før begyndelsen af et møde.

Nuvel, brødre, jeg har et emne mere, før jeg afslutter, og hvis jeg overskrider tiden lidt, håber jeg, at I vil undskylde mig.

Jeg ønsker til Kirkens præstedømme at præsentere min vurdering af den nuværende tilstand i denne store organisation, som vi hver især er en del af, og som vi alle har en interesse i. Jeg mener, at I har ret til at høre en sådan rapport fra tid til anden.

Jeg er taknemmelig over at kunne sige, at Kirken er i en god tilstand. Den er sund. Den vokser i antal. Ved udgangen af 1994 var vores medlemstal på 9.025.000, en tilgang på 300.730 i det forløbne år.

Det betyder, at vi føjer en million nye medlemmer til på tre et halvt år, og jeg er sikker på, at denne fremdrift vil stige. Kirken ekspanderer geografisk set over hele verden. Jeg mener, at den bliver ledet godt, men vi står ikke uden problemer. Alt for mange af vore medlemmer driver ud i inaktivitet. Alt for mange efterlever ikke evangeliets principper. Men på trods af alt det, har vi grund til at glæde os over det, der sker.

Kirken har ingen gæld. Jeg uddyber det med, at vi har nogle købskontrakter ved køb af ejendomme, hvor sælgerne insisterer på betaling over en periode. Der er ressourcer, der sikrer, at disse kontrakter vil blive dækket ind, når tiden kommer.

I vore få erhvervsforetagender er der nogen gæld, der bliver brugt som ledelsesredskab. Men gældsgraden i forhold til aktiver er misundelsesværdig for direktører i enhver større organisation.

Kirken har brugt mindre end sine indtægter, og det vil fortsat ske. Jeg er dybt taknemmelig for tiendeloven. For mig er den er et stadigt gentagende mirakel. Den er gjort mulig gennem medlemmernes tro. Det er Herrens måde at finansiere arbejdet i sit rige.

Den er så enkel og ligetil. Den består af 30 ord, der står i afsnit 119 i Lære & Pagter. Hvilken kontrast til de uhåndterlige, komplekse og vanskelige skatteregler, vi som borgere lever med.

Der er ingen tvang til at betale tiende, ud over Herrens befaling, og det bliver selvfølgelig den bedste af alle grunde. Dette er den eneste store organisation, som jeg kender, der ikke fra sine medlemslister fjerner dem, der ikke betaler det, der kan anses som deres kontingent.

Betaling af tiende omfatter en overbevisning om sandheden af princippet.

Vi ved, at disse midler er hellige. Vi har et tungt ansvar for at bruge dem omhyggeligt og klogt. Jeg har før sagt, at jeg på en hylde i mit kontor opbevarer en ægte mønt, enkens skærv (den er for lille til, at I kan se den, men den er der alligevel), som jeg for længe siden fik af bror David B. Galbraith, der dengang var præsident for Kirkens gren i Jerusalem. Jeg gemmer den som en påmindelse om det offer, den repræsenterer. At det

både drejer sig om enkens indviede midler og den velhavendes offer. Jeg takker alle, som lever ærligt i forhold til Herren ved betalelse af deres tiende og offergaver. Men jeg ved, at I ikke behøver at blive takket. Jeres vidnesbyrd om guddommeligheden af denne lov og om velsignelserne, der følger overholdelse deraf, er lige så stærkt som mit vidnesbyrd.

Ikke alene er vi fast besluttet på at bruge mindre, end vi får ind i Kirken, men hvert år overfører vi en del af det årlige budget til Kirkens reserver. Vi gør blot det, vi har foreslået, at alle familier gør. Skulle der komme en tid med økonomiske vanskeligheder, håber vi at have midlerne til at klare stormen.

Vi anerkender betydningen af at yde frivillig tjeneste til at bringe Kirken programmer fremad. Vi har en veritabel hær af trofaste mennesker, som frit giver af deres tid til at bistå i værket. Vores personaleafdeling angiver, at der er 96.484 af disse frivillige, som tjener nu. De svarer til omkring 10.000 fuldtidsansatte, og deres tjeneste har en årlig værdi af $ 360.000.000. De arbejder som missionærer eller frivillige i Kirkens Uddannelses System, i vores slægtshistoriske organisation, i templerne og i forskellige andre afdelinger og kontorer i Kirken. Vi er dybt taknemmelige og i stor gæld til dem for deres formidable bidrag. Jeg er overbevist om, at Herren har behag i deres indviede tjeneste.

Vores program med religiøs uddannelse på hverdage går fremad. Overalt, hvor Kirken er organiseret, bliver seminar sat i gang. På samme måde yder vores institutprogram en vidunderlig indsats for unge i college- eller universitetsalderen. I dette skoleår 1995-1996 er der over 583.000 studerende indskrevet i seminar eller institut. Mange af jer unge mænd, som er her i aften – jeg vil påstå næsten hver eneste – har nydt gavn af dette vidunderlige program i Kirken. Jeg vil gerne bede alle, blot et øjeblik, som er indskrevet i seminar eller institut, om at rejse sig. Se bare! Det siger det hele! Mange tak.

Vi håber, at alle, der har adgang til disse programmer, vil benytte sig af det. Kundskab om evangeliet vil tage til, tro vil blive styrket, og I vil nyde dejlige bekendtskaber og venskaber med andre, der er som jer.

Jeg tænker på profeten Josephs kamp for at få den første udgave af Mormons Bog ud. Der var 5.000 eksemplarer i den førsteudgave, og trykningen var kun mulig på grund af Martin Harris' gavmildhed. Det kan måske interessere jer at høre, at der sidste år blev fordelt 3.742.629 eksemplarer af Mormons

Bog. Hele eller væsentlige dele af bogen bliver trykt på 85 sprog. Vi oversvømmer måske ikke jorden med Mormons Bog, som præsident Benson opfordrede os til, men tillad mig at sige, at det ikke er en lille sag at fordele 3 3/4 million eksemplarer på et enkelt år.

Det var mit privilegium at præsidere over Kirkens stav nr. 150, som blev dannet i 1945, 115 år efter Kirken blev organiseret. Nu, netop 50 år senere, er der 2.101 af Zions stave. 772 nye ward og grene blev organiseret i 1994, hvilket bragte totalen ved udgangen af 1994 op på 21.774 ward og grene. Det bør være åbenlyst for alle, hvorfor vi må bygge så mange nye bygninger, hvor vi kan huse vore medlemmer til gudstjeneste og undervisning. Vi har i øjeblikket 375 nye bygninger under opførsel. De bliver stadig dyrere at bygge. Vi håber, at I vil passe godt på dem. Til jer unge mænd kommer jeg med en særlig opfordring om, at I på dette område gør alt, hvad I kan. Vi ønsker disse faciliteter *brugt* til de formål, de er bygget til, men vi ønsker dem ikke *misbrugt*. Lys og varme koster mange penge. Sluk lyset, når bygningerne ikke bruges. Efterlad ikke noget affald omkring dem. Hold grunden pæn og attraktiv. Hver gang man ser en af vore bygninger, bør den fortælle de forbipasserende: »De mennesker, som tilbeder her, er mennesker, som tror på renlighed, orden, skønhed og respektabilitet.«

Jeg har allerede talt til jer om det stigende antal templer. Således gælder det alle sider af organisationen. Jeg ser en strålende fremtid forude. Jeg ser ikke bort fra kendsgerningen, at vi vil møde problemer. Dette værk har altid mødt problemer. Modstanderen arbejder fortsat imod det.

Men vi vil gå fremad ligesom dem, der er gået før os, er gået fremad. Hver eneste mand og dreng inden for min stemmes rækkevidde i aften har ansvaret for at bistå i dette store værk med at række ud og vokse sig stærkere.

Brødre, tak for jeres tro. Tak for jeres hengivenhed. Vi er opmærksomme på den store tillid I viser os. Vi er opmærksom på den store tillid, Herren har vist os. Og han har på samme måde vist tillid til hver eneste af jer, som bærer hans guddommelige præstedømme.

Som jeg har sagt før, så er vi alle i samme båd. Vi har alle del i opbyggelsen af dette rige. Det er vidunderligt og meget tilfredsstillende at vide, at vi hver især kan gøre noget for at styrke dette, den Almægtiges værk.

Det er sandt. Det er vor Faders værk. Det er vor Forløsers Kirke. Præstedømmet, som vi bærer, er virkeligt og meget dyrebart. Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd, min kærlighed, min velsignelse og min taknemmelighed i Jesu Kristi navn. Amen.

Mødet søndag formiddag
Den 1. oktober 1995

Tålmodighed – en himmelsk dyd

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Vores problem er, at vi ofte forventer øjeblikkelige løsninger på sådanne udfordringer, fordi vi glemmer, at den himmelske dyd tålmodighed tit er nødvendig.

For nylig traf jeg en gammel ven, som jeg ikke havde set i lang tid. Han hilste mig med ordene: »Nå, hvordan har livet så behandlet dig?« Jeg kan ikke huske præcis, hvad jeg svarede, men hans tankevækkende spørgsmål fik mig til at tænke på mine mange velsignelser og min taknemlighed for selve livet og for privilegiet og muligheden for at tjene. Til tider kan det samme spørgsmål få et uventet svar. For nogle år siden deltog jeg i en stavskonference i Texas. Stavspræsidenten hentede mig i lufthavnen, og mens vi kørte ind til stavscentret, spurgte jeg: »Hvordan går det så, præsident?«

Han svarede: »Jeg ville ønske, at du havde spurgt mig om det for en uge siden, for denne uge har været lidt for begivenhedsrig. I fredags blev jeg fyret fra mit arbejde, i morges fik min kone bronkitis og her til eftermiddag blev vores hund kørt ihjel. Men bortset fra det, så går det vel meget godt.«

Livet er fuld af vanskeligheder, nogle små og andre mere alvorlige. Der synes at være et uudtømmeligt lager af prøvelser til alle. Vores problem er, at vi ofte forventer øjeblikkelige løsninger på sådanne udfordringer, fordi vi glemmer, at den himmelske dyd tålmodighed tit er nødvendig.

De råd, vi hørte i vores ungdom, er stadig aktuelle og burde følges. »Klap nu lige hesten«, »Spis brød til«, »Tag den med ro«, »Hav nu ikke så travlt«, »Følg reglerne« og »Vær forsigtig« er mere end bare banale floskler. De er udtryk for velment vejledning og erfaringens visdom.

En bil fuld af unge mennesker, der tankeløst og ubesindigt kører vildt ned ad en snoet og farlig bjergvej kan pludselig komme ud af kontrol, så vognen med dens dyrebare last kører ud over kanten og styrter ned. Det ender ofte med invaliditet, måske for tidlig død og sorg hos familien.

O, I dyrebare unge mennesker, giv livet en chance. Lær tålmodighedens dyd.

I tider med sygdom og smerte er der brug for tålmodighed. Hvis det eneste fuldkomne menneske, som nogensinde har levet – nemlig Jesus fra Nazaret – måtte udholde svære lidelser, hvordan kan da vi, som langt fra er fuldkomne, forvente at slippe fri fra sådanne udfordringer?

Hvem kan tælle den store skare af ensomme, ældre og hjælpeløse – de, der føler sig forladt af livets karavane, mens den ubarmhjertigt bevæger sig fremad og forsvinder i horisonten. De der funderer, undrer sig og nærer tvivl, mens de står alene tilbage med deres tanker. Tålmodighed kan være en nyttig ledsager i sådanne svære stunder.

Af og til besøger jeg plejehjem, hvor man finder megen trængsel. Da jeg deltog i et kirkemøde på sådan et plejehjem, fik jeg øje på en ung pige, som skulle spille violin for at opmuntre de fremmødte. Hun fortalte mig,

at hun var nervøs og håbede, at hun kunne gøre sit bedste. Mens hun spillede, var der en, der sagde: »Hvor er du dog køn, og hvor spiller du godt.« Buens leg på de spændte strenge og den unge piges elegante fingerbevægelser syntes at blive inspireret af den spontane bemærkning. Hun spillede vidunderligt.

Bagefter lykønskede jeg hende og hendes dygtige akkompagnatør. De sagde: »Vi kom her for at opmuntre de svage, syge og gamle. Vores frygt forsvandt, mens vi spillede. Vi glemte vores egne sorger og bekymringer. Vi har måske nok opmuntret dem, men de har virkelig inspireret os.«

Sommetider er rollerne byttet om. Det var den kære og elskede Wendy Bennion fra Salt Lake City et godt eksempel på. I forgårs forlod hun stille dette jordiske liv og vendte tilbage »til den Gud, som gav (hende) livet« (Alma 40:11). Hun havde i over fem år kæmpet mod kræften. Hun var altid munter, altid parat til at hjælpe andre og tabte aldrig modet. Hendes smittende smil drog folk til hende, som en magnet drager jernspåner til sig. Mens Wendy lå syg med mange smerter, fik hun besøg af en veninde, der følte sig deprimeret over sine egne problemer. Nancy, Wendys mor, som vidste, at Wendy havde mange smerter, syntes, at veninden blev lidt for længe. Da veninden var gået, spurgte hun, hvorfor Wendy havde ladet hende blive så længe, når hun nu selv havde så mange smerter. Wendy svarede: »Det jeg gjorde for min veninde betød langt mere end de smerter, jeg havde. Hvis jeg kan hjælpe hende, så er det rigeligt smerterne værd.« Hendes holdning minder om ham, der bar verdens sorger, som tålmodigt led frygtelige smerter og skuffelser, men som, med blide skridt fra sine sandalbeklædte fødder, trådte hen til manden, som havde været blind fra fødslen og gjorde ham seende. Han gik hen til den sørgende enke fra Nain og opvækkede hendes søn fra de døde. Han travede op ad Golgatas stejle skrænt, bærende på sit eget frygtelige kors, uden at ænse de spottende og hånende tilråb, som fulgte ham. For han havde et stævnemøde med sin guddommelig skæbne. Han opsøger os, hver enkelt af os, med sine lærdomme. Han opmuntrer og inspirerer til at gøre godt. Han gav sit dyrebare liv, for at graven ikke skulle have nogen sejr eller døden nogen brod, så vi kunne få det evige liv som gave.

Denne lidelsernes mand, kendt med sygdom, blev taget ned fra korset og lagt i en lånt grav, opstod om morgenen den tredje dag. Hans opstandelse blev opdaget af Maria og den anden Maria, da de kom ud til graven. Den store sten foran indgangen var rullet bort. To engle i hvide klæder, som stod derinde, spurgte: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået.«[1]

Paulus skrev til hebræerne: »Så lad da også os, som har så stor en sky af vidner omkring os, frigøre os for enhver byrde og for synden, som så let omklamrer os, og holde ud i det løb, der ligger foran os.«[2]

Muligvis har der aldrig været udvist større tålmodighed end den, som Job udviste, han, som i Bibelen beskrives som en retsindig og retskaffen og gudfrygtig mand, der holdt sig fra det, der var ondt.[3] Han var velsignet med rigdom i overflod. Satan fik tilladelse af Herren til at friste Job. Og stor var Jobs elendighed, frygtelige var hans tab og forpint var hans liv. Da hans hustru opfordrede ham til at forbande Gud og dø, viste Jobs svar hans tro: »Dog ved jeg, at min løser lever, til sidst skal han stå frem på jorden. Når min hud er skrællet af, når mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud.«[4] Hvilken tro, hvilket mod, hvilken tillid. Job mistede sine ejendele – alle sammen. Job mistede sit helbred – fuldstændig. Job ærede den tillid, der var blevet vist ham. Job var tålmodigheden selv. En anden, som udviste tålmodighedens dyd, var profeten Joseph Smith. Efter sin guddommelige oplevelse i den såkaldte »hellige lund«, hvor Faderen og Sønnen viste sig for ham, måtte han vente. Endelig, efter at Joseph havde lidt for sin tro i over tre år, viste englen Moroni sig for ham. Og så fulgte mere venten og tålmodighed. Lad os huske på det råd, som findes hos Esajas: »For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren; for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer.«[5]

I vores forjagede og hektiske verden kunne vi med fordel søge tilbage til gamle dage og lære den lektie, som vi lærte, da vi skulle over farlige, trafikerede veje. »Stop, se og lyt« lød tidens feltråb. Kan vi ikke anvende det i dag? Stop op på undergangens vej. Se op til himlen efter hjælp. Lyt efter hans indbydelse: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.« Han vil lære os sandheden af det smukke digt:

Livet er ægte! Livet er alvor!
Og graven er ikke det sidste stop.
Nok skal legemet blive til støv,
Men ånden, den søger højere op.[7]

Vi vil erfare, at enhver af os er dyrebar i vores ældre bror, Jesu Kristi øjne. Han elsker os inderligt. Hans liv er et fuldendt eksempel på en, som er plaget af sorg og skuffelser, men som ikke desto mindre var eksemplet på, hvordan man glemmer sig selv og tjener andre. Den gamle børnesang genlyder stadig:

Ja, Jesus elsker mig!
Ja, Jesus elsker mig!
Ja, Jesus elsker mig!
Det står i Bibelen!

Tre af de over 220 frivillige dørvogtere, som var i funktion på Tempelpladsen i konferenceweekenden.

Og det står i Mormons Bog, og i Lære og Pagter, og i Den Kostelige Perle. Lad skrifterne vejlede jer, så vil I aldrig flakke rundt uden mål og med.

Der er dem, som i dag er arbejdsløse, pengeløse og modløse. Deres liv er plaget af sult og skuffelserne følger dem. Men hjælpen er der – ja, der er mad til de sultne, tøj til de nøgne og husly til de hjemløse.

Tusinder af tons udleveres hver uge fra vores Kirkes forrådshuse – det gælder mad, tøj, hospitalsudstyr og forsyninger til jordens fjerneste afkroge og til tomme køkkenskabe og nødlidende mennesker lidt tættere på os.

Jeg har set den motivation, som får travle og dygtige tandlæger og læger til regelmæssigt at forlade deres praksis og bruge deres færdigheder på dem, der har brug for hjælp. De rejser til fjerne egne for at operere ganespalter, rette deforme knogler og helbrede syge legemer – alt sammen af kærlighed til Guds børn. De syge, som tålmodigt har ventet på lægehjælp, bliver velsignet af disse »engle i forklædning«.

Jeg ville oprigtigt ønske, at I kunne flyve med mig til det østlige Tyskland, hvor jeg var i sidste måned. Mens vi kørte på deres *autobahn*, tænkte jeg på dengang for 27 år siden, hvor jeg på de samme motorveje kun så lastbiler med bevæbnede soldater og politifolk. Overalt halede gøende hunde i deres lænker, og stikkerne lurede på gaderne. Dengang var frihedens flammet næsten døet bort. En skammens mur sprang op, og jerntæppet sænkede sig. Håbet blev næsten knust. Men livet, det dyrebare liv, fortsatte i tro, uden tvivl. Tålmodig venten var påkrævet. Hver sidste dages helligs liv var præget af en fast tillid til Gud.

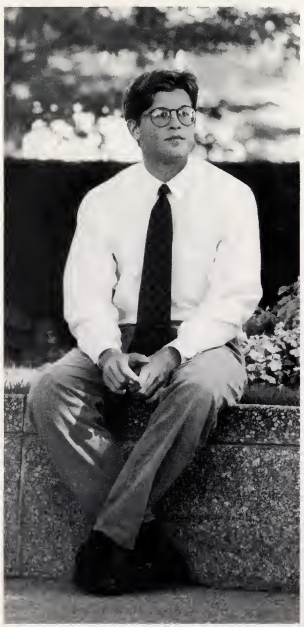

Da jeg første gang var på besøg bag muren, levede vores medlemmer i frygt, mens de stræbte efter at gøre deres pligt. Jeg så tomme, fortvivlede ansigtsudtryk hos folk på gaden, men vores medlemmer udstrålede varm og smuk kærlighed. Det hus i Görlitz, som vi holdt møde i, var fuld af skudhuller fra krigens tid, men indvendig havde lederne med kærlig omsorg skabt skønhed og renhed i en ellers grim og snavset bygning. Kirken havde overlevet både krigen og den kolde krig, som fulgte efter. De helliges sang opmuntrede os alle. De sang den gamle søndagsskolesang:

Synes prøvelserne svære, giv ej op.
Er det hele tungt at bære, giv ej op.
Hvis du lider sorg og klage
skal der komme bedre dage
når vi bærer høsten ind, giv ej op!

Græd blot ikke, mens du slider
og det værker i din krop.
Der skal komme bedre tider
til dem, der ej giver op![9]

Deres oprigtighed rørte mig dybt. Deres fattigdom gjorde mig ydmyg. De havde så lidt. Mit hjerte fyldtes af sorg over, at de ikke havde nogen patriark. De havde ingen ward eller stave, kun grene. De kunne ikke modtage templets velsignelser, hverken begavelse eller besegling. I lang tid havde de ikke haft besøg fra Kirkens hovedsæde. Medlemmerne måtte ikke rejse ud af landet. Og dog stolede de på Herren af hele deres hjerte, og de forlod sig ikke på deres egen forstand. De anerkendte hans hånd i alle ting, og han vejledte dem.[10] Jeg stod ved talerstolen, og med tårer i øjnene og en stemme der dirrede af bevægelse, lovede jeg disse mennesker: »Hvis I vil forblive trofaste over for Herrens befalinger, vil I modtage alle de velsignelser, som medlemmer i andre lande nyder.«

Da jeg den aften indså, hvad jeg havde lovet, faldt jeg på knæ og bad: »Himmelske Fader, jeg er ude i din sags tjeneste. Dette er din Kirke. Jeg har udtalt ord, som ikke kom fra mig selv, men fra dig og din Søn. Vil du derfor opfylde det løfte for disse ædle mennesker.« Ordene fra Salmernes Bog dukkede op i mit sind: »Stands og forstå, at jeg er Gud.«[11] Den himmelske dyd tålmodighed var påkrævet.

Lidt efter lidt blev løftet opfyldt. Først blev der ordineret patriarker, så blev der trykt kursusmateriale. Der blev oprettet ward og organiseret stave. Kirkebygninger og stavscentre blev påbegyndt, fuldført og indviet. Og så det største mirakel af alle, der blev givet tilladelse til at opføre et tempel, og dette blev bygget og indviet. Endelig, efter 50 års fravær, fik fuldtidsmissionærerne lov til at komme ind i landet, og de lokale unge fik lov at tjene andre steder i verden. Og som Jerikos mure smuldrede Berlinmuren og friheden, og det deraf følgende ansvar, vendte tilbage.

Alle de dyrebare løfter, som blev givet 25 år tidligere, var blevet opfyldt, bortset fra ét. Den lille by, Görlitz, hvor løftet blev givet, havde stadig ikke sin egen kirkebygning. Nu blev selv den drøm til virkelighed. Bygningen blev godkendt og opført. Dagen for indvielsen oprandt. For blot en måned holdt søster Monson og jeg, sammen med ældste og søster Dieter Uchtdorf, en indvielsesceremoni i Görlitz. Der blev sunget de samme sange som 27 år før. Medlemmerne forstod betydningen af denne begivenhed, som markerede den fuldstændige opfyldelse af løftet. De græd, mens de sang. De retfærdiges sang var sandelig en bøn til Herren, og den var blevet besvaret med velsignelser på deres hoveder.[12]

Da mødet var forbi, havde vi ikke lyst til at tage af sted. Men da vi gjorde det, vinkede de alle til os og overalt hørtes ordene: »*Auf Wiedersehen, auf Wiedersehen.* Gud være med jer til vi ses igen.« Tålmodighed, den himmelske dyd, havde bragt de ydmyge hellige himmelske velsignelser. Teksten til Rudyard Kiplings *Requiem* synes passende her:

Kampens støj og larm dør bort
Helte og konger falmer som løv
Men dit offer smukt og stort
skal aldrig blive til støv.
Herre, Himlens Konge, hjælp os nu,
at vi altid kommer det i hu.[13]

I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Luk 24:5-6.
2. Hebr 12:1.
3. Se Job 1:1.
4. Job 19:25-26.
5. Es 55:8-9.
6. Matt 11:28.
7. Henry Wadsworth Longfellow, »A Psalm of Life«.
8. »Jesus Loves Me!« *Alexander's Gospel Songs*, samlet af Charles M. Alexander, New York: Fleming H. Revell Co., 1908, side 139.
9. »If the Way Be Full of Trial, Weary Not«, *Deseret Sunday School Songs*, 1909, nr. 158.
10. Se Ordsp 3:5-6.
11. Sl 46:10.
12. Se L&P 25:12.
13. *Hymns*, 1985, nr. 80.

Præstedømmevelsignelser

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Hvis vi gennem vores præstedømmevelsignelser kunne se blot en skygge af det menneske, Gud ønsker, at vi skal være, ville al vores frygt forsvinde, og vi ville aldrig mere tvivle.

Mine elskede brødre og søstre og venner, jeg vil gerne udtrykke min kærlighed og anerkendelse for jeres trofasthed og hengivenhed. Jeg beder indtrængende om jeres tro og bønner, mens jeg berører et meget vigtigt og helligt emne, nemlig den guddommelige, opbyggende og styrkende kraft, som vi kan opnå gennem præstedømmevelsignelser.

En præstedømmevelsignelse er hellig. Det kan være en hellig og inspireret fremstilling af vores ønsker og behov.

Hvis vi er i harmoni med Ånden, kan vi modtage en bekræftelse af de lovede velsignelser. Præstedømmevelsignelser kan hjælpe os i livets små og store beslutninger.

Hvis vi gennem vores præstedømmevelsignelser kunne se blot en skygge af det menneske, Gud ønsker, at vi skal være, ville al vores frygt forsvinde, og vi ville aldrig mere tvivle.

Jeg kan huske, at jeg som dreng var meget fascineret af min bedstemors forstørrelsesglas, som hun brugte på sine gamle dage, når hun skulle læse eller brodere. Når glasset var fokuseret, blev alt det, jeg så på, forstørret. Men det, der fascinerede mig mest, var det, der skete, når linsen koncentrerede sollyset på en genstand. Sollyset fik utrolig kraft, når det passerede gennem forstørrelsesglasset.

Denne forstørrelseseffekt kan sammenlignes med den store velsignelse, som Jakob fik efter at have kæmpet hele natten for at få en velsignelse:

»Jakob var nu alene tilbage. (Et sendebud[1] fra Gud) gav sig i kamp med ham, lige til det blev lyst ... 'Slip mig,' sagde han, 'det er ved at blive lyst' Men Jakob svarede: 'Jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig.' Manden spurgte ham: 'Hvad er dit navn?' Han svarede: 'Jakob.' Så sagde han: 'Du skal ikke længere hedde Jakob, men Israel, for du har kæmpet med Gud og mennesker, og du har sejret.«[2]

Jakob modtog sin velsignelse ved denne forbløffende hændelse, og som Abrahams arvinger gennem Israels blod kan vi også modtage guddommelige velsignelser. Herren har sagt i Lære og Pagter:

»Thi I er retmæssige arvinger efter kødet ... derfor er jeres liv og præstedømme forblevet og må forblive gennem jer og jeres slægtslinje indtil alle tings genoprettelse, hvorom alle de hellige profeter har talt siden verdens begyndelse.«[3]

I modsætning til Jakob behøver vi ikke at kæmpe rent fysisk en hel nat for at få en velsignelse, som kan styrke og opbygge os. I Kirken er velsignelser tilgængelige for alle værdige medlemmer gennem dem, der er blevet bemyndiget og sågar indsat til at give præstedømmevelsignelser. Stavspræsidenter, biskopper, kvorumspræsidenter og hjemmelærere er bemyndiget til at give velsignelser. Værdige fædre og bedstefædre, såvel som andre melkisedekske præstedømmebærere, kan give medlemmer velsignelser, hvis de er syge eller der indtræffer vigtige begivenheder i deres liv. Sådanne individuelle velsignelser er en del af den fortsatte åbenbaring, som vi gør krav på som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Ældste John A. Widtsoe skrev: »Enhver far, der har børn, som er født under pagten, er patriark for dem, og han har ret til at velsigne sine efterkommere med den præstedømmemyndighed, som han bærer.«[4] Vi ved, at evangeliet altid har og altid vil virker gennem familier. Siden de tidligste bibelske tider er ordenen i Israels hus blevet opretholdt gennem familieenheder. Familieenheden rummede naturligt den kærlighed og omsorg og de blodets bånd, som kunne skabe en styrende fred og stabilitet blandt Guds folk. Det samme gør sig gældende i dag, af stort set de samme årsager. Ingen anden samfundsmæssig institution kan effektivt erstatte de kærlige bånd og den hengivenhed som findes i familien. Familieenhedens naturlige ledere er forældrene, der står side om side som ligeværdige partnere i deres kærlige opdragelse af børnene. Hver af forældrene bidrager med sin egen berigende indflydelse. Præstedømmets magt bør være den herskende indflydelse i familiens anliggender. Præstedømmevelsignelser omfatter ikke kun mænd. De velsigner på samme vis familiens kvinder og børn. Alt, hvad der nedbryder ordenen i familien, er skadeligt for familieenheden og samfundet.

Vi er så heldige, at vi har mænd, som er blevet særligt ordineret og bemyndiget til ved deres præstedømmeembede og -kaldelse at give velsignelser og erklære vores slægtslinje i Israels hus. Den inspirerede fastsættelse af slægtslinjen er en vigtig del af velsignelsen. Jeg ærer og hylder de ædle og trofaste mænd, som er vores ordinerede patriarker. De har ikke stræbt efter dette tunge og ensomme ansvar. De er ofte nogle af vores mest ydmyge og hengivne brødre. Disse udvalgte mænd lever værdigt til at modtage himlens inspiration. Patriarker har det privilegium at give velsignelser, for de har ret til at tale med myndighed under Herrens inspiration.

Embeder som patriark er et embede i Det Melkisedekske Præstedømme. Patriarkens opgave er at velsigne, ikke at lede. Det er en hellig og åndelig åbenbaringskaldelse, der som oftest varer det meste af patriarkens liv. Vores patriarker hengiver sig fuldt ud til deres kaldelse og gør alt, hvad de kan for at leve i tro og værdighed, så hver enkelt velsignelse kan være inspireret. Patriarkens kaldelse bliver en smuk, hellig, åndelig og berigende oplevelse. Drevet af Helligånden udtaler patriarken, under inspiration, mod-

tagerens slægtslinje i Israels hus, samt sådanne velsignelser, åndelige gaver, løfter, råd, formaninger og advarsler, som patriarken føler sig inspireret til at give. Den patriarkalske velsignelse er kort sagt en profetisk velsignelse og udtalelse.

En patriarkalsk velsignelse fra en ordineret patriark kan give os en ledestjerne, som er en personlig åbenbaring fra Gud til den enkelte. Hvis vi følger denne ledestjerne, er vi mindre tilbøjelige til at snuble eller blive ført på vildspor. Vores patriarkalske velsignelse bliver et anker for sjælen, og hvis vi er værdige, kan hverken døden eller djævelen berøve os de lovede velsignelser. Det er velsignelser, vi kan nyde nu og i al evighed.

Som med så mange andre velsignelser er det den, der ønsker velsignelsen, der må anmode om at få en patriarkalsk velsignelse. Ansvaret for at modtage en patriarkalsk velsignelse hviler hovedsageligt på den enkelte, når han eller hun har tilstrækkelig forståelse for betydningen af en patriarkalsk velsignelse. Jeg opfordrer alle de af Kirkens medlemmer, der har nået denne modenhed, til at gøre sig værdige og modtage deres velsignelse. Det ligger i selve deres natur, at alle velsignelser er betinget af værdighed, uanset om velsignelsen specifikt nævner dette krav. En patriarkalsk velsignelse er hovedsageligt en vejledning til fremtiden, ikke en oversigt over fortiden. Det er derfor vigtigt, at modtageren er ung nok til, at mange af livets store begivenheder ligger ude i fremtiden. Jeg har for nylig hørt om en mand på over halvfems, der modtog sin patriarkalske velsignelse. Det kunne være interessant at læse den velsignelse.

Det er ikke patriarken, der giver velsignelsen. Vi hørte ældste LeGrand Richards fortælle om en patriark, der engang sagde til en kvinde: »Jeg har en vidunderlig velsignelse til dig.« Men da patriarken lagde sine hænder på kvindens hoved, gik der en klap ned for ham. Han undskyldte. »Jeg har taget fejl. Jeg har ikke nogen velsignelse til dig. Det er Herren, der har en velsignelse til dig.« Kvinden kom tilbage næste dag og, efter at patriarken i bøn havde tryglet Herren om hjælp, fik hun en velsignelse, hvori der blev nævnt ting, som kun denne gode søster kendte til. Alle velsignelser kommer fra Gud. Vor himmelske Fader kender sine børn. Han kender deres stærke og svage sider. Han kender deres evner og muligheder. Vores patriarkalske velsignelser viser, hvad han forventer af os, og hvad vi kan blive til.

Patriarkalske velsignelser bør læses ydmygt, under bøn og hyppigt. En patriarkalsk velsignelse er meget hellig og personlig, men kan deles med nære familiemedlemmer. Det er en hellig vejledning, der rummer råd, løfter og oplysninger fra Herren; men man bør ikke forvente, at en velsignelse i detaljer skal opregne alt, hvad vedkommende vil komme ud for eller besvare alle spørgsmål. Det faktum, at ens patriarkalske velsignelse ikke nævner vigtige begivenheder, som for eksempel en mission eller ægteskab, betyder ikke, at de ikke vil finde sted. For at opnå at se vores patriarkalske velsignelses løfter opfyldt, bør vi gemme de smukke ord, den indeholder, i vores hjerte, overveje dem og leve på en sådan måde, at vi vil modtage velsignelser i dette liv og en retfærdigheds krone i det hinsides.

Min egen velsignelse er kort, og fylder kun knap trekvart side, men den har været fyldestgørende og perfekt til mig. Jeg modtog min patriarkalske velsignelse, da jeg var i mine tidlige teenage-år. Patriarken lovede, at min velsignelse ville være »en trøst og vejledning« for mig gennem hele mit liv. Som dreng læste jeg den igen og igen. Jeg funderede over hvert eneste ord. Jeg bad inderligt om til fulde at måtte forstå dens åndelige betydning. Fordi jeg fik min velsignelse så tidligt, har den vejledt mig gennem alle mit livs vigtige begivenheder og udfordringer. Jeg forstod ikke fuldt ud betydningen af min velsignelse, før jeg blev mere moden og erfaren. Den velsignelse skildrede nogle af de ansvar, jeg ville få i Guds rige på jorden.

Præsident Heber J. Grant fortalte om den patriarkalske velsignelse, som han modtog: »Patriarken lagde hænderne på mit hoved og gav mig en kort velsignelse, som måske ville fylde omkring en tredjedel af en maskinskreven side. Denne velsignelse forudsagde mit liv helt op til i dag.«[5]

Ældste John A. Widtsoe sagde: »Man bør altid huske på, at opfyldelsen af de lovede velsignelser kan finde sted i dette liv eller det næste. Nogle er snublet, fordi de lovede velsignelser ikke blev realiseret i dette liv. De har glemt at tænke på, at i evangeliet fortsætter livet med alle dets aktiviteter evigt, og at vores virke på jorden kan fortsætte i himlen.

Desuden har velsignelsens giver, Herren, ret til at opfylde dem på de tidspunkter, som passer hans guddommelige hensigter. Vi og vores velsignelser er i Herrens hænder. Men det er generelt bevidnet, at hvis man efterlever evangeliets lov, vil de lovede velsignelser blive realiseret.«[6]

Dette illustreres tydeligt af min fars patriarkalske velsignelse. Han fik i sin velsignelse at vide, at han ville blive velsignet med »mange smukke døtre«. Han og min mor blev forældre til fem sønner. De fik ikke selv nogen døtre, men de behandlede deres sønners hustruer som deres døtre. For nogle år siden var vi samlet til familiekomsammen, og jeg så min fars svigerdøtre, sønnedøtre og disses døtre lave mad og tage sig af børnene og de ældre, og så slog det mig, at min fars velsignelse var blevet bogstaveligt opfyldt. Han havde sandelig mange smukke døtre. Den patriark, der gav min far velsignelsen, havde åndelig indsigt nok til at se ud over dette liv. Skillelinjen mellem tid og evighed forsvandt.

Kirken vokser med voldsom hast. Vi har nu oprettet Zions stave i mange lande verden over, og de fleste stave har mindst én stavspatriark. Denne vækst gør det muligt for mange mennesker over hele jorden at modtage deres patriarkalske velsignelse. Som præsident Joseph Fielding Smith sag-

de: »Det store flertal af dem, som bliver medlemmer af Kirken, er bogstavelige efterkommere af Abraham gennem Efraim, en søn af Josef.«[7]

Men også Manasse, Josephs anden søn, samt andre af Jakobs sønner har mange efterkommere i Kirken. Der kommer måske nogen ind i Kirken i dag, som ikke er af Jakobs slægtslinje. Men ingen behøver at frygte, at de vil blive nægtet velsignelser, fordi de ikke er af Israels slægtslinje. Herren fortalte Abraham: »Og jeg vil velsigne dem gennem dit navn, thi så mange, som antager dette evangelium, skal kaldes efter dit navn og skal regnes blandt din sæd og skal stå op og velsigne dig som deres fader.«[8]

Nephi fortæller os, at »så mange af ikkejøderne, som vil omvende sig, er Herrens pagtsfolk.«[9] Det gør derfor ingen forskel om Israels hus' velsignelser kommer gennem direkte slægtslinje eller ved adoption.

Nogle vil måske være foruroliget, fordi medlemmer af samme familie har velsignelser, som erklærer, at de er af hver sin slægtslinje. En del familier er af blandet slægtslinje. Vi tror, at Israels hus i dag udgør en stor del af menneskeheden. Eftersom stammerne har blandet sig med hinanden, kan et barn være af Efraims stamme, mens et andet fra samme familie kan være fra Manasse eller en anden af stammerne. Således kan en stammes velsignelser være fremherskende i et barn, mens en anden stammes velsignelser er fremherskende i et andet barn. Så børn af samme forældre kan godt modtage velsignelser fra hver sin stamme.

En af hovedårsagerne til, at jeg taler om dette emne er, at patriarkalske- og andre velsignelser vidner om Kristi guddommelighed og Kirkens sandhed. Disse hellige velsignelser styrker også de værdige mennesker, som modtager sådanne velsignelser. Fædres velsignelser, patriarkalske velsignelser og andre velsignelser er således fantastiske privilegier, som gives til trofaste medlemmer, der er modne nok til at forstå velsignelsernes karakter og betydning.

Disse personlige præstedømmevelsignelser er stærke vidnesbyrd om vor Herre Jesu Kristi kærlighed, han, som søger at føre os alle til ophøjelse. De er personlige åbenbaringer fra Gud.

Vore velsignelser kan opmuntre os, når vi er modløse, styrke os, når vi er bange, trøste os, når vi er kede af det, indgyde os mod, når vi er nervøse og opløfte os, når vi er svage i ånden. Vores vidnesbyrd kan blive styrket, hver gang vi læser vores patriarkalske velsignelse.

Ligesom billederne i min bedstemors forstørrelsesglas, kan vi også blive stærkere, vores talenter og evner kan forstørres og forøges, vores forståelse kan øges og vores åndelighed kan blomstre op. Moroni sagde, at »enhver god gave kommer fra Kristus.«[10] Men Herren har sagt: »Hvad gavner det et menneske, at der bliver tilbudt ham en gave, når han ikke vil tage imod den?«[11]

Jeg vil ydmygt og bønsomt opfordre enhver, som af en eller anden grund ikke har levet sådan, at de har fået opfyldt de præstedømmevelsignelser, som de har modtaget, til at bringe deres liv i orden, så de kan få de lovede velsignelser.

Jeg formaner denne Kirkes trofaste medlemmer til at søge at forstå jeres velsignelser fuldt ud. I har fået mange gaver, som I ikke er klar over. Disse gaver kan have både stor åndelig og timelig betydning. Jeg beder til, at vi må modtage alle vores gaver.

Ved at gøre det vil vi øge vores forståelse, vores tro og vores vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Det bærer jeg ydmygt vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, redigeret af Bruce R. McConkie, tre bind, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Danmark, 1977, 1:24-25.
2. 1 Mos 32:24, 26-28.
3. L&P 89:9-10.
4. *Evidences and Reconciliations*, 3. udgave, Salt Lake City: Bookcraft, 1943, side 72.
5. Citeret i James R. Clark, *Messages of the First Presidency*, 6 bind, Salt Lake City: Bookcraft, 1965-75, 5:152.
6. *Evidences and Reconciliations*, side 75.
7. Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, 3:204.
8. Abraham 2:10.
9. 2 Nephi 30:2.
10. Moroni 10:18.
11. L&P 88:33.

Det Første Præsidentskab og nogle af medlemmerne af De Tolvs Kvorum synger med på en forsamlingssang.

Springvandet på pladsen foran Kirkens kontorbygning synes at efterligne spirerne på templet i Salt Lake City.

Vores budskab til verden

Ældste Robert E. Wells
De Halvfjerds

Vores enestående tredelte Kristuscentrerede budskab: Jesu Kristi guddommelige rolle som Sønnen, Joseph Smiths og Mormons Bogs guddommelige mission samt Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges guddommelige natur.

På denne sabbatsmorgen har jeg som min tekst valgt vores enestående trefoldige Kristus-centrerede budskab til verden.

JESU KRISTI GUDDOMMELIGE ROLLE SOM SØNNEN

For det første Jesu Kristi guddommelige rolle som Sønnen, der er central for forståelsen af hele frelsesplanen. Han er Faderens førstefødte Søn i den førjordiske eksistens og Faderens Enbårne på jorden. Gud den evige Fader er bogstaveligt fader til vor Herre og Frelser Jesus Kristus og til hans øvrige åndelige børn (se 1 Nephi 11:18, 21; James E. Talmage, *Trosartiklerne*, s. 446).

Når vi henviser til Jesu Kristi guddommelige rolle som Sønnen, henviser vi også til hans rolle som Gud i den førjordiske sfære. Denne førstefødte søn af Faderen Elohim var udvalgt og ordineret i de allerførste råd i Himlen til at blive Frelser for de endnu ufødte mennesker (se Talmage, *Jesus Kristus*, s. 4). Jesus blev også udvalgt og udsendt af Faderen til at organisere og skabe denne jord, vores solsystem, vores galakse, ja, verdener uden tal.

Jesus Kristus var og er Jehova i Det Gamle Testamente, Adams og Noas Gud; Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Jehova viste sig for og talte til de fordums profeter. Når han talte, gjorde han det på Faderens vegne, og han sagde det, som hans Fader ville have sagt. Jehova i Det Gamle Testamente blev Jesus Kristus i Det Nye Testamente, hvor han blev født som et jordisk menneske.

»Den guddommelige rolle som Sønnen« henviser også til betegnelsen »den Enbårne Søn i kødet«. Den fordums og den nutidige hellige skrift benytter titlen »Enbårne Søn« til at fremhæve Jesu Kristi guddommelige natur. Titlen betyder, at Jesu fysiske legeme var afkom af en jordisk mor og en udødelig evig Fader, og denne grundlæggende sandhed er afgørende for forsoningen, en storslået handling, som ikke kunne være gennemført af et almindeligt menneske. Kristus havde magt til at sætte sit liv til og magt til at få det tilbage, fordi han havde arvet udødelighed fra sin himmelske Fader. Fra sin mor Maria arvede Kristus dødelighed eller magten til at dø.

Kristi uendelige forsoning og Kristi guddommelige rolle som Sønnen danner sammen hånd i hånd den vigtigste lærdom i hele kristendommen.

Ældste Bruce R. McConkie har sagt: »Vi betragter vor Herre Jesu Kristi forsoning som det centrale, kernen og hjertet i den åbenbarede religion« (*A New Witness for the Articles of Faith*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1985, s. 81). Og Almas Bog erklærede: »Det er hele betydningen af loven« (34:14).

JOSEPH SMITHS OG MORMONS BOGS GUDDOMMELIGE MISSION

Den anden del af vores evangeliske budskab som er central for genoprettelsen af Kristi Kirke efter det store frafald, er med at føre mennesker til Kristus.

Vi erklærer, at himlene åbnedes for Joseph Smith og en lyssøjle stærkere end solens glans ved middagstide dalede ned. I den lyssøjle stod to personer – Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus – hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse. Faderen talte og sagde: »Joseph, denne er min elskede Søn. Hør ham!« (se JS-H 1:17).

Et af kendetegnene ved profeten Joseph Smiths kaldelse var hans guddommelige uddannelse i de fordums apostle og profeters skrivelser og profetier. Profeten Josephs skrivelser og lærdomme »står som et sømløst klæde vævet af sandheder fra fordums og nutidig hellig skrift« (Richard C. Galbraiths introduktion til *Scriptural Teachings of the Prophet Joseph Smith*, red. Joseph Fielding Smith, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1993, s. 5).

Joseph Smith var langt mere end en ulærd bondedreng fra USAs nybyggerområder. Han modtog snarere de største himmelske belæringer, der nogensinde er givet et menneske, i forbindelse med sin guddommelige uddannelse. Han modtog direkte svar på bøn fra Gud, ikke fra bøger. Efter den første åbenbaring modtog han andre åbenbaringer og utallige besøg fra betjenende engle, og »i årevis blev han belært af disse hellige engle udsendt af Gud fra himlen for at undervise og belære ham og for at forberede ham til at lægge grundvolden for denne Kirke« (Wilford Woodruff, i *Journal of Discourses*, 16:265). Helligåndens inspiration var ligeledes af afgørende betydning for Josephs udlægning af Bibelen. Han modtog åbenbaringer fra Jesus Kristus, og Urim og Tummim var andre redskaber, hvorved Joseph Smith modtog instruktioner om skriften.

De evige sandheder, som han belærte om, besvarede en lang række spørgsmål, der havde optaget filosoffer i århundreder. Når et menneske studerer de lærdomme, som blev åbenbaret til Joseph Smith, vil denne person, hvis han eller hun er oprigtig i sin søgen efter sandhed, blive ledt til Jesus Kristus og hans rolle som vor Frelser, Forløser og Talsmand hos Faderen. Ved studium af disse af Josephs lærdomme om Frelseren, svinder usikkerhed og tvivl bort, og hjerter forandres. En oprigtig person finder større mening med livet gennem profetens svar på de filosofiske spørgsmål: Hvor kom vi fra? Hvorfor er vi her? Hvor skal vi hen? På grund af åbenbaringer til Joseph bliver hukommelsens slør mellem dette liv og vores førjordiske eksistens til tider næsten gen-

nemsigtigt. Og sløret mellem dette liv og åndeverdenen bliver tyndere, hvilket får familiebånd til at blive stærkere, sødere og mere betydningsfulde, når børnenes hjerter vendes til fædrene, og fædrenes hjerter vendes til deres børn.

Profeten Joseph lærte os, at den samme selskabelighed, som vi oplever i dette liv, vil fortsætte i det næste, hvilket yder stor trøst til dem, der oplever venner og kære forlade denne jord (se L&P 130:2). Lærdommene om frelse, som denne profet har forkyndt dem, falder på vores sjæl som selve duggen fra himlen (se L&P 121:45). Joseph belærte om evige sandheder, som fører dem, der hungrer og tørster efter retfærdighed, til den levende Kristus og til Gud Faderens skød.

Ligesom Joseph Smith er Mormons Bog et guddommeligt redskab til at føre læseren nærmere til Kristus. Det er en samling skrivelser af profeter, som levede på den vestlige halvkugle, som troede på Kristus, som profeterede om Kristus, og hvoraf nogle var sammen med Kristus i det korte tidsrum, han besøgte det amerikanske fastland efter sin opstandelse. Disse fordums amerikanske profeter skrev Mormons Bog til vor tid. Den har modstået enhver tænkelig prøve af både skeptiske og oprigtige mennesker. Det er ikke den, der bliver prøvet. Det er os, der bliver prøvet gennem vores accept eller afvisning af dens sandheder, lærdomme, befalinger og erklæringer (se 2 Nephi 33:11-14).

Præsident Ezra Taft Benson mindede os kraftigt om, at hvis vi glemmer at belære og forkynde om Mormons Bog, og hvis vi glemmer at studere og meditere over indholdet i denne bog med hellig skrift, vil vi være under fordømmelse. Vi har en mission og en befaling om at forkynde dens indhold til verden og om at bære vidnesbyrd om den (se L&P 84:54-58).

KIRKENS GUDDOMMELIGE NATUR

Vores tredje erklæring er om den guddommelige natur af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og dens rolle i at forberede vejen for Kristi andet komme. Denne Kirke har fra det høje modtaget gengivelse af guddommelig myndighed til at besidde og udøve Jesu Kristi præstedømme og til at bruge præstedømmet til at udføre de nødvendige frelsende ordinanser, således at de er optegnet i himlen såvel som på jorden.

Denne gengivelse, der blev henvist til, var nødvendig for det andet komme, fordi et studium af kirkehistorien viser, at de oprindelige love var blevet overtrådt, de oprindelige ordinanser var blevet ændret, og de evige pagter var blevet brudt, præcis som Esajas havde profeteret mange århundreder tidligere (se Es 24:5). Endvidere har Paulus advaret om, at det andet komme først ville finde sted efter et frafald fra Kristi og apostlenes oprindelige lærdomme (se 2 Thess 2:3-4).

For at berede vejen for det andet komme fandt gengivelsen sted – gennem Joseph Smith – gengivelsen af enhver nødvendig lærdom og hellig ordinanse, som Gud gav til profeterne i tidligere uddelinger, herunder de Kristus-centrerede tempelordinanser.

Vi har – i den oprindelige form – alt, der nogensinde er blevet bragt til jorden, som er en del af den store frelsesplan – intet forandret, intet tilpasset. Vi tror på den samme præstedømmemyndighed, som de havde fordum; den samme organisation, som de havde i den oprindelige kirke – ledt af apostle og profeter; de samme åndelige gaver, den samme hellige skrift som fordum såvel som ny hellig skrift fra de sidste dage – Mormons Bog, Lære & Pagter og Den Kostelige Perle.

Jeg beder om, at vi hver især vil se, hvor vigtigt det er at opnå en forståelse, gennem inderligt og bønsomt studium, af Jesu Kristi guddommelige rolle som Sønnen – verdens Frelser; af Joseph Smiths guddommelige mission, som var at tilvejebringe gengivelsen af principperne og ordinanserne i Jesu Kristi evangelium samt af Mormons Bog, som i sandhed er endnu et vidne om, at Jesus Kristus er den levende Guds Søn; og at denne kirke – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – er Herrens rige, der atter er oprettet på jorden som forberedelse til Messias' andet komme. Dette erklærer jeg i al ydmyghed og som et vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

»Gør dette til ihukommelse af mig«

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Hvis den væsentligste opgave er at huske, hvad kan vi da erindre, når disse enkle og dyrebare symboler tilbydes os?

Timerne, som lå umiddelbart forude, ville forandre hele den menneskelige historie. Det ville være det største øjeblik i evigheden, det mest mirakuløse af alle mirakler. Det ville være det største bidrag til en plan, der var lagt før verdens skabelse for at bringe lykke til hver eneste mand, kvinde og barn, der nogensinde ville bo på den. Timen for sonofferet var kommet. Guds egen Søn, hans Enbårne Søn i kødet skulle snart blive verdens Frelser.

Stedet var Jerusalem. Årstiden var påske, en højtid rig på symbolik på det, der skulle ske. For længe siden var de forfulgte og trællebundne israelitter blevet sprunget over, skånet og endelig frigjort ved blodet fra et lam, der var strøget på overliggeren og dørstolperne i deres hjem i Egypten (se 2 Mos 12:21-24). Det havde til gengæld kun været en symbolsk gentagelse af det, Adam og alle efterfølgende profeter var blevet belært om fra begyndelsen – at de rene og lydefri lam, der var de førstefødte fra Israels hjorde, var et billede, et kendetegn, et forbillede på Kristi store og sidste offer, som skulle komme (se Moses 5:5-8).

Nu, efter alle disse år og alle disse profetier og alle disse symbolske ofringer, var forbilledet og afbildningen ved at blive virkelighed. Denne aften, hvor Jesu jordiske tjenestegerning var ved at afslutte, betød erklæringen, fremsat af Johannes Døber, da hans gerning begyndte, nu mere end nogensinde – »Se, dér er Guds lam« (Joh 1:29).

Da det sidste og særligt forberedte påskemåltid var ved at være færdigt, tog Jesus brødet, takkede og brød det, og gav det til sine apostle og sagde: »Tag det og spis det« (Matt 26:26). »Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig!« (Luk 22:19).

På samme måde tog han bægeret med vin, der traditionelt var fortyndet med vand, udtalte en tak og velsignelse af det og gav det til de forsamlede omkring ham og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod, som udgydes ... til syndernes forladelse ... gør dette til ihukommelse af mig! ... For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer« (Luk 22:20; Matt 26:28; Luk 22:19; 1 Kor 11:26).

Siden den hændelse i det øvre værelse om aftenen før Getsemane og Golgata har løftets børn været under pagt om at mindes Kristi offer på denne nye, højere, helligere og mere personlige måde.

Med et stykke brød, altid brudt, velsignet og tilbudt først, mindes vi hans sårede legeme og sønderknuste hjerte, hans fysiske lidelse på korset, hvor han råbte: »Jeg tørster« og endelig: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« (Joh 19:28; Matt 27:46).

Frelserens fysiske lidelse garanterer, at hvert eneste medlem af den menneskelige familie gennem hans barmhjertighed og nåde (se 2 Nephi 2:8) vil blive befriet fra døden og i triumf opstå fra graven. Naturligvis er tidspunktet for den opstandelse og den grad af ophøjelse, den fører til, baseret på vores trofasthed.

Med et lille bæger vand erindrer vi udgydelsen af Kristi blod og dybden af hans åndelige lidelser, pinen, som begyndte i Getsemane Have. Der sagde han: »Min sjæl er fortvivlet til døden« (Matt 26:38). Han var i angst og »bad ... endnu mere indtrængende, og hans sved blev som bloddråber, der faldt på jorden« (Luk 22:44).

Frelserens åndelige lidelse og udgydelsen af hans uskyldige blod, som han gav i kærlighed og frivilligt, betalte gælden for det, skrifterne kalder »arvesynden« for Adams overtrædelse (Moses 6:54). Endvidere led Kristus for hele resten af den menneskelige families synder, sorger og smerter, hvorved han også tilvejebragte forladelse for alle vore synder – på betingelse af lydighed mod principperne og ordinanserne i det evangelium, han belærte om (se 2 Nephi 9:21-23). Vi blev, som apostlen Paulus skrev, »købt dyrt« (1 Kor 6:20). Det var en meget stor pris og et barmhjertigt køb. Det er derfor, at hver eneste ordinanse i evangeliet på en eller anden måde fokuserer på Herren Jesu Kristi forsoning, og det er sikkert derfor, at vi møder denne særlige ordinanse med al dens symbolik og dens billeder lettere og oftere end nogen anden i vores liv. Den kommer i det, der blevet kaldt »det helligste, det allerhelligste af alle Kirkens møder« (Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bd., 2:273).

Måske forbinder vi ikke altid denne betydning med vores ugentlige nadvermøde. Hvor »helligt« er det? Betragter vi det som *vores* påskemåltid, til erindring om *vores* sikkerhed, befrielse og forløsning?

Med så meget på spil bør denne ordinanse, der mindes vores redning fra mørkets engel, tages langt mere alvorligt, end den sommetider bliver. Den bør være et stærkt, ærbødigt og reflekterende øjeblik. Den bør opmuntre til åndelige følelser og indtryk. Som sådan bør den ikke hastes igennem. Det er ikke noget, der skal »overstås«, så man kan komme i gang med den virkelige hensigt med nadvermødet. Dette *er* den virkelige hensigt med mødet. Og alt, der siges, synges eller bliver bedt om under disse møder bør være i harmoni med det storslåede i denne hellige ordinanse.

Før velsignelsen og omdelingen af nadveren synges en salme, som vi alle bør synge med på. Det er uden betydning, hvor god vores stemme er. Nadversalmer er alligevel næsten som bønner – og alle kan lægge stemme til en bøn!

Et grønklædt højdedrag jeg ser
i ånden langt herfra.
Vor Frelser lider døden der,
han synden på sig ta'r.
(*Salmer og sange*, nr. 115).

Det er et vigtigt element i vores tilbedelse at forenes i sådanne lyriske og bevægende udtryk for taknemmelighed.

I disse hellige omgivelser beder vi jer, unge mænd i Det Aronske Præstedømme, om værdigt og ærbødigt at forberede, velsigne og omdele disse symboler på Frelserens offer. Hvilket overvældende privilegium og stor tillid, der vises i så forbløffende ung en alder! Jeg kan ikke komme i tanke om nogen større kompliment, som himlen kan give jer. Vi elsker jer. Lev op til jeres bedste og se bedst mulig ud, når I deltager i Herrens nadver.

Må jeg foreslå, at overalt, hvor det er muligt, bør diakoner, lærere og præster, som står for nadveren, bære en hvid skjorte. Ved hellige ordinanser i Kirken bærer vi ofte ceremonielt tøj, og en hvid skjorte kan ses som en blid påmindelse om det hvide tøj, I bar i dåbsbassinet, og som en forventning om den hvide skjorte, I snart vil bære, når I træder ind i templet og videre på jeres mission.

Dette enkle forslag skal ikke opfattes som farisæisk eller formalistisk. Vi ønsker ikke diakoner eller præster i uniform, eller som er urimeligt bekymret om andet end at leve et rent liv. Men den måde, hvorpå vore unge klæder sig, kan lære os alle et helligt princip, og det kan bestemt videregive et indtryk af hellighed. Som præsident David O. McKay engang sagde: »En hvid skjorte bidrager til helligheden af den hellige nadver« (se Conference Report, oktober 1956, s. 89).

I det enkle og smukke sprog i nadverbønnerne, som disse unge præster opsender, synes det vigtigste ord, vi hører, at være »erindre«. I den første og en anelse længere velsignelse af brødet nævnes der en villighed til at påtage os Guds Søns navn og at holde de bud, som han har givet os.

Ingen af disse vendinger gentages ved velsignelsen af vandet, selv om de begge bestemt er underforstået og forventet. Det, der *er* understreget i begge bønner, er, at alt dette gøres til erindring om Kristus. Ved således at deltage bevidner vi, at vi altid vil erindre ham, så vi altid kan have hans Ånd hos os (se L&P 20:77, 79). Hvis den væsentligste opgave er at huske, hvad kan vi da erindre, når disse enkle og dyrebare symboler tilbydes os?

Vi kan mindes Frelserens før-jordiske liv og alt det, vi ved, at han har gjort som den store Jehova, skaberen af himlen og jorden og alt, der er i dem. Vi kan mindes, at selv i det store råd i Himlen elskede han os og var vidunderlig stærk, at vi selv der triumferede gennem Kristi kraft og vor tro på Lammets blod (se Åb 12:10-11).

Vi kan mindes den enkle storhed ved hans fødsel på jorden med en ung kvinde som mor. Hun var sikkert i en alder som dem i vores organisation Unge Piger, som talte på vegne af enhver trofast kvinde i enhver uddeling, da hun sagde: »Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!« (Luk 1:38).

Vi kan mindes hans storslåede, men praktisk taget ukendte stedfar, en ydmyg tømrer af profession, som blandt andet lærte os, at stille, almindelige og beskedne mennesker har bevæget dette majestætiske værk fremad fra den tidligste begyndelse, og det gør de stadig i dag. Hvis I tjener næsten anonymt, så tænk over, at det gjorde en af de bedste mænd, der nogensinde har levet på denne jord, også.

Vi kan mindes Kristi mirakler og hans lærdomme, hans helbredelser og hans hjælp. Vi kan mindes, at han gengav synet til den blinde og hørelsen til den døve og evnen til at bevæge sig til den lamme, den lemlæstede og den halte. Da kan vi på de dage, hvor vi føler, at vores udvikling er gået i stå eller vores glæde og håb blevet utydeligt, stræbe fremad med standhaftighed i Kristus, med urokkelig tro på ham og med et fuldkommen klart håb (se 2 Nephi 31:19-20).

Vi kan mindes, at Frelseren, selv med en så alvorlig mission pålagt sig, fandt glæde ved at leve, holdt af mennesker og fortalte

sine disciple, at de skulle være ved godt mod! Han sagde, at vi skulle være begejstrede over evangeliet som en, der havde fundet en stor skat, en rigtig perle af stor værdi, lige på sit eget døtrin. Vi kan mindes, at Jesus fandt en særlig glæde og lykke i børn og sagde, at vi alle burde være mere som dem – uden svig og rene, let til latter og let ved at elske og tilgive og langsomme til at mindes enhver krænkelse.

Vi kan mindes, at Kristus kaldte sine disciple for venner, og at venner er dem, som er trofaste i tider med ensomhed eller mulig fortvivlelse. Vi kan mindes en ven, som vi bør kontakte, eller endnu bedre, én, som vi skal blive ven med. Ved at gøre dette, kan vi mindes, at Gud ofte velsigner os gennem en andens omsorgsfulde og belejlige reaktion. For en person omkring os kan vi være midlet for himlens svar på en meget presserende bøn.

Vi kan – og bør – mindes de vidunderlige ting, der er sket os i vores tilværelse, og at »alt, hvad der er godt, kommer fra Kristus« (Moroni 7:24). De af os, der er velsignede, kan mindes modet hos dem i vore omgivelser, som har større problemer end os, men som forbliver ved godt mod, og som gør deres bedste og stoler på, at den lysende morgenstjerne atter vil stå op for dem – hvilket han bestemt vil (se Åb 22:16).

På nogle dage vil vi have grund til at mindes den uvenlige behandling, han kom ud for, den afvisning, han oplevede, og den uretfærdighed – ja, hvilken uretfærdighed – han udholdt. Når vi også oplever noget af det i livet, kan vi mindes, at Kristus også havde problemer på alle sider, men ikke var nedtrykt; forvirret, men ikke fortvivlet; forfulgt, men ikke forladt; slået til jorden, men ikke ødelagt (se 2 Kor 4:8-9).

Når vi møder disse vanskelige tider, kan vi mindes, at Jesus måtte nedstige under alt, før han kunne hæve sig over alt, og at han led sorg og smerte og alle slags fristelser, for at kunne blive fyldt med barmhjertighed og vide, hvordan han kan hjælpe sit folk i deres lidelser (se L&P 88:6; Alma 7:11-12).

For dem, der vakler og snubler, er han der for at støtte og styrke. I den sidste ende er han der for at frelse os, og for alt dette gav han sit liv. Uanset, hvor mørke vore dage kan virke, har der været mørkere tider for verdens Frelser.

Faktisk har dette nadverbords Herre i et opstandent og ellers fuldkomment legeme til gavn for sine disciple valgt at bevare sårene i sine hænder og i sine fødder og i sin side – tegn, om man vil, på at noget smertefuldt sker for selv den rene og fuldkomne. Tegn, om man vil, på at smerte i denne verden *ikke* er bevis på, at Gud ikke elsker os. Det er den *sårede* Kristus, der er vores sjæls leder – han, som stadig bærer arrene efter ofret, skader, som viser hans kærlighed, ydmyghed og tilgivelse.

Disse sår er det, han indbyder unge og gamle, dengang og nu, til at træde frem og se og føle (se 3 Nephi 11:15; 18:25). Da mindes vi med Esajas, at det var for hver enkelt af os, at vores Mester var »foragtet og opgivet ... en lidelsernes mand, kendt med sygdom« (Es 53:3). Alt dette kan vi mindes, når vi af en knælende ung præst opfordres til altid at erindre Kristus.

Vi lader ikke mere et måltid ledsage denne ordinanse, men det er alligevel et festmåltid. Vi kan blive styrket deraf i alt, hvad livet kræver af os, og ved at gøre dette vil vi være mere barmhjertige over for andre undervejs.

Kristus havde en bøn til sine disciple denne aften med store kvaler og sorg, at de ville stå ved hans side, forblive hos ham i hans tid med sorg og smerte. »Så kunne I da ikke våge blot en time sammen med mig?« spurgte han længselsfuldt (Matt 26:40). Jeg tror, at han igen stiller os dette spørgsmål, hver eneste sabbatsdag, når symbolerne på hans liv bliver brudt, velsignet og omdelt.

Den store visdom, kærlighed
i Himlens store råd
blev vist, da Jesus sendtes ned
at lide, dø for os
(*Salmer og sange*, nr. 116).

»O hvilken kærlighed, himmelsk kærlighed« (*Salmer og sange*, nr. 114). Jeg bærer vidnesbyrd om ham, der er underet ved det hele, og jeg gør det i hans eget navn, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Hold kursen – bevar troen

Præsident Gordon B. Hinckley

Dette er hans værk. Glem det aldrig. Modtag det med begejstring og hengivenhed.

Mine brødre og søstre, tak for opretholdelsen med jeres hånd og hjerte og for jeres udtryk for tillid og kærlighed. Min tro på dette store værk er blevet styrket af det, jeg har set og hørt, når jeg har rejst blandt jer de sidste seks måneder.

Jeg har et ønske om at komme ud blandt de sidste dages hellige over hele verden, at se jer i øjnene, at give jer hånden, hvor det er muligt, samt på en mere personlig og fortrolig måde at fortælle jer om mine følelser om dette hellige værk; og at føle jeres ånd og jeres kærlighed til Herren og hans mægtige sag. Jeg ville ønske, at jeg på en eller anden måde kunne takke jer personligt for den venlighed, I har vist os på så mange måder. Jeg ved, at vi skal gøre os fortjent til jeres respekt, tillid og kærlighed gennem den måde, vi tjener på. Jeg har kun et ønske, og det er, så længe Herren giver mig styrke, at jeg må tjene ham trofast og godt ved at betjene hans sønner og døtre, jer mine brødre og søstre. Med det mål for øje vier jeg min styrke, min tid og ethvert talent, jeg måtte besidde.

Jeg elsker denne kirke. Jeg elsker profeten Joseph, til hvem Gud vor evige Fader og vor opstandne Herre talte med samme fortrolighed, som jeg taler med jer i dag. Jeg nærer kærlighed til alle, som accepterede hans vidnesbyrd i disse tidlige og vanskelige år. Deres liv udgør for en stor del den tidlige historie om dette værk. Det er vidunderligt at have stærke og dybe rødder. Fra dem er denne verdensomspændende bevægelse, som vi kender som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, vokset.

Jeg takker Herren for, at han, mens jeg stadig var dreng, i mit hjerte såede en kærlighed til Mormons Bog, til disse store mænd og kvinder, som har udholdt så meget for at bygge en grundvold, hvorpå denne sag og dette rige kan bygges. Jeg elsker præstedømmet, som findes blandt os, denne myndighed givet til mænd til at tale i Guds navn. Jeg er taknemmelig for dets kraft og myndighed, som tilmed rækker ud på den anden side af dødens slør. Jeg elsker de hellige overalt, hvor de vandrer i tro og i trofasthed. Jeg er taknemmelig for styrken i jeres vidnesbyrd og for det gode i jeres liv. Jeg elsker missionærerne, som er ude ved frontlinien i verden og bærer vidnesbyrd om gengivelsen af evangeliet. Jeg beder for dem, at de må være beskyttet, og at de må blive ledt til dem, som vil modtage deres budskab.

Jeg elsker denne kirkes ungdom, hvor så mange af dem er ivrige i deres adfærd De søger efter sandheden, beder og forsøger at gøre det rette. Jeg har stor kærlighed til og respekt for kvinderne i Hjælpeforeningen, til de unge piger i deres organisation, til primarybørnene, som, hvor de end er, er smukke uanset deres hudfarve eller de forhold, de lever under.

Jeg føler stor taknemmelighed over for vore biskopper og dem, som tjener med dem, for vore stavspræsidenter og deres medarbejdere, for de nykaldede områdeautoriteter samt for mine brødre blandt generalautoriteterne. Jeg har en stærk, opløftende følelse af optimisme for dette værk. Jeg har nu levet længe nok til at have set dets mirakuløse vækst. Det er faldet i mit lod at bidrage til dets oprettelse over store dele af verden. Overalt vokser det stadig stærkere. Overalt berører det et stigende antal mennesker positivt.

Vore statistikere fortæller mig, at hvis den nuværende tendens fortsætter, vil der engang i februar 1996, kun nogle få måneder fra i dag, være flere medlemmer af Kirken uden for USA end i USA.

Når denne linie krydses, er det en vidunderlig og betydningsfuld hændelse. Det repræsenterer frugterne af en enorm indsats for at række ud. Gud i Himlen, hvis tjenere vi er, havde aldrig til hensigt, at dette skulle være et begrænset lokalt værk. Johannes Åbenbareren »så endnu en engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk« (Åb 14:6). Den engel er kommet. Hans navn er Moroni. Det er hans stemme, der taler til os fra støvet og bringer endnu et vidne om, at Herren Jesus Kristus virkelig lever.

Vi har endnu ikke båret evangeliet til hvert eneste folkeslag og stamme, tungemål og folk. Men vi har taget nogle store skridt. Vi har gået overalt, hvor vi har tilladelse til at komme. Gud står ved roret, og dørene vil blive åbnet ved hans kraft i henhold til hans guddommelige vilje. Om dette er jeg overbevist. Om dette er jeg sikker.

Jeg kan ikke forstå dem uden visioner, som betragter dette værk som begrænset og provinsielt. De har ikke et ekspanderende syn på værket. Så sikkert som der er en almægtig Fader i Himlen, så sikkert som hans Søn, vor guddommelige Forløser lever, så sikkert er dette værk bestemt til at nå ud til mennesker overalt.

Beretningen om Kaleb og Josva og de andre israelske spioner har altid fascineret mig. Moses førte Israels børn ud i ørkenen. I det andet år af deres vandring valgte han en repræsentant fra hver af de tolv stammer til at undersøge Kana'an og komme tilbage med en rapport om dets ressourcer og dets folk. Kaleb repræsenterede Juda stamme, Josva Efraims stamme. De tolv gik ind i Kana'ans land. De fandt det meget frugtbart. De var væk i 40 dage. De bragte nogle af de »tidlige druer« med tilbage som tegn på landets frugtbarhed (4 Mos 13:20).

De kom og stod foran Moses og Aron og hele forsamlingen af Israels børn, og de fortalte om Kana'ans land: »Det flyder virkelig

med mælk og honning, og her er noget af dets frugt« (v. 27). Men ti af spionerne var ofre for deres egen tvivl og frygt. De aflagde en negativ rapport om antallet og størrelsen af kana'anitterne. De konkluderede, at »de er stærkere end vi« (v. 31). De sammenlignede sig selv med græshopper i forhold til kæmperne, de havde set i landet. De var ofre for deres egen frygt.

Derpå stillede Josva og Kaleb sig foran folket og sagde: »Det land, vi drog igennem og udspejdede, er et meget, meget herligt land.

Hvis Herren holder af os, vil han føre os ind i dette land og give os det, et land der flyder med mælk og honning.

Gør ikke oprør mod Herren! I skal ikke være bange for landets befolkning, dem æder vi! Deres skygge har forladt dem, men Herren er med os. I skal ikke være bange for dem!« (14:7-9).

Men folket var mere villige til at lytte til de ti tvivlere end til at tro Kaleb og Josva.

Da var det, at Herren erklærede, at Israels børn skulle vandre i ørkenen i 40 år, indtil det slægtled, der havde vandret med tvivl og frygt, var gået bort. Skriften beretter, at »de mænd, der havde udspredt onde rygter om landet, led en brat død for Herrens ansigt.

Og af de mænd, der var draget ud for at udspejde landet, blev kun Josva ... og Kaleb ... i live« (v. 37-38). De var de eneste fra den gruppe, som overlevede disse fire årtiers vandring, og som fik lov til at komme ind i det forjættede land, som de havde omtalt positivt.

Vi ser så mange omkring os, som er ligeglade med fremtiden af dette værk, som er apatiske, som taler om begrænsninger, som giver udtryk for frygt, som tilbringer deres tid med at grave frem og skrive om det, som de anser for svagheder, men som i virkeligheden er uden betydning. Med tvivl om værkets fortid, har de ingen visioner om dets fremtid.

Ganske rigtigt blev det fordums sagt: »Uden syner er et folk ladt i stikken« (Ordsp 29:18). Der er i dette værk ikke plads til dem, som kun tror på et evangelium af undergang og tungsind. Evangeliet er godt nyt. Der et er budskab om triumf. Det er en sag, der skal modtages med begejstring.

Herren har aldrig sagt, at der ikke ville være problemer. Vores folk har kendt trængsler af enhver art, når dem, der har modvirket dette værk, er faldet over dem. Men tro har været til stede i al deres sorg. Dette værk er konstant gået fremad og har aldrig taget et skridt baglæns, siden dets begyndelse. Jeg tænker på drengen Joseph, forfulgt og latterliggjort af dem, der var ældre. Men smerten fra sårene fra denne forfølgelse blev mildnet af Moronis erklæring, som fortalte ham, at Gud havde et værk, han skulle

udføre; og at hans navn »skulle nævnes for ondt og godt blandt alle nationer, slægter og tungemål, eller at der skulle tales både godt og ondt om det blandt alle folk« (JS-H 1:33).

Joseph og hans bror, Hyrum, blev myrdet den 27. juni 1844. Deres fjender troede, at dette ville gøre en ende på den sag, som de havde givet deres liv for. De forstod ikke, at martyrernes blod ville give næring til Kirkens unge rødder.

Jeg stod for nogle dage siden på de gamle kajanlæg i Liverpool i England. Der var praktisk taget ingen aktivitet den fredag formiddag, mens vi var der. Men engang var det en veritabel myretue. I 1800-tallet gik titusinder af vores folk hen over den samme stenbro, som vi gik på. De kom fra hele Storbritannien og fra Europas lande, nyomvendte til Kirken. De kom med vidnesbyrd på deres læber og tro i deres hjerte. Var det svært for dem at forlade deres hjem og træde ind i det ukendte i en ny verden? Selvfølgelig var det det. Men de gjorde det med optimisme og begejstring. De gik ombord på sejlskibe. De vidste, at overfarten i bedste fald var risikabel. De fandt snart ud af, at den for det meste var miserabel. De boede i overfyldte rum uge efter uge. De udholdt storme, sygdomme og kvalme. Mange døde undervejs og blev begravet til søs. Det var en vanskelig og forfærdelig rejse. De havde tvivl, ja. Men deres tro hævede sig over denne tvivl. Deres optimisme hævede sig over deres frygt. De havde deres drøm om Zion, og de var på vej til at opfylde den.

Med en overvældende optimistisk ånd, bygget på en klippegrund af tro, byggede de dette Tabernakel, hvor vi mødes i dag. I 40 år byggede de på templet lige øst herfor. I al deres slid var der en skinnende, klar og vidunderlig vision om dette værks vækst.

Jeg kan knap fatte omfanget af Brigham Youngs tro, da han ledte tusinder af mennesker ud i vildmarken. Han havde aldrig set dette land, bortset fra det, han havde set i et syn. Det var en dristig handling, der næsten overgår vores fatteevne. For ham var deres ankomst hertil altsammen en del af et mønster for dette værks vækst og udvikling. For dem, som fulgte ham, var det at følge en storslået drøm.

Således var det i den sidste halvdel af det sidste århundrede. Det syntes, som om hele verden var imod os. Men de trofaste vidste, at der var sollys bag de mørke skyer, og at hvis de holdt ud, ville stormen passere dem.

I dag vandrer vi i sollys med velvilje. Der er en tendens hos nogle til at blive ligeglade. Der er dem, som driver bort og søger verdens fristelser og forsager Herrens sag. Jeg ser andre, som tror, at det er i orden at sænke

deres standarder, måske kun i det små. I selve denne proces mister de overskuddet af begejstring for dette værk. De tror fx at brud på sabbatten er en ubetydelig ting. De forsømmer deres møder. De bliver kritiske. De begynder at bagtale. Inden længe er de drevet bort fra Kirken.

Profeten Joseph erklærede en gang: »Hvor der er tvivl, der har tro ingen magt« (*Lectures on Faith,* Salt Lake City: Deseret Book Co., 1985, s. 46).

Jeg indbyder enhver, der således er drevet bort, til at komme tilbage til den stærke og solide fortøjning i Kirken. Dette er den Almægtiges værk. Om vi som enkeltpersoner går fremad afhænger af os. Men Kirken vil aldrig ophøre med at gå fremad. Jeg husker en gammel sang med opildnende toner af et mandskor: »Giv mig ti mænd, der har mod, og jeg vil snart give dig titusinder flere ...« (Oscar Hammerstein; *Stouthearted Men*).

Da Herren tog Moses til sig, da sagde han til Josva: »Vær modig og stærk. Nær ikke rædsel, og lad dig ikke skræmme, for Herren din Gud er med dig overalt, hvor du går« (Jos 1:9). Dette er hans værk. Glem det aldrig. Modtag det med begejstring og hengivenhed.

Lad os ikke være bange. Jesus er vores leder, vores styrke og vores konge.

Dette er en tidsalder med pessimisme. Vi har en mission med tro. Mine brødre og søstre overalt, jeg kalder jer til at bekræfte jeres tro, til at bevæge dette værk fremad over hele verden. I kan gøre det stærkere ved jeres måde at leve på. Lad evangeliet være jeres sværd og jeres skjold. Vi er hver især en del af den største sag på jorden. Dens lærdomme kom ved åbenbaring. Dens præstedømme kom ved guddommelig overdragelse. Endnu et vidne er blevet tilføjet til dens vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Den er bogstaveligt talt den lille sten i Daniels drøm, »der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden« (L&P 65:2).

»Brødre, skal vi ikke gå fremad for denne store sag? Gå fremad og ikke tilbage. Frisk mod, brødre, og fremad til sejr!« (L&P 128:22). Således skrev profeten Joseph i en salme.

Denne store sags fortid er glorværdig. Den er fyldt med heltegerninger, mod, dristighed og tro. Vor tid er vidunderlig, mens vi går fremad og velsigner menneskers tilværelse overalt, hvor de vil lytte til budskabet fra Herrens tjenere. Fremtiden bliver storslået, når den Almægtige ruller sit glorværdige værk ud og velsigner alle, som vil acceptere og efterleve hans evangelium, ja, det rækker tilmed ud og velsigner for evigt hans sønner og døtre i alle slægtled gennem den uselviske indsats hos dem, hvis hjerte er fyldt med kærlighed til verdens Forløser.

Engang tilbage i den store depressions dage svingede et gammelt skilt hængende i rusten pigtråd fra et søm. Gårdens ejer havde skrevet:

Brændt ud af tørke,
druknet af oversvømmelse,
spist ud af prærieharer,
solgt af sheriffen,
men er her stadig!

Sådan er det også med os. Der har været trusler, nej-sigere og forkyndere af undergang. De har på enhver tænkelig måde forsøgt at skade og ødelægge denne kirke. Men vi er her stadig, stærkere og mere fast besluttet på at bevæge den fremad. For mig er det spændende. Det er vidunderligt. Jeg føler mig som Ammon fordum, som sagde: »Og har vi ikke grund til at fryde os? Jo, jeg siger jer, at der aldrig har været mennesker, der har haft så stor grund til at glæde sig som vi; ja, jeg er endog så henrykt i min glæde, at jeg berømmer mig i min Gud; thi han har al magt, al visdom og al forstand« (Alma 26:35).

Jeg opfordrer jer hver især, uanset hvor I som medlemmer af denne kirke er, til at rejse jer og med en sang i hjertet gå fremad, efterlev evangeliet, elsk Herren og opbyg riget. Sammen vil vi holde kursen og bevare troen, for den Almægtige er vores styrke. I Jesu Kristi navn. Amen.

Mødet søndag eftermiddag
Den 1. oktober 1995

Søg først Guds rige

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

Hvis vi først søger Guds rige og lever sådan, som vi bør, synes alt andet at falde på plads, og der sker meget vidunderligt.

Når vi bliver ældre, bliver vi lidt langsommere, så I andre må bære lidt over med os. Jeg takker Herren for mine velsignelser og for, at jeg er i stand til at være til stede ved denne konference og lytte til det, vi har hørt indtil videre. Dette er en storslået periode i vores Kirkes historie.

Da ældste LeGrand Richards var kommet lidt op i årene, holdt han improviserede taler ved generalkonferencerne. Som I ved, får vi en tilmålt tid. Man spekulerede på, hvordan man kunne gøre ham opmærksom på, at hans tid var udløbet. Man fik anbragt et blinkesignal på talerstolen, og under en af sine taler sagde han: »Der er pære, der blinker heroppe.« Ved næste konference havde man anbragt en rød lampe, men han lagde bare hånden hen over den. Jeg vil måske benytte mig af de samme kneb i dag. Efterhånden som vi bliver ældre, når vi et punkt, hvor teleprompten ikke duer mere for os, og printeren synes at printe dårligere, og blækket er heller ikke så godt, som det har været! Men jeg er bæreret og taknemlig over at være her sammen med jer.

Jeg er sikker på, at de af jer, som var her i formiddags, følte det samme som jeg, mens vi lyttede til vores profet og leder: Nemlig at kappen som Guds profet hviler trygt og med guddommelig myndighed på præsident Gordon B. Hinckley. Mens han med overbevisning og inspiration udtrykte sin vejledning til os i formiddags og opfordrede os til at sætte højere mål, fornemmede jeg, at det var Herrens røst, vi hørte. I afsnit 88 i Lære og Pagter fortæller Herren os, at hans røst er Ånd (se v. 66).

Jeg er ikke alene taknemlig for at være her, men også taknemlig for den gode musik og for den indflydelse, som god musik har i vores liv, samt for den salme, som koret sang i formiddags: »Glad vor hyldest nu skal lyde« (*Sange og salmer*, nr. 161). Mens koret sang den tekst, tænkte jeg på den styrke, som jeg har følt, ikke blot ved denne konference, men gennem hele mit liv – den styrke, som vi opnår ved at være trofaste, lydige medlemmer af Kirken. Vi opnår karakterstyrke ved at leve, som vi bør.

Min bedstefar havde boet i Farmington i Utah en del år, inden han og hans familie blev bedt om at rejse til det sydlige Idaho for at være med til at opbygge en koloni ved navn Oakley. Min far, Hector, var teenager, da de flyttede. Min mor, Clara, var teenager og boede i Tooele i Utah, da hendes far blev bedt om at flytte til Oakley og bygge den første mølle deroppe. Og sådan gik det til, at Hector og Clara forelskede sig i hinanden i den lille by i Idaho.

Da tiden kom for deres bryllup i 1890, spurgte de ikke, hvor de skulle gifte sig, eller hvad de skulle gøre. De vidste det allerede. Til de af jer, som ikke er bekendt med geografien i den del af Idaho, vil jeg lige påpege, at der er omkring 290 kilometer til templet i Logan. Men mine forældre rejste fra den lille by til templet i Logan for at blive gift den 15. maj 1890. Jeg har tit spekuleret på, hvordan de klarede rejsen. Tænk jer bare, i sådan en gammel åben hestevogn med to sæder, trukket af et spand heste. Trods forårsregnen drog de af sted på den 290 kilometer lange rejse i hestevogn.

Jeg ved ikke, hvor mange, der rejste med dem, men hvis I kan forestille jer en moderne bil med ståltag, glasruder, varmeapparat, radio og behagelige sæder sat op ved siden af den hestevogn, så vil I se en stor forskel. Forestil jer det unge par, som planlægger at rejse 290 kilometer sammen med deres ledsagere. Turen ville tage en uge. De beredte sig på at foretage den syv dage lange rejse til templet i den hestevogn. De havde ikke soveposer og vintertøj, som vi kender det i dag, men de havde tøj, der passede til den tid – samt tæpper og vattæpper og mad i melsække.

Så når vi synger om bjergenes styrke, bør vi takke Herren for den styrke, som ligger i, at vi er, hvor vi er, og at vi er, dem vi er, og i det, vi tror på og den måde, vi lever på. Spekulerer de unge i dag på, om det vil være ubelejligt for dem at køre de få kilometer til templerne i Manti eller St. George eller Atlanta i Georgia eller Stockholm i Sverige eller Johannesburg i Sydafrika eller hvor det nu måtte være? Tænk på, hvordan det var for nogle år siden, så vil jeres rejse til templet ikke synes så ubelejlig.

Min hustru, Ruby, og jeg har fornylig fejret vores 65 års bryllupsdag. Vi blev gift i templet i Salt Lake City den 4. september 1930. Den følgende morgen tog vi op for at besøge hendes mor på M Street her i Salt Lake City for at tage afsked med hende. Og i løbet af den gribende afsked pakkede hun en lille madkurv, som vi kunne have med i bilen. Hun sagde til mig: »David, lov mig, at du vil passe godt på Ruby.« Og jeg sagde: »Det lover jeg.« Af og til minder jeg Ruby om, at jeg en dag skal møde hendes mor, og jeg håber, at jeg vil kunne se hende i øjnene og sige: »Jeg tror, jeg har klaret det.«

Ruby og jeg blev gift på den rette måde, beseglet i templet med dets guddommelige pagter og forpligtelser, som fremmer pålidelighed, trofasthed, hengivenhed og tjenstvillighed. Og nu hvor vi har været gift i 65 vidunderlige år, kan vi se tilbage på vores tid sammen og erkende, at det bliver bedre og bedre med årene.

Da Ruby og jeg kørte til Californien i vores lille Ford T dengang i 1930, kørte vi gennem Nevada med 160 km i timen på de ujævne grusveje. Det var 50 kilometer i fugleflugt, men 110 km op og ned. Vi havde aldrig været i Californien før, så da vi ende-

lig nåede frem til Lake Tahoe, syntes vi, at søen så varm og smuk ud. Jeg var ikke klar over, at vandet var iskoldt lige under overfladen. Vi fandt et lille motel, og skyndtes os ind og tog badetøj på. Jeg ville vise hende, at hun havde giftet sig med et rigtigt mandfolk. Vi gik ud på badebroen ved søen, og jeg syntes, at det så skønt ud. Solen var netop ved at gå ned. Jeg dykkede sporenstregs ned i vandet for at vise Ruby, hvilken supermand hun havde fået. Da jeg dykkede ned gennem det iskolde vand, var jeg sikkert på, at jeg var dødsens. Jeg kæmpede for at komme op igen.

Vi havde det pragtfuldt sammen på turen til Berkeley i Californien. Vi fandt en møbleret lejlighed, som kostede 45 dollars om måneden. Men da jeg kom hjem om aftenen den anden dag, opdagede jeg, at min nøgle ikke duede. Jeg opsøgte viceværten og sagde: »Undskyld, men min nøgle duer ikke.« Hun svarede: »Åh ja, det er sandt. Deres kone er flyttet.« Jeg sagde: »Flyttet?« »Ja,« svarede hun. »Vi havde en anden lejlighed, som var fem dollars billigere.«

For noget tid siden fandt Ruby og jeg ud af, at vi er flyttet rundt i USA 27 gange. Vi er flyttet til Californien tre gange. Vi har boet i Illinois to gange. Vi er flyttet frem og tilbage og rundt omkring. Men vi ser tilbage på det med glæde. Vi ser på vores tre børn og nogle og halvtreds børne- og oldebørn og siger: »Sikke et pragtfuldt liv vi har haft.«

Hvis vi først søger Guds rige og lever sådan, som vi bør, synes alt andet at falde på plads, og der sker meget vidunderligt. Når vi ser på vores familie, glæder vi os over, at alle de af vores børnebørn, som har haft mulighed for det, har været på mission. De både forstår og samstemmer med: »Jeg er Guds kære barn« (*Salmer og sange*, nr. 195) og de andre af Zions vidunderlige sange. Vi er stolte af dem. Et medlem af vores familie har en lille akvarel, som ikke er skabt af en berømt kunstner. Billedet er malt af nogle armenske børn. Det er en tak-for-livet-gave, fordi nogle af vores børnebørn var med til at fragte mad over grænsen til Armenien. Livet er rigt, fuldt og vidunderligt. Det hele falder på plads, hvis vi selv hjælper lidt til ved at leve på den rette måde.

For nogle uger siden var Ruby og jeg i Oakley i Idaho et par dage for at sætte familiens gamle hjem i stand. Jeg blev ringet op af Lenore Romney fra Detroit i Michigan. Lenore er George Romneys kone. Hun sagde: »George døde her til morgen.« Hun ville vide, om jeg kunne afse tid til at være tilstede ved begravelsen. Jeg sagde, at det ville være mig en stor ære, men at jeg først måtte tale med mine ledere i Kirken.

Efter at have lagt røret på gik jeg op ad vejen fra vores gamle hjem. Jeg skråede over grøften til det område, hvor familien Romney havde boet. Georges far hed Gaskell Romney. Min far var deres biskop. Jeg kiggede ud over området. Huset lå der ikke mere. Så gik jeg langs med den gamle overrislingskanal. Jeg så på det sted, hvor min far havde døbt mig. Jeg så det sted, hvor George og jeg tit svømmede. Den gang var vores badetøj et par gamle overalls, og ikke det moderne badetøj, man ser i dag. Vi klippede buksebenene af og rev lommerne af, for at vi ikke skulle drukne. Det var det badetøj, vi havde. Vi sad gerne i solskinnet på kanten af kanalen og rystede lidt af kulde. Svømning var vores vigtigste adspredelse. George og jeg var nogenlunde jævnaldrende. Han var min ven. Han var min kammerat.

Mens jeg gik langs kanalen og tænkte på George, kom jeg til at tænke på et digt af Rosemary og Stephen Vincent Benét, som handler om Nancy Hanks, der var mor til Abraham Lincoln. Abraham Lincoln var kun syv år, da Nancy Hanks døde, og de holdt meget af hinanden. Men i det smukke digt skrev ægteparret Benét, at hvis Nancy Hanks vendte tilbage i dag, ville hun måske sige: Hvad blev der af min dreng Abe? Kom han nogen vegne? Lærte han at læse? Blev han nogensinde til noget? (Se »Nancy Hanks«, i Edwin Markham, comp., *The Book of American Poetry*, New York: Wm H. Wise & Co., 1936, side 791).

Georges mor døde, mens han var teenager. Hun så aldrig, hvad han blev til. Ved begravelsen havde jeg den ære at være sammen med Michigans guvernør. Michigan er en stat med ni millioner indbyggere, som tre gange har valgt George til guvernør. Guvernøren sagde, at George havde været en storslået mand, som aldrig lod sit offentlige virke komme i vejen for sit virke for Guds sag. *Detroit News* skrev, at George Romney brugte sin tro som et kompas, der vejledte ham i hans offentlige virke.

Jeg efterlader jer med min kærlighed og mit vidnesbyrd om, at dette værk er sandt. I, unge mennesker, som skal til at drage ud i verden og skabe jer en tilværelse, bør huske på, at andre mennesker, der har benyttet evangeliet som et kompas, har klaret sig rigtig godt. Evangeliet er sandt. Vi har en levende profet på jorden. Jeg beder ydmygt om, at I vil leve det fuldt ud, i Jesu Kristi navn. Amen.

Vinduer med lys og sandhed

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

Når livets storme efterlader os forvirrede, kan vinduer af åbenbaring lede os sikkert hjem til vor himmelske Fader.

Mine kære brødre og søstre, da præsident Hinckley kom gående ind til dette møde, sagde han: »Vi besluttede os til at komme tilbage.« »Gud ske lov,« svarede jeg. Det er et privilegium at tale ved dette møde, og jeg beder om, at Herrens Ånd må være med mig. I denne alder med digitale informationer er vore computere blevet vinduer, hvorigennem vi kan betragte en verden, der virkelig er uden horisont eller grænser. Vi kan helt bogstaveligt ved at trykke på en knap blade gennem computerindlæste biblioteker fra universiteter, museer, statskontorer og forskningsinstitutioner over hele verden. Et verdensomspændende netværk af elektroniske forbindelser bevæger nu data i et stadigt stigende omfang og hastighed ad det, vi kalder informationsmotorvejen. Gennem vinduerne på personlige computerskærme i hjem og på kontorer kan vi få adgang til dette netværk af forbundne databaser og se tekst, fotos, landkort og oversigter eller høre musik og tale, der er opbevaret på steder langt fra hinanden.

Tilsvarende giver mange former for redskaber os indsigt, som vi ikke ville have uden dem. Teleskoper og mikroskoper gør det ellers usete og ukendte synligt for os. Moderne lægevidenskab bruger billed-»vinduer« som MRI-scannere, der bruger magnetisme til at synliggøre ellers usynlige livsvigtige oplysninger, som kompetente læger kan bruge til gavn for deres patienter. Flyledernes radarskærme er et andet eksempel på et vindue, der kan redde liv ved at gøre fjerne genstande synlige, som ellers ville være usynlige uden dette afgørende redskab. En dygtig flyleder kan bruge oplysningerne på sin radarskærm til at føre en pilot sikkert ned.

VINDUER AF ÅBENBARING

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige erklærer frimodigt, at vi gennem en anden type vinduer, himlens vinduer, har adgang til åndelige oplysninger fra kilden til lys og sandhed. »Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.«[1]

I denne tidernes fyldes uddeling har *åbenbarings*-motorvejen været stærkt trafikeret med evige sandheder lige siden den dag i foråret i 1820, da Herren besvarede en bondedrengs inderlige bøn i den hellige lund og indledte genoprettelsen af Jesu Kristi evangelium.

Vi er velsignet ved at leve i disse sidste dage, hvor en kærlig himmelsk Fader har kaldet en stor leder, præsident Gordon B. Hinckley, som profet, seer og åbenbarer. Gennem ham åbner Herren vinduer af åbenbaring for at vejlede og velsigne alle vor Faders børn, som vil følge profetens ord. I dag såvel som i fordums tid åbner Gud vinduer med evangelisk lys og sandhed ved at åbenbare »sine planer for sine tjenere, profeterne.«[2]

De, der har »øjne til at se og ører til at høre«[3], kan lære evige principper, se majestætiske scener af viden, forudviden og visdom, samt modtage vejledning om, hvordan de skal leve deres liv.

Hvis vi indstiller vores hjerte og sind korrekt med tro, disciplineret lydighed, bøn og studium af skriften, kan vi få adgang til netværket med guddommelige og evige sandheder. Vi kan modtage belæringer og råd fra Guds profet, som åbner for os kundskab og åbenbaring fra vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus.

Herren råder os til at blive dygtige til at bruge disse åndelige vinduer, så vi kan søge og modtage personlig åbenbaring for os selv og for vores familie. Når livets storme efterlader os forvirrede, kan vinduer af åbenbaring lede os sikkert hjem til vor himmelske Fader. Hvis vi skulle give efter for modstanderens fristelser og blive svækket åndeligt, så kan inspirerede biskopper og andre omsorgsfulde ledere åbne vinduer af åbenbaring og give åndelig vejledning. Velforberedte og inspirerede missionærer kan åbne himlens vinduer og oplyse dem, »som holdes borte fra sandheden blot derved, at de ikke ved, hvor de kan finde den.«[4]

LYDIGHED ÅBNER HIMLENS VINDUER

Himlens vinduer står vidt åbne for de trofaste og retfærdige; intet lukker dem hurtigere end ulydighed. De uværdige kan ikke fuldt ud få adgang til netværket med åbenbaret sandhed. »Himlens kræfter kan ikke kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger.«[5]

»Lydighed er himlens første lov.«[6]

Det er grunden til, at Alma formanede os til at »være ydmyge ... villige til at formanes ... flittige til *altid* at holde Guds Gud.«[7]

For at åbne himlens vinduer må vi tilpasse vores vilje til Guds vilje. Inderlig, vedvarende lydighed over for Guds love er nøglen, der åbner himlens vinduer. Lydighed gør os i stand til at være modtagelige for Herrens ønske og vilje. »Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag; og den, der er villig og lydig«[8] er den, der modtager velsignelserne med åbenbaring gennem himlens åbne vinduer.

MISSIONSTJENESTE

Herren har befalet Kirkens medlemmer at »forkynde ... for verden«[9] gengivelsen af evangeliets fylde, at åbne vinduer af lys og sandhed for alle vore brødre og søstre og at gøre dette »af [vores] hele hjerte, sjæl, sind og styrke.«[10]

Vor Frelser har fortalt os, at »en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund«, som »skal gå ud, og ingen skal kunne hindre dem.«[11]

Medlemmer af Herrens kirke kan med glæde gentage disse ord fra profeten Mormon: »Se, jeg er discipel af Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er blevet kaldet af ham for at forkynde ordet blandt hans folk, så de kunne have det evige liv.«[12]

Vi er Frelserens disciple, som »skal gå ud.« Vi er alle »kaldet af ham [til at være missionærer] for at forkynde ordet blandt hans folk.« Vi kan tjene som fuldtidsmissionærer som unge voksne eller som ældre ægtepar. Vinduet med denne mulighed er åbent i en relativt kort tidsperiode. Vi bør følge præsident Spencer W. Kimballs råd: »Gør det«, og han tilføjede: »Gør det lige nu.« Stavsmissionærer og gode naboer har mulighed for at udføre denne guddommelige tjeneste. Vi har alle den hellige forpligtelse og glædelige mulighed for at slå vinduerne med lys og sandhed op ved at forkynde velsignelserne ved det evige liv for en formørket verden. Hvis vi viger bort fra dette ansvar, bør vi huske, at Herren har lovet, at *»ingen skal kunne hindre« os*, og at »der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller hjerte, som ikke skal gennembores.«[13]

Vi kan ikke opleve nogen større glæde end at se evangeliets lys skinne i øjnene og i ansigtet hos en nyligt døbt bror eller søster, som er »blevet født åndeligt af Gud«, som har »oplevet denne store forandring i hjertet« og som har »Guds billede prentet i bevidstheden.«[14]

Hvis vi skal opfylde Herrens befaling om at åbne himlens vinduer for alle vore brødre og søstre, må vi forberede os på at undervise i evangeliet. Med studium af skrifterne, faste og bøn styrker vi vores vidnesbyrd. Vi fremmer Kristuslignende egenskaber som »tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig kærlighed, gudsfrygt, gavmildhed, ydmyghed og flid.«[15]

Gennem eksemplarisk lydighed kan vi lade vores »lys skinne for mennesker, så de ser [vores] gode gerninger og priser [vor] fader, som er i himlene.«[16]

Ved at holde budene kan vi tænde vores evangeliske lys og sætte det »i en stage, så det lyser for *alle* i huset.«[17]

TIENDELOVEN

Disse ord fra det tredje kapitel i Malakias er velkendte for trofaste sidste dages hellige:

»Bring hele jeres tiende til forrådskammeret, så der kan være føde i mit hus. Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer.«[18]

Måske har vi en tendens til at tænke på tiendeloven som kun en timelig befaling og at betragte den fra et materielt perspektiv. Vi er snæversynede og utaknemmelige, hvis vi ikke så og anerkendte de store åndelige velsignelser, der kommer ved lydighed mod denne guddommelige lov. Når vi er lydige, er himlens vinduer åbne, ikke blot for at udøse velsignelser af jordisk overflod, men også for at udøse velsignelser af åndelig overflod – velsignelser af uendelig og evig værdi.

Præsident Hinckley har erklæret, at velsignelserne ved at betale tiende »måske ikke altid er i form af økonomiske eller materielle goder.« Han forklarede, at »der er mange måder, hvorpå Herren kan velsigne os ud over denne verdens rigdomme. Det er det gode helbreds gave. Herren har [i Mal 3:11] lovet, at han vil skræmme æderne for vores skyld. Malakias taler om landets afgrøde. Mon ikke Herren kan beskytte os i vores *forskellige* personlige anstrengelser og bekymringer?«[19]

VISDOMSORDET

Begyndende i 1833 bekræfte profeten Joseph Smith om velsignelserne ved at undgå tobak og andre vanedannende stoffer, da Herren åbnede himlens vinduer og åbenbarede »et visdomsord, givet til nytte for ... de hellige i Zion.« Herren gav denne åbenbaring som en advarsel mod »onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage.«[20]

En af de første artikler, der dokumenterede en sammenhæng mellem rygning og lungekræft, kom i *Journal of the American Medical Association* i 1950[21] – 117 år efter at Herren åbnede dette vindue for sin profet. De fysiske velsignelser, helbred og styrke, som er lovet[22] ved lydighed over for visdomsordet, er nu velkendte og veldokumenterede.[23] Derudover kommer de åndelige velsignelser af »visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte«[24] til dem, som bevarer deres legeme fri for vanedannende stoffer.

Når vi adlyder visdomsordet, bliver vinduet med personlig åbenbaring åbnet for os, og vores sjæl bliver fyldt med guddommelig lys og sandhed. Hvis vi bevarer vores legeme ubesmittet, vil Helligånden »komme over [os] og ... bo i [vores] hjerte«[25] og lære os »den udødelige herligheds fred.«[26]

VISDOMSORDET FOR SINDET

Vor himmelske Fader åbnede himlens vinduer og gav sine børn visdomsordet for at advare dem mod at indtage stoffer, der kan skade og ødelægge vores fysiske legemer. På samme måde har han gennem profeterne advaret os mod at indtage den stadige strøm af ondskab, som uophørligt tilbydes af medierne i dag, især blade, film, videobånd, videospil og fjernsyn. Vinduerne, computerskærme og fjernsynsskærme, kan bringe os nogle meget nyttige oplysninger, men de kan også bringe oplysninger, der er onde, nedværdigende og ødelæggende.

Herren har gentagne gange advaret mod onde hensigter hos rænkefulde mennesker i vor tid, som ønsker at trællebinde os til vore lyster og lidenskaber ved at friste og lokke os med uanstændige billeder, ord og musik. Gennem sine tjenere har Herren advaret os kraftigt mod lade tanker vinde indpas i vores sind, som kan skade vores ånd.

Siden 1950 har kirkeledere i taler ved generalkonferencer rådet os omkring 75 gange mod at se eller læse noget skadeligt i medierne. I de seneste år er disse ord som udtryk for kærlig omsorg fra inspirerede hyrder for Herrens flok kommet oftere og mere indtrængende, efterhånden som standarderne for, hvad man kan tillade sig, og for den offentlige moral er faldet, og hvor medierne har afspejlet dette og ofte ført an i denne sænkning. Vægterne på tårnet har løftet en advarselsrøst.

Jeg tilføjer min egen røst. Jeg foreslår, at vi mere ihærdigt lytter til de advarselsrøster, som vor Fader i Himlen har hævet mod Satans styrker, som så let og overbevisende kommer ind i vores hjem gennem medierne. Jeg tænker på alle de taler med råd og vejledning, som vi har modtaget om dette emne, at de tilsammen udgør et »visdomsord for sindet.« Ligesom vi er meget forsigtige med, hvad vi indtager i vores legeme gennem vores mund, bør vi være lige så opmærksomme på, hvad vi får ind i sindet gennem vore øjne og ører.

HELLIGÅNDENS GAVE

Helligåndens gave kan sammenlignes med et sikkert og personligt kompas, der yder frelsende syn, visdom og indsigt som et åndeligt vindue. Helligånden giver os klar vejledning i en verden med rodløs tro. Præsident James E. Faust har udtrykt sit faste vidnesbyrd herom, at »Helligånden er den største garanti for indre fred i vores ustabile verden ... Den vil berolige os; den vil indgyde fred i vores sjæl ... Den kan styrke vore naturlige sanser, så vi kan *se mere klart*, høre mere intenst og huske det, vi skal huske. Det er en måde at maksimere vores lykke på.«[27]

VÆRDIG TILBEDELSE

Vinduer skal pudses regelmæssigt for at fjerne støv og skidt. Hvis de blot får lov at samle snavs uden regelmæssig rengøring, kan et stadig tykkere lag snavs lukke lyset ude og formørke vinduet. Ligesom jordiske vinduer behøver en regelmæssig grundig rengøring, behøver vinduerne til vores åndelighed det også.

Tilstedeværelse ved nadvermødet hver uge hjælper med os med at styrke vores beslutning om at holde vore personlige vinduer til himlen fri for den fordunklende tåge af jordiske forstyrrelser og fristelser. Ved værdigt at modtage nadveren for at forny vore dåbspagter tydeliggør vi vores overblik over livets evige formål og den guddommelige prioritering. Nadverbønnerne opfordrer til en indre selvvurdering, omvendelse og fornyelse af vores forpligtelse, når vi erklærer vores villighed til at erindre vor Frelser, Jesus Kristus. Dette faste ønske om at blive som Kristus, gentaget hver uge, definerer det højeste mål for en sidste dages helligs liv.

Jævnlige tempelbesøg, som vore omstændigheder tillader, er en anden måde at holde vore åndelige vinduer rene på. Tilbedelse i Herrens hus vil bevare vores overblik over det væsentlige klart og skarpt, fokuseret knivskarpt, og fri for verdens støv.

VIDNESBYRD

Jeg bærer vidnesbyrd om, at himlens vinduer virkelig er åbne. Præsident Gordon B. Hinckley er Herrens levende profet i dag. Joseph Smith er genoprettelsens profet. Jesus er Kristus, hele menneskehedens Herre og Frelser. Vor himmelske Fader lever og elsker ethvert af sine børn. Herren har genoprettet netværket med evige sandheder. Vi kan åbne himlens vinduer, så vi selv kan se. Gennem disse guddommelige vinduer kan vi med Frelseren skue »evighedens vide udstrækning«,[28] et univers uden horisonter, verdener uden ende.

Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen.

NOTER

1. Trosartiklerne 1:9.
2. Amos 3:7
3. 5 Mos 29:3.
4. L&P 123:12.
5. L&P 121:36.
6. Ezra Taft Benson, seminar for missionspræsidenter, 21. juni 1988; se *Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 26. Se også S. Dilworth Young, i Conference Report, april 1952, s. 29; Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah*, (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978), s. 126 og *Mormon Doctrine*, 2. udg., (Salt Lake City: Bookcraft, 1966), s. 539.
7. Alma 7:23; fremhævelse tilføjet.
8. L&P 64:34.
9. L&P 1:18.
10. L&P 4:2
11. L&P 1:4-5.
12. 3 Nephi 5:13.
13. L&P 1:5, 2; fremhævelse tilføjet.
14. Alma 5:14, 19.
15. L&P 4:6.
16. Matt 5:16.
17. Matt 5:15; fremhævelse tilføjet.
18. Mal 3:10.
19. *Den danske Stjerne*, oktober 1982, s. 83, 84; fremhævelse tilføjet.
20. L&P 89:1, 4.
21. Se »Milestones,« *Time*, 24. juli 1995, s 19.
22. Se L&P 89:18-21.
23. Se Russell M. Nelson, *Ensign*, november 1986, s. 69; se også James A. Enstrom, »Health Practices and Cancer Mortality among Active California Mormons«, *Journal of the National Cancer Institute*, vol. 81, nr. 23, 6. december 1989; Edward Norden, »How to Live as Long as They Do«, *Longevity*, september 1990.
24. L&P 89:19.
25. L&P 8:2.
26. Moses 6:61.
27. *Ensign*, maj 1989, s. 32-33; fremhævelse tilføjet.
28. L&P 38:1.

Evige love for lykke

Ældste Lynn A. Mickelsen
De Halvfjerds

Når vi holder de ti bud, udtrykker vi vores kærlighed til Gud, og gennem den aktive anvendelse af disse evige principper udtrykker vi vores kærlighed til vore medmennesker.

Præsident Hinckley, jeg føler, at jeg kan tale på vegne af de hellige over hele verden, at vi blev dybt rørt af din profetiske opfordring til at føre værket fremad mere energisk. Vi lover at bruge vores liv og vores lydighed til at nå det mål.

Mens bror Dennis Rasmussen underviste ved BYU i 1978, søgte han ind og blev optaget på Jewish Theological Seminary of America. Ved den første forelæsning oplyste han sit navn og universitet. Rabbi Muffs tordnede: »Er du mormonen? ... Betaler du din tiende?« »Ja,« svarede han. »Betaler du det med glæde i hjertet?« »Ja,« sagde han. »Jeg tror,« sagde rabbineren, »at glæde er det centrale i religion. Der er intet mere fundamentalt for et religiøst liv end glæde.« Bror Rasmussen svarede: »Der er et skriftsted i Mormons Bog: 'Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde.'«[1]

Rabbi Muffs blev dybt rørt og udbrød: »Jeg har fundet teksten, som jeg har søgt hele mit liv ... i Mormons Bog.« Han vendte sig mod bror Rasmussen og sagde: »Sig det igen, men ikke så hurtigt.« Da bror Rasmussen gentog de velkendte ord, lyste rabbinerens øjne i værdsættelse af den store sandhed, som han forstod, men som han ikke havde hørt udtrykt præcist.[2]

Hvor er det vigtigt at kende formålet med vores eksistens. Menneskene *er* til for at kunne nyde glæde, og den glæde vil komme til os, når vi holder Guds befalinger![3]

I februar så jeg denne glæde illustreret, da jeg ledsagede nogle missionærer i Santiago i Chile for at besøge nogle af deres nydøbte. Hos familien Basuare mødte de otte-årige tvillinger, Nicolas og Ignacio, os ved døren klædt i hvide skjorter og slips, ligesom missionærerne. Deres far var blevet døbt tre uger tidligere, og den følgende uge døbte han sin hustru og sine sønner. Vi talte om deres omvendelse. De berettede om deres kærlighed til missionærerne og den glæde, de oplevede ved at efterleve evangeliet og holde befalingerne. De viste os stolt billedet af templet i Santiago, der hang i deres stue, et symbol på deres mål om at blive en evig familie et år efter deres dåb.

Jeg spurgte Nicolas, om han gerne ville være missionær, når han blev stor. Han svarede ja, og vi gav hinanden hånden og bekræftede løftet om, at han ville forberede sig til den dag. Derpå stillede jeg Ignacio det samme spørgsmål. Han tøvede og svarede: »Jeg er ikke sikker på, at jeg kan aflægge det løfte. Jeg er kun 8 år.« Jeg vedblev: »Nicolas lovede det, vil du ikke gerne gøre det samme?« Han tøvede stadig og sagde: »Jeg ved ikke, om jeg kan være klar.« Jeg kunne se, at jeg var begyndt på mere, end jeg kunne klare, så jeg sagde: »Måske skulle du hellere snakke med din far om det.«

Han gik hen til sin far, som tog ham i sine arme og sagde: »Ignacio, Jesus var missionær. Han gik rundt i gaderne ligesom ældste Sheets og hans kammerat og gjorde mennesker lykkelige ved at lære dem at holde befalingerne. Vil du ikke gerne være som Jesus?« »Ja, far, det vil jeg gerne.« »Tror du, at hvis vi sammen arbejder på det, at du kan være parat til at være missionær, når du bliver 19 år?« »Ja, det tror jeg.« »Vil du så ikke gerne love ældste Mickelsen, at du vil gøre det?«

Han kom hen til mig, og vi gav hinanden hånden for at bekræfte løftet. Jeg undrede mig over, at denne unge far, der kun havde været medlem i tre uger, kunne være så forstående og hjælpe sin familie med at følge Frelseren, og hvordan han kunne følge missionærernes eksempel, da han underviste sin søn. Deres mål om at blive en evig familie ville helt sikkert blive nået under denne trofaste fars ledelse.

Siden skabelsens begyndelse har en sådan familielykke være central i vor himmelske Faders plan. Da Adam og Eva blev kastet ud af Edens Have, begyndte de at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden. Da deres familie voksede, påkaldte de Herren om hjælp. Han gav dem befalinger og befalede dem at belære deres børn om dem.[4]

Disse evige love blev gentaget for Moses på Sinaj, sammenfattet af Frelseren i de to store bud[5] og gentaget for Joseph Smith i en åbenbaring kendt som Kirkens lov.[6].

Vi må også undervise vore børn i disse befalinger. Vores lykke i dette liv og glæde i fremtiden som evige familier afhænger af, hvor godt vi *efterlever* dem. Jeg tror, at vi kan lære vore børn de *ti bud* på en positiv måde, så de vil afspejle den højere lov, som Frelseren har givet os.

1. »DU MÅ IKKE HAVE ANDRE GUDER END MIG«[7]

Belær dem om, at Gud lever, at han virkelig eksisterer, og at han er den bogstavelige fader til vores ånd. Vi er skabt i hans billede. Vi har alle hans egenskaber i svøb.[8]

Han elsker os og ønsker, at vi skal kommunikere med ham. *Lær dem at bede.*

2. »DU MÅ IKKE TILBEDE NOGET GUDEBILLEDE«[9]

Vor himmelske Fader skal komme først. Intet i denne verden kan indtage hans plads. Lær jeres børn, at erkende hans hånd i alt, at respektere og ære ham.[10]

Vis dem, hvordan man tilbeder ham ved at tjene andre uselvisk. Tilbed ham i familiebøn og til familieaften. Vi glemmer at tilbede ham, når vi prioriterer sport, uddannelse, underholdning, rigdom, forfængelighed eller noget andet af denne verden højere.

3. »DU MÅ IKKE BRUGE HERREN DIN GUDS NAVN TIL LØGN«[11]

Forbered jeres børn til at påtage sig Kristi navn gennem dåbspagten. Når vi indgår denne pagt, bliver vi kendt som hans børn og lover at holde hans bud.[12]

Når vi bryder de løfter og pagter, vi indgår med ham, og ikke omvender os, da misbruger vi hans navn.[13]

4. »HUSK SABBATSDAGEN OG HOLD DEN HELLIG«[14]

Lær jeres børn at reservere en syvendedel af deres tid til at lære om ham, til at få deres tanker væk fra det daglige arbejdes byrder samt til at erindre ham.

Når vi vier denne tid til ham, fokuserer det vores hjerte og sind på det *virkelige formål* med vores eksistens og fører os ud af verden. Det er en dag til at blive som ham, at tilbede ham og at betjene andre, som han gjorde. Vi behøver ikke regler for sabbatsdagen, når vi forstår dens formål og lever derefter.

5. »ÆR DIN FAR OG DIN MOR«[15]

Lær jeres børn lydighed; opdrag dem til at følge den vej, de skal gå.[16]

Vore børn lærer at adlyde deres Fader i Himlen ved at ære, respektere og adlyde deres jordiske forældre. Lær dem regler for opførsel i familien og fastsæt grænser for deres opførsel. Herren gav Israels børn det løfte, at deres dage ville være mange i det land, Herren havde givet dem. Det samme løfte gælder i dag. For dem var det Kana'ans land; for os er det evigt liv sammen med vores familie.[17]

6. »DU MÅ IKKE BEGÅ DRAB«[18]

Vi er skabt i Guds billede.[19]

Foreningen af kødet og ånden kan bringe os en fylde af glæde.[20]

Lær jeres børn at respektere, at et menneskeliv er helligt, at ære og påskønne det. Menneskets liv er det kostbare trin til evigt liv, og vi må inderligt vogte det lige fra undfangelsesøjeblikket.[21]

7. »DU MÅ IKKE BRYDE ET ÆGTESKAB«[22]

Lær jeres børn, at vore legemer er Guds templer, hvori Guds Ånd kan dvæle.[23]

Belær dem om familiens hellige natur, ægteskabets værdi og skabelseskraftens guddommelige natur, som vor Fader i Himlen har givet os. Vi indgår et partnerskab med ham ved skabelsen af liv. Denne kraft skal respekteres, beskyttes og kun benyttes inden for ægteskabets hellige bånd.[24]

Det er en celestial kraft, der, hvis den misbruges, vil blive taget bort.

8. »DU MÅ IKKE STJÆLE«[25]

Lær jeres børn at være ærlige og at respektere det, der tilhører andre, især det, der tilhører vor Fader i Himlen. Lær dem ved jeres eget eksempel at betale en ærlig tiende og give et gavmildt fasteoffer. Når deres handlinger kendetegnes af ærlighed, vil de være fyldt med Guds Ånd og kraft.[26] Lær dem glæden ved at give og ved at dele.[27]

9. »DU MÅ IKKE VIDNE FALSK MOD DIN NÆSTE«[28]

Lær jeres børn altid at tale sandt, at fortælle alt, som det virkelig er; at opbygge, at søge det gode i andre, at være positiv og at rose. Sandhed er mere dyrebar end jordiske ejendele. Sandheden er summen af alt, som består.[29]

Når vi taler sandt, vil vi have større frimodighed for Guds åsyn og over for vore medmennesker.[30]

10. »DU MÅ IKKE BEGÆRE«[31]

Vi skal elske vore børn og lære dem, at de er børn af en himmelsk Fader, som elsker dem. Når de mærker vores kærlighed, vil de mærke hans kærlighed og vil være taknemmelig for deres gode navn og for Kristi navn, som de bærer.

Når de mærker vores kærlighed og deres himmelske Faders kærlighed, føler de ikke et behov for at få andres ejendele. Hjælp dem med at måle deres personlige fremskridt og ikke sammenligne sig selv med andre. Lær dem at elske andre og at glæde sig over andres præstationer.

Når vi holder de ti bud, udtrykker vi vores kærlighed til Gud, og gennem den aktive anvendelse af disse evige principper udtrykker vi vores kærlighed til vore medmennesker. Disse er evige love for lykke, der, hvis de følges, vil føre os tilbage til vor Fader i Himlen.[32]

Jeg beder om, at vi må være i stand til at undervise i dem gennem ord og handling. Må vi alle føle den glæde, som familien Basuare følte, da de lærte sandheden af evangeliet at kende og nu underviser deres børn i befalingerne.

Når vore børn har en positiv forståelse af befalingerne, vil de nære et større ønske om at følge dem og have en bedre forståelse af forsoningens kraft til tilgivelse, når de begår fejl. Når de forstår hans offer for os, vil de omvende sig og gå fremad med et fuldkomment klart håb og med kundskab om, at Kristus vil betale for deres synder, hvis de vil følge ham.[33]

Må vi belære om og efterleve befalingerne, så vi sammen med vores familie kan opfylde formålet med vores skabelse[34] og opnå den glæde, som vor himmelske Fader ønsker for os. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. 2 Nephi 2:25; Moses 5:10; 6:48.
2. Dennis F. Rasmussen, »An Elder Among the Rabbis«, *Brigham Young University Studies*, 21 (sommer 1981), s. 344-345.
3. Se Jakobs Bog 5:75; Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 232.
4. Se Moses 5:1-5; 6:57-62; L&P 20:19.
5. Se Matt 22:36-40; Mark 12:33.
6. Se kapiteloverskrift og tekst i L&P 42.
7. 2 Mos 20:3.
8. James E. Talmage, *Trosartiklerne*, s. 464.
9. 2 Mos 20:5-6; se også Matt 19:16-22; 2 Nephi 27:25; ApG 17:29; L&P 93:19.
10. Se L&P 59:21, Alma 31:5.
11. 2 Mos 20:7.
12. Se Alma 19:35; Mosiah 5:7; Moses 5:1-7; L&P 20:37; Moroni 6:1-8.
13. Se Ordspr 30:9; L&P 136:21.
14. 2 Mos 20:8-11; se også L&P 59:9-19; Alma 31:5.
15. 2 Mos 20:5.
16. Se Ordspr 22:6; *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978), s. 207; Hebr 12:9.
17. Se L&P 132:19.
18. 2 Mos 20:13; se også L&P 42:18; Matt 19:8.
19. Se 1 Mos 1:27; Moses 1:13; Mosiah 7:27; Ether 3:16-17.
20. Se L&P 93:33.
21. James E. Faust, tale ved Brigham Young University Devotional, 15. november 1994.
22. 2 Mos 20:14; se også L&P 42:24.
23. Se 1 Kor 6:19.
24. Se L&P 49:15-17.
25. 2 Mos 20:15; se også Matt 19:18; L&P 42:20; L&P 119; Mal 3:8-11.
26. Se *Discourses of Brigham Young*, s. 43.
27. Se Matt 5:42; ApG 20:35.
28. 2 Mos 20:16; se også Matt 19:18.
29. Se *Salmer og sange*, nr. 180; L&P 93:24; Joh 8:32.
30. Se L&P 121:45.
31. 2 Mos 20:17; se også L&P 19:25.
32. Se 2 Nephi 9:18-24.
33. Se 2 Nephi 31:20.
34. Se L&P 88:19; John Taylor, *The Government of God*, (Liverpool: S. W. Richards, 1852), s. 32-46).

At røre børnenes hjerter

Søster Anne G. Wirthlin
Førsterådgiver i Primarys præsidentskab

De vil se ham gennem vores øjne, og de vil komme til at kende og elske ham som deres bedste ven.

For bare et år siden blev søster Susan Warner og jeg opretholdt som rådgivere til søster Patricia Pinegar i det nye primarypræsidentskab. Da vi til sammen har opdraget 24 børn, havde vi måske grund til at føle os ret sikre på vores evne til at forstå børns behov. Men det store ansvar, som det er at repræsentere Kirkens børn i verden i dag, vejede tungt på vores sind. Vores inderligste ønske var at kende vor himmelske Faders vilje og søge hans vejledning. I forbindelse med vores kaldelse gav ældste Robert D. Hales os det råd, at når vi studerede i skriften, skulle vi understrege de skriftsteder, der omhandler børn. Vi opdagede, at der er mange. Faktisk er det som om, at skrifterne er skrevet for familier. Profeterne fortæller os helt tydeligt, hvad Herren ønsker for sine små:

Nephi begyndte sin optegnelse således: »Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre og blev derfor undervist i al min faders lærdom« (1 Nephi 1:1). Enos begyndte sin optegnelse således: »Se, jeg, Enos, ved, at min fader var en retfærdig mand, thi han underviste mig i sit sprog og i Herrens tugt og formaning; og velsignet være min Guds navn derfor« (Enos 1:1).

Og vores Primary-tema er hentet fra Esajas' ord: »Alle dine børn bliver oplært af Herren, og stor bliver børnenes fred« (3 Nephi 22:13).

Vor Fader i himlen ønsker, at vi skal undervise hans børn og lære dem, hvem de virkelig er og føre dem til Frelseren.

Jeg husker søster Pinegars selvransagende spørgsmål ved sidste oktoberkonference: »Hvem skal undervise børnene?«

Det var ikke blot et spørgsmål, men en opfordring til alle os, der har børn inden for vores indflydelsessfære, til at følge vor himmelske Faders formaning om at undervise hans børn.

Når vi ydmygt søger at leve op til det kald, melder et andet tungtvejende spørgsmål sig: »Hvordan underviser vi børnene? Hvordan indprenter vi Herrens ord i deres hjerter, mens de er små, så at de, når de vokser op, vil være i stand til at skelne mellem sandhed og vildfarelse, og have den indre styrke til at modstå fristelser? Hvordan kan vi nære deres åndelige vækst, så deres lydighed går fra at være en ydre følgelighed til at blive et indre ønske affødt af kærlighed til deres himmelske Fader og en forståelse af, hvem de selv er?«

Skønt disse spørgsmål kan gøre os rådvilde, er de på ingen måde enestående for vor tid. De har udfordret forældre gennem alle tider. Og Herrens råd, som han gav Israels børn gennem Moses for mange århundreder siden, lyder som om, han talte til os i dag:

I Femte Mosebog kan vi læse: »Derfor skal du elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke. Disse ord, som jeg i dag befaler dig, skal ligge dig på sinde, og du skal gentage dem for dine sønner; og du skal fremsige dem, både når du er hjemme, og når du er ude, når du går i seng, og når du står op ... og du skal skrive dem på dørstolperne i dit hjem og i dine porte« (5 Mos 6:5-7, 9).

Når vi først elsker vor himmelske Fader af hele vores hjerte, kan vi føre vores børn til ham i al vores færden. Deres hengivenhed for Herren vil vokse, når de ser vores hengivenhed for ham. De vil forstå bønnens kraft, når de hører os bede til en kærlig himmelsk Fader, som lytter og besvarer vores bønner. De vil forstå tro, når de ser os leve ved tro. Og de vil lære kærlighedens kraft at kende gennem vores kærlige og respektfulde behandling af dem. Vi kan ikke undervise vores børn i sandhed, hvis vi ikke har et kærligt tillidsforhold til dem. Præsident Hunter har sagt: »En succesrig far eller mor er en, som har elsket, en som har ofret, en som har bekymret sig for og undervist sit barn og sørget for dets behov« (Howard W. Hunter, *Stjernen*, april 1984, side 113).

Når vores børn fornemmer vores kærlighed til Herren og vores betingelsesløse kærlighed til dem, bliver vores eksempel en meningsfyldt vejledning for dem, når de selv udvikler åndelig styrke. Husk på Herrens befaling til israelitterne om: først at lægge sig hans ord på sinde, og så sagde han: »Du skal gentage dem for dine sønner« (5 Mos 6:7). Vi kan med al vores gerning lære vores børn at elske Herren. Til tider underviser vi stærkest, når vi slet ikke er klar over, at vi underviser.

Jeg kan huske, at jeg som underviser for de 11-årige piger i Primary, afholdt en frokost for pigerne og deres mødre. Jeg havde bedt hver pige om at præsentere sin mor og fortælle om en ting, som hun beundrede ved hende. En af pigerne sagde, at hun vidste, at hendes mor elskede skrifterne. Hun holdt

skrifterne op og sagde: »Jeg kan altid se, hvor i huset, hun har været, for der ligger hendes skrifter.« Jeg har husket det eksempel i mange år nu og tænkt på, hvor naturligt det måtte have faldet den mor at indgyde sin kærlighed til skrifterne i sine børn, endda uden at tænke over det, fordi hun selv havde udviklet den kærlighed. Vi underviser først og fremmest i, hvem vi selv er, og det er de indtryk, som fæstner sig i vores børns hjerte og sind.

Der hersker en særlig ånd i vores hjem, når vi elsker Herren og hinanden og udviser en lydighed, som udspringer af den kærlighed. Nu hvor jeg taler om den ånd, kommer jeg til at tænke på missionshjemmet i Frankfurt i Tyskland, hvor min mand tjente som missionspræsident. Vores datter, Marianne, var ti år gammel dengang. Af og til overnattede nogle af hendes skolekammerater på missionshjemmet. En aften sagde en af hendes veninder: »Jeg kan lide at komme i jeres hjem, for jeg føler mig tryg her.« Marianne forstod, hvad hun mente, for hele vores familie kendte den ånd, der herskede på missionshjemmet. Det var en arv, som var skabt af tusinder af hengivne missionærer, som havde haft deres gang i missionshjemmet og båret vidnesbyrd og udtrykt deres kærlighed til deres himmelske Fader og Frelseren. Det er en ånd, som kan føles i ethvert hjem, når vi som familie føler Ånden, når vi bærer vidnesbyrd for hinanden, studerer skrifterne sammen og knæler sammen i bøn.

Præsident Kimball havde en levende erindring om sit hjem, hvor familien inden hvert måltid skubbede stolene væk fra bordet, hvor tallerkenerne lå med bunden i vejret, og knælede for at bede. Han mindes, at han hver aften bad aftenbøn med sin mor. Han sagde: »Jeg har ondt af de børn, der må gøre disse vigtige erfaringer, når de er blevet store og det hele er meget sværere« (*Spencer W. Kimball*, side 31). Hjemmet kan være en oase i verden. Det er et sted, hvor ethvert barn har ret til at føle sig tryg.

Ved et faste- og vidnesbyrdsmøde som jeg overværede i mit hjemward fornylig, bar tre børn deres vidnesbyrd. Richie rejste sig ved begyndelsen af mødet og sagde: »I aftes læste jeg i 1 Nephi kapitel 1, 2 og 3; og mens jeg læste følte jeg mig glad og fredfyldt. Jeg er taknemlig for skrifterne.«

Charity fortalte om en oplevelse, hun havde haft, da hun var blevet væk fra sine forældre under en koncert. Hun sagde: »Jeg fandt en krog og satte mig ned og bad til min himmelske Fader. Jeg bad ham om at lade Helligånden være hos mig, indtil mine forældre kunne finde mig. Og så var jeg slet ikke bange.«

Spencer var lige blevet ordineret til diakon. Han udtrykte sin taknemlighed for biskoppen, som havde overdraget ham Det Aronske Præstedømme, og han fortalte, hvor meget det betød for ham at være diakon. Disse børn var blevet rørt i hjertet af forældre, lærere og ledere, som elskede Herren og førte børnene til ham.

I vores familier kan vi hjælpe børnene med at forstå, når de føler Ånden, og lære dem at udtrykke det. Vi kan opfordre dem til at fortælle om det, de lærer i Primary og ved andre kirkemøder. Ved at gøre det lukker vi op for, at Ånden kan bekræfte lærdommene i deres hjerter.

Brødre og søstre, vi kan røre vores børns hjerter og føre dem til Frelseren. Til at begynde med vil de se ham gennem vores øjne, og de vil komme til at kende og elske ham som deres bedste ven. De vil forstå, hvad det vil sige, at have hans Ånd med sig, og det vil være deres styrke.

Det er min bøn, kære brødre og søstre, at vi alle må have den vision for øje. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Herre, hvem skal vi gå til?«

Ældste Hans B. Ringger
Emeritus medlem af De Halvfjerds

Som sidste dages hellige tror vi, at Kristus viser os vejen og stedet, vi skal gå hen, og hvad vi skal gøre for at finde ham.

Folkemængder maste sig frem mod Kristus langs stranden af Genezaret Sø, ivrige efter at høre hans budskab, da han begyndte sin mission til menneskeheden. Mange disciple fulgte ham i de dage. Nogle af dem blev imidlertid fornærmet af Kristi lærdomme og vendte sig bort fra ham. Efter deres bortgang spurgte Kristus sine tolv disciple, om de også ønskede at forlade ham. Simon Peter besvarede Kristi spørgsmål ved at spørge:

»Herre, hvem skal vi gå til?« (Joh 6:68).

Dette spørgsmål er lige så relevant og presserende i dag, som det var for 2.000 år siden. Som sidste dages hellige tror vi, at Kristus viser os vejen og stedet, vi skal gå hen, og hvad vi skal gøre for at finde ham. Det er op til enhver af os at erkende Kristi vej og følge den.

For nogle måneder siden var jeg så privilegeret at høre et magtfuldt vidnesbyrd fra en mand, der søgte sandheden. Gennem evangeliet blev hans øjne åbnet for det evige, og han var i stand til at nyorientere sit liv. Samtidig hørte jeg, at et trofast medlem af Kirken havde taget afstand til evangeliet og ændret sin overbevisning. Begge mænd havde med gode intentioner forsøgt at finde ud af, hvem de skulle gå til, men var kommet til modsatrettede konklusioner, og gik derfor ad forskellige veje. Hvad kan være årsagen til sådanne modsatrettede handlinger?

Jeg tror, at ord og handlinger bygger på vore tanker, og at vore tanker bestemmer vore handlinger. Vore daglige afgørelser, planlagte eller spontane, er resultatet af vore tanker, og vi er ansvarlige for dem. Selv om vi som enkeltpersoner måske tænker, at vi er uafhængige af Gud og kan handle uafhængigt af ham, kan vi ikke undgå den erkendelse, at vi er underkastet evige love. Vores lykke og vores fred i dette liv – såvel som i livet herefter – afhænger af vores villighed til at basere vore tanker og handlinger på gudgivne love. Virkelig fred i sindet og evig lykke kommer af at være i harmoni med Gud. Hvis vi skal være ét med Guddommen, så er det os, som må ændre os – og ikke Gud.

Jeg tror, at de to mænd valgte forskellige veje, fordi deres måde at tænke på og deres forståelse af Gud er forskellige. Det er af afgørende betydning at kende Gud, så vi kan opnå evige velsignelser og frelse ved at leve i overensstemmelse med Jesu Kristi evangelium. Opnåelse af kundskab om Kristus og Gud er en betingelse for en sand forståelse af vores mission i livet. Lowell L. Bennion skriver i sin bog *Legacies of Jesus*: »Noget af det vigtigste, vi skal lære, er, hvad Guds egenskaber er. Kristus kom til jorden for at åbenbare Guds karakter for os. Han er åbenbaringen af Gud til mennesker og lærer os ved ord og eksempel betydningen af tro, ydmyghed, retskaffenhed og kærlighed« (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1990, s. 61).

Vi lærer om Gud gennem Kristi liv; vi kender Gud ved at følge Kristi eksempel. Mine kære brødre og søstre og alle, der lytter, lad os virkelig kende vor Frelser og hans Fader. Vi bør spørge os selv, om vore beslutninger er i overensstemmelse med Kristi eksempel, så vi kan følge i Kristi fodspor. Lad os ikke blive forblindet eller overtalt til at forlade Kristi vej, men lad os høste velsignelserne fred og evig glæde ved at følge ham.

Kristi lærdomme, hans eksempel og hans fuldkommenhed efterlader ingen tvivl om, at han er Guds Søn. Han siger om sig selv: »Og se, jeg er verdens lys og liv, og jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig, og jeg har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder, hvori jeg har underkastet mig Faderens vilje i alt fra begyndelsen« (3 Nephi 11:11).

Med den viden om ham er vi lovet, som der står skrevet i Johannes: »For min faders vilje er, at enhver, som ... tror på ham, skal have evigt liv, og jeg skal opreise ham på den yderste dag« (Joh 6:40).

For at gå i den rigtige retning i livet og modtage evangeliets velsignelser er det vigtigt først at være villig til at acceptere det gengivne evangelium i dets fylde. Kristus sagde til Joseph Smith om gengivelsen af sit evangelium: »Da skal et lys bryde frem ... og det er mit evangeliums fylde« (L&P 45:28).

Derudover er det vigtigt at acceptere Guds guddommelige myndighed og hans tjeneres myndighed. Paulus forklarede grenen i Efesos, hvorfor myndighed var givet, og hvorfor vi vil være velsignet, når vi følger Herrens tjenere. Han skrev:

»For at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op, indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds Søn« (Ef 4:12-13).

Desuden må vi, når vi kender Guds bud, holde dem kompromisløst og uden undtagelse. Vi fristes til tider til at placere mindre betydning på Kristi lærdomme i vores liv af hensyn til bekvemmelighed, eller vi lader ydre forhold forurene vores tro. For at undgå forførende påvirkninger, som fører os bort fra Kristus, befaler han os: »Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag« (L&P 59:9).

At følge hans befalinger vil bringe frihed, uafhængighed, styrke og sand lykke. Jeg spørger derfor alle i dag: »Hvem skal vi gå til?« Lad os beslutte at følge Kristus og blive hans sande disciple, og ikke blive fornærmet over hans sande budskab, men lad os glæde os over det. Jeg kender ingen anden vej eller noget andet sted, hvor vi kan gå hen, og jeg tilføjer således mit vidnesbyrd til Simon Peters, da han sagde til Kristus: »Herre ... du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige« (Joh 6:68-69).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Joseph Smith så Faderen og Sønnen. De er virkelige. Jesus er opstanden. Han er vor Kristus og Frelser. Han er den levende Guds Søn. Denne viden er min tro, mit vidnesbyrd og mit liv. Jeg beder om, at vi alle må komme til kundskab om Jesus Kristus og handle derefter med et rent hjerte, med håb og med barnhjertighed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

En krigsstrategi

Ældste Durrel A. Woolsey
Netop afløst fra De Halvfjerds

Denne brugsanvisning fortsætter, ligesom den altid har gjort – hold budene, følg profeterne, læs, forstå og overvej skrifterne.

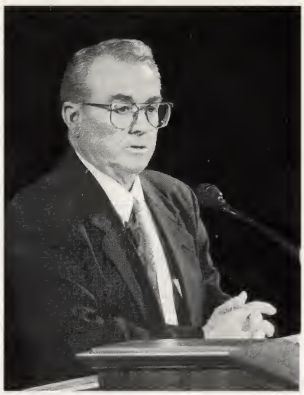

Jeg vil i dag gerne tale til jer om krigsstrategi. Vi synger salmen »Fremad, Herrens stridsmænd; ud til kamp og sejr« (*Salmer og sange*, nr. 163). Paulus sagde: »Og hvis trompeten giver en uklar lyd, hvem vil så ruste sig til kamp?« (1 Kor 14:8). I Åbenbaringens bog hører vi om en krig i himlen (se Åb 12:7). Hvilken slags slag, hvilken slags krig?

Krigen er om menneskenes sjæle. Frontlinien har været tydelig siden Adam, det onde over for det gode. I denne sidste uddeling og som forberedelse til tusindårsriget er det ondes kræfter blevet forstærket og forenet under Satans mægtige indflydelse.

På den modsatte side af linien blæser Guds rige tydeligt i retfærdighedens basun som måske aldrig før. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er på fremmarch i forkyndelsen af, at »godt« er »godt« og »ondt« er »ondt«.

Esajas profeterede om vor tid om netop dette emne, da han sagde: »Ve dem, der kalder det onde godt og det gode ondt, som gør mørke til lys og lys til mørke, gør det bitre sødt og det søde bittert« (Es 5:20). Satan tilbyder en mærkelig blanding af lige tilstrækkeligt med godt til at skjule det onde langs hans nedadgående vej til undergang som beskrevet af Nephi, en fordums profet, da han sagde:

»Thi se, på den dag skal han rase i menneskehjerterne og opirre dem til vrede mod det, der er godt.

Og andre vil han berolige og neddysse i vellystig sikkerhed, så at de vil sige: Alt er vel i Zion, ja, Zion trives, alt er vel; og således bedrager djævelen deres sjæle og leder dem omhyggeligt ned til helvede« (2 Nephi 28:20-21).

Satan raser i nogle menneskers hjerte, mange vil han lulle bort i kødelig tryghed, andre smigrer han, eller han siger, at helvede ikke findes. Han har lokket og rekrutteret mange tilhængere ved at friste med berømmelse, rigdom og magt. Han skaber en fremstilling i Rembrandt-klassen ved at kalde »ondt« for »godt« og »godt« for »ondt«. Han har forvirret mange, selv nationer og ledere, i et omfang, så de bruger umoralske metoder til at løse moralske problemer.

Lad mig blot nævne tre eksempler på stemmer, der er ugudelige og magtfulde blandt Satans mange udtalelser. For det første siger han, at den personlige handlefrihed retfærdiggør tilintetgørelse af menneskeliv gennem abort; for det andet er intime forhold og tilmed ægteskab mellem personer af samme køn acceptable; og for det tredje er kyskhed og troskab i ægteskabet gammeldags og snæversynet – at være seksuelt aktiv og frit give udtryk herfor er acceptabelt.

Internationale berømtheder inden for sport, musik og film lever ikke blot umoralske liv lige nu, men de forkynder også denne

dårlige moral over hele verden gennem mediernes magtfulde indflydelse. De bliver forgudet og accepteret af millioner verden over. Denne verden synes generelt set at være faldet i en koma af uretfærdighed, hvor gudgivne og hæderkronede moralske værdier og principper lægges bag os.

Brødrene har sagt, vi skal trænge verden tilbage. Vi er langt flere end de »ti«, der var nødvendige til at redde Sodoma og Gomorra. Hvordan vil vi kæmpe i denne strid, når den fortsætter? Guds trofaste hellige med styrken fra hans hellige præstedømme er den stærkeste magt på jorden. Vi må holde fast ved de magtfulde udtalelser fra Gud om helligheden af livet og om hans evige og uophørlige instruktion om at være kyske og rene. Hans kærlige råd om, at familier er indstiftet af Gud med far, mor og børn, der lever sammen for evigt, skulle aldrig opfattes som undtagelsen, men snarere som reglen. Den enkeltes tilbøjelighed til Kristus vil føre til fred i sindet i stedet for tumult, til stilhed som erstatning for konflikt samt til mod og optimisme i stedet for frygt.

Denne Kristus-centrerede livsstil er ikke kun for enkeltpersoner, men også for familier, statsforvaltninger og nationer, og det vil føre til samme gode resultater. En person eller et land, der lever et kysk og dydigt liv, har fx ikke grund til stor frygt for den forfærdelige sygdom AIDS. Faderløse familier, der er et resultat af konflikter og skilsmisser, ville være næsten ukendte. Hvor står du, når du vurderer dit personlige ansvar? Der er symptomer eller advarsler om den nedadstigende vej. Ti symptomer, man skal være opmærksom på, kan være:

- En tiltagende snæversynethed eller manglende evne til klart at se noget af åndelig natur.
- En stadig tiltagende ufølsomhed over for det, der hører Gud til.
- En tiltagende forkalkning af de åndelige arterier – opmærksomhed på åndelig behov går fra dagligt eller ugentligt til månedligt, derefter en sjælden gang og endelig til slet ikke.
- En tiltagende afhængighed af den voksende hær af psykiatriske specialister i stedet for af præstedømmet, Gud og sig selv.
- En tiltagende uafhængighed af alt åndeligt.
- Et tiltagende antal venner med lavere moralske standarder.
- Citater fra talk shows i stedet for fra skrifterne.
- Hævede stemmer i stedet for blide toner.
- Verbal, måske tilmed fysisk vold, erstatter kærlighed og tryghed.
- En gradvis accept af det onde, ikke på en gang, men en lille smule af gangen.

Nogle er mere fortrolige med placeringen af sandbunkerne på golfbanen eller en god tennis-baghånd end, hvor livsvigtige skriftsteder står. Mange søger efter lykke i avisernes finanssider i stedet for i profeternes inspirerede råd. Jeg har bemærket, at det store flertal af mennesker over hele verden bortødsler livet og slider sig op gennem en stor indsats af tid og kræfter på projekter, som absolut ikke bidrager til ophøjelse, men dog har evige konsekvenser.

Vi skal være engageret i en god og retfærdig sag. Vi må se gennem spejlet med et objektivt kig på os selv og vores familie, så vi ikke bliver fanget i den anden store, katastrofale verdensomspændende oversvømmelse, der lige nu er overalt omkring os. Det er blevet profeteret, at de trofaste vil vinde denne store krig, at de i triumf vil stige op for at møde Herren Jesus Kristus ved hans andet komme. Brugsanvisningen på denne sejr omfatter daglig personlig bøn og familiebøn og med familieaften mindst en gang om ugen. I siger måske: »Jeg har ikke tid.« Brødre og søstre, I har ganske enkelt ikke råd til ikke at afse tiden. Det er forbløffende, hvor meget tid der pludselig er, når fjernsynet er slukket. Denne brugsanvisning fortsætter, ligesom den altid har gjort – hold budene, følg profeterne, læs og forstå skrifterne, ja, overvej dem tilmed.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud lever, at hans Søn Jesus Kristus har tilvejebragt forløsningsplanen. På grund af ham og hans kærlige forsoning vil de, som ønsker det, vinde krigen og være sammen med ham for evigt. Jeg bærer vidnesbyrd om dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Fuldkommengørelse venter

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Vi behøver ikke være fortvivlet, hvis vores oprigtige stræben mod fuldkommenhed nu synes så besværlig og endeløs ... Den kan først blive fuldstændig efter opstandelsen og kun gennem Herren.

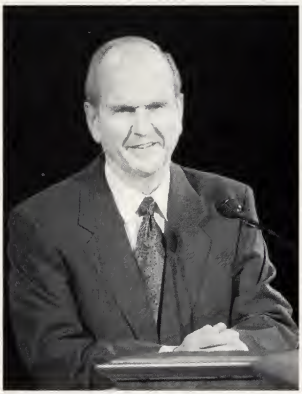

Hvis jeg spurgte om, hvilken af Herrens befalinger der er vanskeligst at overholde, ville mange af os sikkert citere Matt 5:48: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.«[1]

At holde dette bud kan være et problem, fordi vi hver især er langt fra fuldkommenhed, både åndeligt og timeligt. Påmindelser kommer ustandselig. Vi kan komme til at låse nøglen inde i bilen eller endda glemme, hvor bilen er parkeret. Og ikke sjældent går vi koncentreret fra en del af huset til en anden og har så glemt hensigten med turen.

Når vi sammenligner vores personlige opførsel med den højeste standard for Herrens forventninger, kan erkendelsen af ufuldkommenhed til tider være nedtrykkende. Mit hjerte banker for de samvittighedsfulde hellige, som på grund af deres mangler tillader, at følelser af nedtrykthed berøver dem lykken i livet.

Vi må alle huske, at mennesket er til for at kunne nyde glæde – ikke skyldkomplekser![2]

Vi må også huske, at Herren ikke giver nogen befaling, der er umulig at adlyde. Men sommetider forstår vi dem ikke fuldt ud.

Vores forståelse af fuldkommenhed kan måske styrkes lidt, hvis vi opdeler det i to kategorier. Den første kunne udelukkende vedrøre dette liv – *menneskelig* fuldkommenhed. Den anden kategori kunne udelukkende vedrøre det næste liv – *udødelig* eller *evig* fuldkommenhed.

MENNESKELIG FULDKOMMENHED

I dette liv kan visse handlinger fuldkommengøres. En kaster i baseball kan i en kamp kaste, så ingen rammer og ingen scorer. En kirurg kan udføre en fejlfri operation. En musiker kan gengive et musikstykke uden fejl. Man kan på samme måde opnå fuldkommenhed i at være præcis, betale tiende, overholde visdomsordet osv. Den enorme indsats, der er nødvendig for at opnå en sådan selvbeherskelse, bliver belønnet med en følelse af stor tilfredshed. Og endnu vigtigere er, at åndelige resultater i livet på jorden følger os ind i evigheden.[3]

Jakob kom med en praktisk standard, hvorved menneskelig fuldkommenhed kan måles. Han sagde: »Hvis én ikke fejler i tale, er han *fuldkommen*.«[4]

Skrifterne har beskrevet Noa, Set og Job som *fuldkomne* mænd.[5]

Uden tvivl kunne den samme titel gælde et stort antal trofaste disciple i forskellige uddelinger. Alma sagde, at »der var mange, såre mange«[6] som var rene for Herren.

Det betyder ikke, at disse mennesker aldrig begik fejl eller aldrig havde brug for irettesættelse. Processen mod fuldkommenhed omfatter udfordringer, som skal overvindes, og skridt mod omvendelse, som kan være smertefulde.[7]

Der findes et rette sted for irettesættelse ved dannelse af karakteren, for som vi ved, »Herren tugter den, han elsker.«[8]

Menneskelig fuldkommenhed kan opnås, når vi prøver at udføre enhver pligt, holde alle love og stræbe efter at være lige så fuldkomne i vores sfære, som vor himmelske Fader er i sin. Hvis vi gør vores bedste, vil Herren velsigne os i overensstemmelse med vore gerninger og vores hjertes ønsker.[9]

EVIG FULDKOMMENHED

Men Jesus bad om mere end menneskelig fuldkommenhed. I det øjeblik, hvor han udtalte ordene »som jeres himmelske fader er fuldkommen!« hævede han vores udsyn over grænserne for livet på jorden. Vor himmelske Fader er evigt fuldkommen. Selve denne kendsgerning kræver et meget bredere perspektiv.

For nylig studerede jeg den engelske og den græske udgave af Det Nye Testamente og koncentrerede mig om alle anvendelser af vendingen *fuldkommen* og dets afledninger. Studium på begge sprog samtidig gav nogle interessante indblik, siden græsk er originalsproget for Det Nye Testamente.

I Matt 5:48 er vendingen *fuldkommen* oversat fra de græske *teleios*, som betyder »fuldstændig.« *Teleios* er et tillægsord, der er afledt fra navneordet *telos*, som betyder »ende.«[10]

Navnemåden af udsagnsordet er *teleiono*, som betyder »at nå et fjernt mål, at være udviklet fuldt ud, at fuldende eller at afslutte.«[11]

Læg mærke til, at ordet ikke betyder »uden fejl«; det antyder »opnåelse af et fjernt mål.« Rent faktisk anvendte forfatterne til det græske Nye Testamente, når de ønskede at beskrive fuldkommen opførsel – præcision eller fremragende menneskelig indsats – *ikke* en form af *teleios;* i stedet valgte de andre ord.[12]

Teleios er ikke helt fremmed for os. Fra ordet stammer forstavelsen *tele-*, som vi bruger hver dag. *Telefon* betyder helt bogstaveligt »fjern tale.« *TV (television)* betyder »fjernt syn.« *Telefoto* betyder »fjernt lys« osv.

Lad os med denne baggrund i tankerne overveje en anden meget betydningsfuld udtalelse fra Herren. Lige før sin korsfæstelse sagde han, at på »den tredje dag skal jeg *blive fuldkommen*.«[13]

Tænk over det! Den syndfri og fejlfri Herre – allerede fuldkommen efter vore jordiske standarder – proklamerede, at hans egen fuldkomne tilstand stadig lå i fremtiden.[14]

Hans *evige* fuldkommenhed ville følge hans opstandelse og modtagelse af »al magt i himlen og på jorden.«[15]

Den fuldkommenhed, som Frelseren tiltænkte os, er langt mere end en fejlfri opførsel. Det er den evige forventning, som Herren udtrykte det i sin store forbøn til sin Fader – at vi må blive fuldkomne og i stand til at bo med dem i evighederne forude.[16]

Hele Herrens værk og herlighed vedrører hvert enkelt menneskes udødelighed og evige liv.[17]

Han kom ind i verden for at udføre sin Faders vilje, ham, som sendte ham.[18]

Hans hellige ansvar var forudset før skabelsen[19] og var forudsagt af alle hans hellige profeter, siden verdens begyndelse.[20]

Kristi forsoning opfyldte det længe ventede formål, årsagen til at han var kommet til jorden. Hans afsluttende ord på Golgatas kors henviste til kulminationen af hans opgave – at sone for hele menneskeheden. Derpå sagde han: »Det er fuldbragt.«[21]

Ikke overraskende er det græske ord, hvorfra *fuldbragt* er oversat, *teleios*. At Jesus opnåede den evige fuldkommenhed *efter* sin opstandelse er bekræftet i Mormons Bog. Den beretter om den opstandne Herres besøg hos sit folk i det fordums Amerika. Derpå gentog han den tidligere citerede vigtige formaning, men med en meget vigtig tilføjelse. Han sagde: »Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, *ligesom jeg* eller jeres Fader, som er i himlen, er fuldkommen.«[22]

Denne gang nævnte han sig selv sammen med sin Fader som en fuldkommen person. Det gjorde han ikke tidligere.[23]

Opstandelsen er et krav for evig fuldkommenhed. Takket være Jesu Kristi forsoning, vil vore legemer, der er nedbrydelige på jorden, blive uforgængelige. Vores fysiske ramme, som nu er udsat for sygdom, død og forfald, vil antage udødelig herlighed.[24]

Vores legeme bliver nu holdt i live af livets blod[25] og bliver stadig ældre. Det vil blive holdt i gang af ånden og blive uforanderlig og uden for dødens bånd.[26]

Evig fuldkommenhed er reserveret dem, som overvinder alt og arver Faderens fylde i hans himmelske boliger. Fuldkommenhed består af at opnå evigt liv – den form for liv, som Gud lever.[27]

TEMPLETS ORDINANSER OG PAGTER

Skrifterne identificerer andre vigtige forudsætninger for fuldkommenhed. De vedrører templets ordinanser og pagter.[28]

Ingen ansvarlig person kan modtage ophøjelse i det celestiale rige uden templets ordinanser. Begavelser og beseglinger er for vores personlige fuldkommengørelse, og de sikres gennem vores trofasthed.[29]

Dette krav gælder også vore forfædre. Paulus lærte, at »de ikke skulle nå til *fuldendelsen*, uden at vi var med.«[30] Igen i dette vers er det græske ord, hvorfra *fuldendelse* kom, en afledning af *teleios*.[31]

Medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum før et konferencemøde, fra venstre: Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolvs Kvorum, og ældsterne L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard og Joseph B. Wirthlin.

I sidste dages åbenbaring var Herren endnu mere direkte. Hans profet skrev: »Og lad mig nu forsikre jer, mine højt elskede brødre og søstre, at disse er grundsætninger med hensyn til de levende og døde, som ikke kan forbigås i ligegyldighed, da de berører vor frelse. Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vor frelse ... 'at de ikke kan fuldkommes uden os,' ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde.«[32]

OPMUNTRING FRA FRELSERENS EKSEMPEL

Vores klatren op ad stien til fuldkommenhed bliver hjulpet af opmuntring fra skrifterne. De indeholder løftet om, hvis vi er trofaste i alt, skal vi blive som Guddommen. Johannes den elskede apostel skrev:

»Vi kaldes Guds børn ... når han åbenbares, skal vi blive ligesom han, for vi skal se ham, som han er ... Enhver, som har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom han er ren.«[33]

Fortsat opmuntring kommer, når vi følger Jesu eksempel, som lærte os: »I skal være hellige, for jeg er hellig.«[34]

Hans håb for os er krystalklart! Han erklærede: »Hvad slags mænd burde I da være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er.«[35]

Således udtrykkes vores tilbedelse af Jesus bedst ved vores efterligning af Jesus.[36]

Det er aldrig mislykkedes for mennesker at følge Jesus, fordi hans standarder var upræcise eller ikke høje nok. Tværtimod. Nogle har ignoreret hans lærdomme, fordi de blev betragtet som for præcise og urimeligt høje! Og dog skaber sådanne høje standarder, når de oprigtigt følges, stor indre fred og usammenlignelig glæde.

Der er ingen enkeltperson, der kan sammenlignes med Jesus Kristus, ej heller er der nogen forkyndelse, der kan leve op til hans fremragende udtryk for håb: »Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, ligesom jeg eller jeres Fader, som er i himlen, er fuldkommen.«[37]

Denne guddommelige anmodning er i overensstemmelse med den kendsgerning, at vi som børn af himmelske forældre er begavet med mulighed for at blive som dem, ligesom jordiske børn kan blive som deres jordiske forældre.

Herren genoprettede sin kirke for at hjælpe os med at forberede os på fuldkommenhed. Paulus sagde, at Frelseren i Kirken placerede apostle, profeter ... og lærere »for at udruste de hellige ... så Kristi legeme bygges op, indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn, til at være et *fuldvoksent* menneske, en vækst, som kan rumme Kristi fylde.«[38]

Det *fuldvoksne* menneske, beskrevet i citatet fra Paulus, er den fuldstændige person – *teleios* – den herliggjorte sjæl!

Moroni lærte os, hvordan vi når dette herlige mål. Hans instruktion er til enhver tid en modgift mod depression og en opskrift på glæde. Jeg gentager hans bøn: »Kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt ... elsker Gud af hele jeres magt, sind og styrke.« Da kan I »blive fuldkomne i Kristus ... hellige og uplettede.«[39]

Brødre og søstre, lad os i mellemtiden gøre vores bedste og forsøge at blive bedre hver dag. Når vore ufuldkommenheder dukker frem, kan vi blive ved med at rette dem. Vi kan være mere tilgivende med fejl hos os selv og hos dem, vi elsker. Vi kan være fortrøstningsfulde og overbærende. Herren lærte os: »I kan ikke tåle Guds nærværelse ... Hold derfor tålmodigt ud, indtil I er fuldkomne.«[40]

Vi behøver ikke være fortvivlet, hvis vores oprigtige stræben mod fuldkommenhed nu synes så besværlig og endeløs. Fuldkommengørelse venter. Den kan først blive fuldstændig efter opstandelsen og kun gennem Herren. Den venter alle, som elsker ham og holder hans bud. Den omfatter troner, riger, fyrstedømmer, magter og herredømmer.[41]

Det er den slutning, som vi skal holde ud til.[42]

Det er den evige fuldkommengørelse, som Gud har i vente til os hver især. Det bevidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

NOTER

1. Disse ord fik yderligere intensitet i Joseph Smiths oversættelse: »I er derfor befalet at være fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen« (JSO Matt 5:50).
2. Se 2 Nephi 2:25.
3. Se L&P 130:18.
4. Jak 3:2; fremhævelse tilføjet.
5. Se 1 Mos 6:9; L&P 107:43; Job 1:1.
6. Alma 13:12.
7. Se Hebr 5:8.
8. Hebr 12:6.
9. Se L&P 137:9.
10. For øvrigt er hunkønsformen af dette navneord *teleia*, det græske ord for punktum ved *slutningen* af en sætning.
11. Fodnote b for Matt 5:48 siger: »GR fuldstændigt, færdigt, fuldt udviklet« (LDS udgave af King James Version of the Holy Bible, (Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1979), s. 1195.
12. Et par eksempler er: *Katartizo, akribos* og *diasozo*.
13. Luk 13:32; fremhævelse tilføjet; King James Version.
14. I den græske tekst med denne erklæring anvendes igen udsagnsordet *teleioo* i fremtid – *teleiouma*.
15. Matt 28:18; se også L&P 93:2-22.
16. Se Joh 17:23-24.
17. Se Moses 1:39.
18. Se 3 Nephi 27:13.
19. Se Moses 4:1-2; 7:62; Abraham 3:22-28.
20. Se ApG 3:19-21.
21. Joh 19:30. I moderne åbenbaring bruger Jesus et tilsvarende sprog. Han sagde: »Jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn« (L&P 19:19; fremhævelse tilføjet).
22. 3 Nephi 12:48; fremhævelse tilføjet.
23. Se Matt 5:48.
24. Se Alma 11:45; L&P 76:64-70.
25. Se 3 Mos 17:11.
26. LDS Bible Dictionary, under »resurrection«, s. 761: »En opstandelse betyder at blive udødelig, uden blod, og dog med et legeme af kød og ben.«
27. Se Joseph Fielding Smith, *Vejen til fuldkommenhed*, s. 293; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. udg., (Salt Lake City: Bookcraft, 1966), s. 237.
28. Joseph Smith lærte os: »Det at blive født på ny kommer ved Guds Ånd gennem forordninger« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 191).
29. Se Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frelse*, bd. 2, s. 46.
30. Hebr 11:40, 1948-oversættelsen; fremhævelse tilføjet.
31. *teleioo*.
32. L&P 128:15; se også *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 187.
33. 1 Joh 3:1-3. Se yderligere kommentarer i Joseph Fielding Smith, *The Way to Perfection*, s. 7-9.
34. 1 Pet 1:16; se også 3 Mos 11:44-45; 19:2; 20:26.
35. 3 Nephi 27:27.
36. Se Neal A. Maxwell, *We Talk of Christ, We Rejoice in Christ*, (Salt Lake City: Deseret Book, 1984), s. 145; Hugh B. Brown, *The Abundant Life*, (Salt Lake City: Bookcraft, 1965), s. 199.
37. 3 Nephi 12:48.
38. Ef 4:12-13; fremhævelse tilføjet.
39. Moroni 10:32-33.
40. L&P 67:13.
41. Se L&P 132:19.
42. Dette begreb støttes af den kendsgerning, at i de vers i Det Nye Testamente, som henviser til den *ende*, vi skal holde ud til, er det græske ord, hvorfra *ende* er oversat fra, også er afledt af *telos* (se Matt 10:22; 24:13; Mark 13:13).

Et stof af tro og vidnesbyrd

Præsident Gordon B. Hinckley

Det store formål med dette værk, hvori vi er engageret, er at hjælpe os alle frem ad vejen mod udødelighed og evigt liv.

Denne konference har været en usædvanlig oplevelse. Vi har lyttet til 28 forskellige talere. Ingen havde fået tildelt et emne at tale om. Alle kunne frit vælge sit budskab. Der er altid en fare for gentagelse ved dette. Men er det ikke forbløffende, at alt sammen synes vævet sammen til et smukt stof, der udtrykker tro og vidnesbyrd. Jeg er taknemmelig for det, vi har hørt. Jeg vil blive et bedre menneske, hvis jeg i mit liv anvender det, jeg er blevet mindet om ved denne konference, og jeg vil tillade mig at påstå, at I alle vil blive bedre mænd eller kvinder, hvis I vil anvende noget af det, I har hørt ved denne storslåede konference.

Brødre og søstre, jeg ved, at I beder. Det er vidunderligt i denne tidsalder, hvor anvendelsen af bøn er gledet ud i så manges tilværelse. At påkalde Herren om visdom større end vores egen, om styrke til at gøre det, vi bør gøre, om trøst og opmuntring og for at udtrykke taknemmelighed er en betydningsfuld og vidunderlig ting. Vi ved, at I beder for os, og vi påskønner jeres bønner. De styrker os; de minder os om den store tillid, I har vist os. Jeg ønsker at fortælle jer, at vi altid beder for jer. Vi beder om, at I må være lykkelige, og at der ved at efterleve evangeliet må være kærlighed og fred i jeres hjem, og at der må være voksende godhed i jeres liv. Det er det, det hele drejer sig om, for Gud sendte sin elskede Søn, »for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv« (Joh 3:16). Det store formål med dette værk, hvori vi er engageret, er at hjælpe os alle frem ad vejen mod udødelighed og evigt liv.

Vær forsikret om vores store kærlighed til os. Jeg takker Herren hver eneste morgen i mit liv for gengivelsen af evangeliet og for dets betydning i trofaste sidste dages helliges tilværelse.

I forældre, elsk jeres børn. Værdsæt dem. De er så dyrebare. De er så umådeligt betydningsfulde. De er fremtiden. I har brug for mere end jeres egen visdom til at opdrage dem. I har brug for Herrens hjælp. Bed om den hjælp og følg den inspiration, I modtager.

Nu, hvor vi siger farvel til jer ved afslutningen af denne konference, så vær da forsikret om vores kærlighed til hver enkelt af jer. Selv de, der overtræder. Vi ønsker, at I ved, at vi elsker jer. Vi kan ikke tolerere synden, men vi elsker synderen.

Må Gud velsigne jer. Jeg efterlader min velsignelse over jer, at der, når I vandrer i tro, må være fred i jeres hjerte og godhed og glæde i jeres tilværelse, og at Herrens Ånd må dvæle hos jer i jeres hjem for at styrke jer og dem, I holder mest af, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Hjælpeforeningens møde
Den 23. september 1995

Balsam i Gilead

Præsident Elaine L. Jack
Præsidentinde for Hjælpeforeningen

Søstre, jeg vidner for jer, at en af de vigtigste roller som medlemmer af Hjælpeforeningen er at styrke hinanden, så vi alle vil være bedre i stand til at hjælpe vores familie.

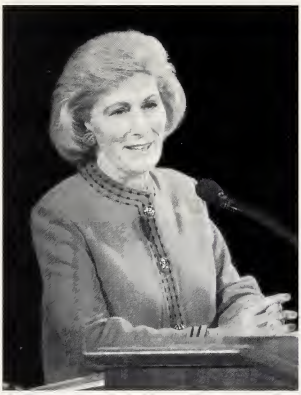

Mit budskab i aften er enkelt. I skal vide, at jeg elsker Hjælpeforeningen meget. Jeg kender den kærlighed, fred og enighed, som den bringer til kvinder i denne kirke. Hjælpeforeningen har været en kilde til styrke i mit liv. Den har hjulpet mig med at opdrage mine børn, den har været stedet for mine bedste og nærmeste venskaber. Den har tilskyndet mig til at lære og vokse i evangeliet. Den har hjulpet mig til at fokusere på Jesus Kristus og på det, som han ønsker, at jeg skal gøre.

Da jeg blev kaldet som præsidentinde for Hjælpeforeningen, fik jeg et råd af præsident Thomas S. Monson. Jeg vil gerne fortælle jer lidt af det, som han sagde til mig:

»Dette er en tid med store forandringer i verden og i Kirken, når vi ser på de ændringer, som sker i familiens stil og karaktertræk. Vi er opmærksom på, at der findes mange familier med kun en forælder. Der findes andre familier, hvor der er problemer mellem ægtemanden og hustruen. Vi oplever uretmæssig indtrængen af narkotika og andre udfordringer, som skaber stress i familierne. Du er blevet kaldet i denne tid med store behov til at lede den organisation, der kan tilvejebringe den forbedrende indflydelse, den balsam i Gilead, som vil forene alle søstre i Kirken.«

Jeg vil i aften tale om præsident Monsons råd. Jeg vil gerne tale om vore familier, om Hjælpeforeningen, og om hvordan denne store organisation kan være balsam i Gilead for os alle, og især hjælpe os i hjemmet.

Jeg kender til to besøgslærerinder, som lige var begyndt at tale med en søster i hendes hjem, da hendes to teenagedøtre kom brasende ind og fortalte, at de skulle til UP. Hendes mand, som også skulle afsted til aftenens møderække holdt på deres 3-årige søn, som var fast besluttet på, at ledsage sine ældre søstre. De to andre piger skændtes i værelset ved siden af om, hvilken video de skulle se. Da alle døre var lukket, begyndte moderen at græde. Det havde været en lang uge, forklarede hun.

Besøgslærerinderne gav klogeligt denne meget travle hustru og mor en chance for at tale ud. Hun fortalte om sin uge og om, hvor meget hun savnede sin mor, der lige var død. De tre talte sammen og delte deres forståelse af evangeliet, og hvor vanskeligt det kan være at anvende det i hverdagen. Besøgslærerinderne – den ene er enlig og har ingen børn, og den anden er enlig forælder – roste deres medsøster for alt det, som hun gjorde for at opdrage sine børn godt.

Moderen fik det bedre. Besøgslærerinderne blev knyttet nærmere til denne søster og til hinanden. De fik det alle bedre. I Hjælpeforeningens sande ånd styrkede disse besøgslærerinder denne søster og hendes hjem. Det får mig til at føle mig bedre tilpas. Hvorfor? Fordi denne beretning bærer vidnesbyrd om det, som jeg ved, at Hjælpeforeningen i sandhed er en balsam, som forener os, og som hjælper os i vores familier. Vi mødes. Vi lærer af hinanden. Vi går hjem og styrker vores familie. Det er meget enkelt, og alligevel meget dybsindigt, at vi har denne organisation som vores balsam i Gilead.

Præsident Boyd K. Packer har i en tale til Kirkens kvinder citeret Det Første Præsidentskab:

»Vi beder vore søstre i Hjælpeforeningen om aldrig at glemme, at de er en enestående organisation i hele verden, fordi de er organiseret under Herrens inspiration ... Ingen anden kvindeorganisation på hele jorden er blevet til på denne måde« (*Den Danske Stjerne*, april 1981, s. 213).

Denne guddommelige vejledning fortsætter i dag, når præstedømmets ledere rådfører sig med os, giver os vejledning, opmuntring og inspirerer os. Jeg er meget taknemmelig for vores profet, Gordon B. Hinckley, og for denne kirkes generalautoriteter, som ærer det arbejde, som Hjælpeforeningen udfører.

Vi ærer den tillid, som er blevet vist os, til at vise barmhjertighed, opbygge den enkeltes vidnesbyrd og fokusere på efterlevelse af evangeliet. Vi gør det ved vore møder, i vores hjem, og når vi er sammen. Dette åndelige perspektiv er Gileads balsam, den forbedrende indflydelse, som præsident Monson talte om, og som bringer fred til sjælen. Vi bærer denne balsam med os hele tiden, og det gør forskellen.

Åndelig fred er en mangelvare i dag. For mange i verden er dette en tid fuld af forvirring, modsatrettede signaler og forstyrrede prioriteter. Der vil altid være problemer og presserende spørgsmål, som vil trække vores fokus bort fra Herrens værk. Husk, at Hjælpeforeningen er Herrens organisation for kvinder. Det er langt mere end en klasse, som vi overværer søndag formiddag. Tjeneste i Hjælpeforeningen vil styrke hver eneste søster og få hende til at vokse åndeligt. En søster fra Virginia skrev:

»Jeg har tjent i næsten hver eneste kaldelse (i Hjælpeforeningen) og opnået en dyb kærlighed til denne hjælpeorganisation, som har været med til at uddanne mig på mange måder. Jeg ser på disse år som de mest åndelige og glædelige, hvad angår mine erfaringer i Kirken. Hjælpeforeningen har lært mig, at jeg er en værdifuld person« (Loretta H. Ison, Big Stone Gap, Virginia).

Vi holder i Hjælpeforeningen fast i de dyder, som relaterer sig til kvinder, mødre, familier og til retskaffen livsførelse. Når Hjælpeforeningens søstre lever i fred med denne vejledning fra Gud, kan de bringe denne balsam i Gilead ud til disse urolige tider. Vi har de åndelige ressourcer i form af tro, håb og barmhjertighed, som vi kan bruge som balsam.

I fordums tid var balsam i Gilead en vellugtende salve, der blev brugt til at hele og lindre. Denne salve blev lavet fra en busk eller et træ, som voksede talrigt omkring Gilead. Den var en populær handelsvare, der altid var efterspurgt. Vi kender denne balsams styrke gennem sangens ord.

Der findes en balsam i Gilead,
som heler den sårede.
Der findes en balsam i Gilead,
som heler den sjæl, som af synd er syg.
(*Recreational Songs*, 1949, s. 130).

Vi ønsker som præsidentskab, at hver eneste søster i Kirken kender betydningen af sin tjeneste og, at hun vil blive styrket gennem sit arbejde i Guds rige på jorden. Søstre, det er vores hellige kald. Når vi fokuserer på Hjælpeforeningens formål, vil vi opleve, at mange problemer, som plager vore hjem og samfund, forandres fuldstændigt.

Selve navnet »Hjælpeforeningen« beskriver vores formål: At tilvejebringe hjælp. Selv om vi ofte som kvinder ønsker og har tendens til at reparere det, som er gået i stykker, så er vi ikke en »løsnings-forening«. Vi er en Hjælpeforening. Vi forstår den magt og kraft, som Åndens frugter har, og som er beskrevet i Galaterbrevet: »kærlighed, glæde, *fred*, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse« (5:22, fremhævelse tilføjet). Vi kan lindre et lidende hjerte, selv om vi ikke kan eliminere problemet. Vi kan bringe forsikring og støtte, venlighed og ro.

Da profeten Joseph Smith led i Liberty Jail, skrev han om den balsam, som han modtog fra sine venner. Han sagde: »Mennesker, som ikke har været fængslet uden grund ... har ringe idé om, hvor sød en vens stemme er; et tegn på venskab fra enhver kilde vækker og kalder på enhver sympatisk følelse ... derpå lyder inspirationens stemme hviskende ... fred ... fred være med din sjæl« (*History of the Church*, 3:293).

Joseph anerkendte den rolle, som hver eneste af os kan spille, når der skal løftes, hjælpes og lindres, så livets katastrofer kan stilles i ro og Herrens røst kan høres.

Det er denne balsam, der bruges af Hjælpeforeningens kvinder i dag. Der findes utallige søstre i vores verdensomspændende kirke, som sætter deres familie først; kvinder, som læser og overvejer skrifterne, og som følger de levende profeters råd; kvinder, som tjener i krævende kaldelser lige fra at organisere en ødemarkslejr for laurbærpigerne til at undervise børn i Primary i Trosartiklerne og lige til at byde velkommen til Hjælpeforeningen søndag formiddag. Hele verden bliver velsignet gennem deres indflydelse.

En stor del af vores bidrag sker i det stille, en søster ad gangen. Sådan har det altid været. Jeg tænker på Maria, som badede Kristi fødder efter hans varme og støvede rejse, og derpå tørrede hans fødder med sit hår, før hun salvede dem med en helende salve (se Joh 12:3). Jeg tænker på Tabitha, som somme tider kaldes for en hjælpeforeningssøster i Det Nye Testamente, der på grund af sine gode gerninger i livet havde fået kvinderne til at græde og klage ved sin død. De bønfaldt Peter om at oprejse hende til livet (se ApG 9:36-39). Jeg tænker på Helen, som arbejder sammen med mig i de kontorer, hvor Hjælpeforeningens hovedbestyrelse holder til. Hun er utrættelig, tålmodig og tilpasser sig. Helen er en kilde til fred. Hun trøster mig, fordi jeg ved, at hun altid er der, ligevægtig og storartet.

Jeg har haft det privilegium at møde mange af jer. Tak for jeres trofaste kærlighed, som I viser mod hinanden, for jeres eksempel og for jeres tjeneste. Tak fordi I lægger armene om hinanden og drager hver eneste ind i den søsterkreds, som er hjerte og sjæl i hver gren, ward eller stav.

Den femte præsidentinde for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, Emmeline B. Wells, beskrev søstrenes indflydelse, da hun sagde: »Solen går aldrig ned over Hjælpeforeningen« (»R.S. Report: Alpine Stake,« *Woman's Exponent*, august 1904, s. 21).

Jeg har deltaget i møder i Hjælpeforeningen mange steder i verden, og jeg ved, at Herren ikke har nogen mere storslået styrke end de gode kvinder i disse menigheder. Vores balsam i Gilead har mange former, for vi tjener både med vores hjerte og vore hænder.

Fra venstre, præsidentskaberne for hovedbestyrelsen i Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary under konferencen.

Jeg husker, at jeg modtog en rapport fra en søster i Georgia, som havde fået til opgave at undersøge skadesomfanget i hjemmene i hendes stav efter en voldsom oversvømmelse i deres område. Hun gik, vadende i mudder til over anklerne, ind i køkkenet i et af disse hjem og åbnede et skab. Derinde lå en sammenrullet mokkasinslange. Hun lukkede hurtigt skabsdøren og åbnede et andet skab, hvor hun i øjenhøjde stirrede lige ind i øjnene på endnu en slange. I bestyrtelse løb hun op ad trapperne til første sal, hvor hun mødte en alligator. Jeg vil kalde det heltemodig barmhjertighed.

En mor i Nordcarolina, som var blevet passet af villige søstre i Hjælpeforeningen under en sygdom sagde: »Søstrene har lært mig en lektie om værdien af en sjæl, og at selv om vi bliver rippet for alle vores roller, titler og ansvar, har vi værdi for vor himmelske Fader og hinanden, og at kærligheden aldrig ophører.«

Uanset hvor vi er, så kan vi bringe vores beholdning af balsam i Gilead med os og give frit af den til alle omkring os. Det kan være noget så enkelt som at sætte sig ved siden af én, som har behov for dig. Det kan være en betænksom bemærkning i en lektion, som er et svar på en andens bøn. Det kan være at skabe øjenkontakt, løfte et barn op og give det noget at drikke, sende et kort eller læse i skriften sammen med en anden. Eller besøge en, som du ikke så ved mødet, én, som du hører nævnt i dit hjerte af den stille, sagte stemme. Disse små gerninger inspirerer os og tager brodden af vores problemer. »Af de små ting kommer det, som er stort« (L&P 64:33) er i sandhed sandt. Giveren og modtageren bliver begge velsignet.

Vores styrke som søstre i Hjælpeforeningen er mest synlig og af afgørende betydning i hjemmet. Kvinder er hjemmets hjerte. Uanset hvilke forhold I lever under, så er I hjemmets hjerte. Jeg beder jer hellige jeres hjem og sætte familiens styrkelse og opfostring som førsteprioritet i jeres liv.

Min søster og jeg taler ofte om den familie, som vi begge voksede op i. Vi er født af retskafne forældre. Min mor var et hengivent medlem af Hjælpeforeningen i Cardston, Alberta i Canada. Da jeg voksede op, mærkede jeg indflydelsen fra søstrene i Hjælpeforeningen i mit ward. Jeg er nu klar over, at de udgjorde et af de faste holdepunkter i mit liv. Min kære far havde et urokkeligt vidnesbyrd, og da han var 88 år gammel, gav han mig sin sidste præstedømmevelsignelse. Vores bedsteforældre boede lige ved siden af os, noget der ikke sker ret ofte nu. Min bedstefar tjente som stavspatriark og jeg som sekretær. Det var en rig velsignelse i mit liv. Min søster, Jean, og jeg har begge lykkelige og fredfyldte minder om vores år hjemme.

Hjem kan være hellige tilflugtsteder fra verden. Hjemmet er ikke kun et fysisk husly, men også en følelse af sikkerhed, en følelse af at høre til, en samhørighedsfølelse med andre af familiens medlemmer. Familier bor i hjem. Familier består af mødre, døtre, søstre, tanter og bedstemødre. De har også bedstefædre, onkler, brødre, sønner og fædre.

Familien bringer os den største glæde og af og til vores største og mest smertefulde hjertesorg. Familien er sted, hvor man kan lære, et klasseværelse, hvor vi aldrig tager eksamen, men hvor vi altid kan lære. Vi lærer i familien at værdsætte den åndelige fred, som kommer ved at anvende principperne for barmhjertighed, selvkontrol og tjeneste. Disse værdier er ikke blot familieværdier, søstre. Det er Herrens måde at leve på.

Formålet med Hjælpeforeningens organisation i Kirken, som er beskrevet i vores håndbog, er at hjælpe kvinder og familier med at komme til Kristus. Det betyder at bringe Jesu Kristi indflydelse ind i vores hjem. Det betyder, at vi fokuserer på hans evangelium. Det betyder, at vi endnu en gang undersøger, hvordan vi bruger vores tid, og at vi lægger vægt på at blive en familie, som er forenet og i fred med sig selv.

Det kommer ikke som en nyhed for jer, at det ikke er en let opgave. Alle medier kommenterer familiens opbrud eller død. Det økonomiske pres tvinger familier til at træffe vanskelige valg. Vi bliver trukket i alle retninger, og alligevel må vi holde godt fast i evangeliets principper. Vores arbejde synes måske at gå upåagtet og utakket hen, men søstre, det er det værd. Familien er rammen for vores liv her på jorden og i evighederne. Det at familien besegles viser den centrale rolle, som familien har i Herrens plan. Og her spiller kvinden en nøglerolle i familien. Vi sætter tonen i hjemmet, vi sætter mønstret for dagligdagen. vi sætter standarderne for, hvordan mennesker bliver behandlet; vi er lærer, rådgiver, fortrolig, advokat, tilhænger og ægtefælle.

Hjælpeforeningen har en lang og betydningsfuld historisk dokumentation, der fortæller, at vi sætter familien først. »Mødrelektien« var den første standardiserede lektion, som man underviste i i Hjælpeforeningen. Disse lektioner blev indført i 1901 og var det oprindelige mødrelektionskursus. Formålet var at hjælpe søstrene med at styre deres hjem, inspirere deres børn, undervise i evangeliet og leve et liv til efterfølgelse. På samme måde som vi gør nu.

Vi studerer også i vores Hjælpeforening i dag en lektion om måneden, hvor vi fokuserer på behovene i hjemmet og familien. Men det er ikke det hele. Hjemmet og familien er den centrale ramme, som man henviser til i alle lektioner.

Fordi familien betyder meget for os, smerter den os også af og til. Tag fx Lehi og Sariah. Hvordan havde de det med Lamans og Lemuels skænderier? Hvad mente Josef, da hans brødre solgte ham til Egypten? Ønskede dronning Ester virkelig at høre fra sin onkel Mordokaj? »Og hvem ved, om det ikke var med henblik på en situation som denne, du opnåede kongelig værdighed?« (Ester 4:14).

Familien betyder ansvar for hinanden. I foråret ringede mit 7-årige barnebarn, David, til mig for at høre, om jeg kunne komme til hans klasses forårskoncert, for som han sagde: »Jeg skal også spille solo.« Det var på en tirsdag, min mest travle dag, men jeg lovede, at jeg ville forsøge. Dagen kom, og jeg anstrengte mig sammen med hans forældre for at finde Davids ansigt i havet af ansigter, som alle havde ører på som Mickey Mouse. David spillede solo. Alle børnene i klassen spillede en solo. Men belønningen kom, da han kom løbende ned ad midtergangen og råbte, »Bedstemor, jeg vidste, at du ville komme.«

En ven fortalte mig for nylig om sin far, som havde fået et slagtilfælde. Hun stod over for en vanskelig tid, hvor hun skulle beslutte sig for, hvordan hun bedst kunne passe og støtte ham og samtidig tage hensyn til sin mor, der var ved godt helbred, og som stadig havde løfte om mange dage og om børnebørn. Så talte min ven om den ærbødighed, som hun følte i denne tid. Hun sagde: »Jeg oplever, at jeg glæder mig over at lære fra ham, mens jeg ser ham klare den vanskelige proces, det er, når legemet bliver gammelt.« Familien kan på de mest vanskelige tidspunkter holdes os fast. Vi lærer tydeligt denne lektie fra en af de mest smertefulde oplevelser i verdens historie, nemlig Jesu Kristi, Guds Søns, korsfæstelse.

Vi læser hos Johannes: »Men ved Jesu kors stod hans mor, hans mors søster, Maria, Klopas' hustru og Maria Magdalene« (Joh 19:25). De var der, som de havde været gennem hele hans liv. Min tanker går tilbage til de første år, hvor Maria og Josef opfostrede dette i sandhed enestående barn. Jeg kan høre Maria, som trøster det lille barn Jesus med beroligende ord, som lyder naturlige for os: »Jeg er lige her.« Og på det mest dramatiske øjeblik i hele verdenshistorien var hans moder, Maria, der. Hun kunne ikke lindre hans smerte denne gang, men hun kunne være i hans nærhed. Jesus ytrede som en hyldest disse storslåede ord: »'Kvinde, dér er din søn.' Derpå sagde han til disciplen: 'Der er din mor'« (Joh 19:26-27).

Mine søstre i Hjælpeforeningen, vi bærer Gileads balsam. Må søsterfællesskabet i Hjælpeforeningen lindre og velsigne jer. Må I vide, hvordan jeg støtter jer i alt, hvad I gør for og sammen med jeres familier. Må I opleve denne forbedrende indflydelse, Hjælpeforeningens balsam.

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus Kristus er hans Søn, og at hans evangelium er blevet gengivet i disse sidste dage. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Et levende netværk

Chieko N. Okazaki
Førsterådgiver i Hjælpeforeningens præsidentskab

Vi er alle i sandhed åndelige søstre. Hver eneste hjælpeforening bør være en forsamling af søstre, som elsker hinanden.

Mine kære søstre, aloha! Når vi nu i aften taler om, hvordan vi kan styrke *hver eneste* familie, ønsker jeg at tale om, hvordan Hjælpeforeningen kan hjælpe med til at opnå dette mål ved at knytte os sammen i et stærkt søsterfællesskab.

Min far, Kanerori Nishimura, lavede for mange år siden på Hawaii et net, et fiskenet. Det har været mit, lige siden han døde for 30 år siden, og jeg har værdsat det på grund af ham. For mig er det øjeblik, hvor fiskeren kaster sit net, et smukt øjeblik. Jeg elskede at se min far stående på et klippefremspring ved strandkanten med det lukkede net i hænderne, hvorpå han med en stærk og yndefuld håndbevægelse som en danser kastede nettet opad og udad. Det foldede sig ud i flugten og åbnede sig som en vifte eller paraply, hvorpå det faldt ned over de fisk, som fór som sølvpile gennem brændingen. Blykanten i nettet gjorde, at det blidt sank til bunden og fuldstændig omsluttede fiskene. Så sprang min far ned i vandet og trak nettet op fra bunden, idet han trak det sammen, indtil han havde samlet det som en pose. Han gik derefter gennem brændingen med det dryppende net i armene fuldt af vridende fisk. Han spredte nettet ud og valgte hurtigt den første fisk til vores middag og til næste dag – og meget ofte en fisk eller to til adskillige af vore naboer – hvorpå han slap resten ud i havet.

Jeg vil sammenligne vores søsterfællesskab i Hjælpeforeningen med dette net. Vores levende profet er fiskeren, der leder Hjælpeforeningen i dens mission. Der findes tre måder, hvorpå Hjælpeforeningen fungerer som et net. For det første, hvert eneste menneske har betydning, ligesom hver eneste streng har betydning. For det andet, et net skal passes. Og for det tredje, formålet med et net er at fiske overflod.

Min far sorterede de fisk fra, som han ønskede, og satte resten ud igen. Men evangeliet lærer os, at hver enkelt menneske er et værdifuldt og elsket barn af himmelske forældre. Vi er alle i sandhed åndelige søstre. Hver eneste hjælpeforening bør være en forsamling af søstre, som elsker hinanden, og som ikke vælger at beholde nogen og kaste andre ud. Vi er alle værd at beholde.

Min fars net bragte fiskene ud af deres rette element og op i den fremmede luft, hvor de døde. Men evangeliet bringer os sammen i et miljø, hvor vi oplever noget af den kærlighed, venlighed, tjeneste, belæring og vågen over hinanden, som giver os et glimt af, hvad himlen kan blive. I virkeligheden er vi både fisk, net og fiskeren.

Det andet punkt i forbindelse med nettet, der også gælder for vores søsterfællesskab, er, at det ikke blev til tilfældigt eller spontant. Det kræver arbejde. Min far *lavede* dette net med sine egne hænder. Han købte hårdt snoet trådsejlgarn hos vores lokale landhandel. Han tilbragte mange timer om aftenen efter arbejde og i weekenderne og arbejdede tålmodigt. Han begyndte med denne firkant her, som blev nettets centrum. Så arbejdede han udad i en cirkel, idet han knyttede disse andre firkanter i en størrelse, så han netop kunne få sin tommelfinger igennem. I hvert hjørne lavede han et råbåndsknob, så at hver eneste firkantet maske i nettet var solid og stærk. Hvis en streng hang fast i en klippe eller blev revet i stykker, fordi den var skrøbelig, ville de andre firkanter ved siden af ikke blive trævlet op. De forblev stærke og faste.

Hver gang min far havde brugt nettet, ordnede han det. Når han kom hjem, rensede han det grundigt i frisk ferskvand, så saltvandet ikke svækkede det eller åd sig gennem fibrene. Så hængte han det ud på stakittet, og rettede folderne i nettet ud, så det tørrede hurtigt og ens. Når det så var tørt, gik han, før han lagde det sammen og lagde det væk, minutiøst nettet igennem, mens han undersøgte maskerne. Hvis en knude syntes løs eller en snor var begyndt at flosse, reparerede han det med det samme, før det blev alvorligt. Et sådant net holdt i mange år. Det forblev stærkt, fordi han altid passede godt på det.

Det kan også ske, når vi elsker hinanden, våger over og passer på hinanden. Vi kan ikke forhindre rifter og skader i højere grad end min far kunne holde nettet borte fra klipperne, når han kastede det ud, men vi kan sørge for at reparere og passe vore egne netværk, hver gang vi bruger det, og hver gang der opstår en skade.

Se på de søstre, som ser på denne udsendelse sammen med dig. I er en del af Kirkens søsterfællesskab – begavet med mange styrkesider og velsignelser. Denne styrke omfatter tusindvis af lykkelige ægteskaber, stærke vidnesbyrd, fællesskab i hjemmet med en værdig præstedømmebærer, børn, som lærer evangeliet at kende og elsker det, tusindvis af timer med villig og betænksom barmhjertighedstjeneste, levende vidnesbyrd om evangeliets principper, regelmæssig studium af skriften, omsorgsfulde biskopper og andre præstedømmeledere, muligheder for at tjene i wards- og stavskaldelser samt især den velsignelse, det er i aften at høre inspirerede ord fra vores elskede profet, præsident Hinckley. Vi har en klar vision af det ideelle evangeliecentrerede hjem. Kirkens kvinder arbejder hen mod dette ideal, længes inderligt efter det, beder om det og glædes ved det.

Livet på jorden har som en del af evangeliet til hensigt at bringe os blandede erfaringer i form af godt og ondt, så vi kan lære fra erfaring til erfaring at træffe kloge valg. Men mange af disse erfaringer er smertefulde. I de

fleste søsterkredse findes der, ja selv i hjerte og hjem, hvor der synes at være ideelle forhold, skjult hjertesorg og byrdefulde udfordringer. Der findes nogle af jer, som er ofre for misbrug og andre forbrydelser i form af personlig vold. Død og skilsmisse kan ramme alle. Der opstår stor lidelse, når mulighederne forspildes, troen svigter, eller en kær bruger sin handlefrihed til at træffe frygtelige valg, der sårer både vedkommende selv og andre. I jeres familie, eller i en familie, som står jer nær, findes en eller anden, som kæmper med kronisk mental, fysisk eller følelsesmæssig sygdom; afhængighed af medicin, økonomisk usikkerhed, ensomhed, sorg eller modløshed. Mange søstre er gift for anden gang med den tredobbelte udfordring at heles efter tabet af det første ægteskab, arbejdet med at opbygge ægteskab nummer to som et stærkt ægteskab samt at være barmhjertig deltids-mor for ægtemandens børn af det tidligere ægteskab.

Hver eneste familie er, uanset om den kæmper med problemer, der synes stadigt tilbagevendende, eller er velsignet med ideelle forhold, en værdifuld og elsket familie. Frelseren ønsker, at det skal lykkes for jer. Vor himmelske Fader elsker jer. Vi elsker jer. Vi beder for, at I må blive styrket, at I må modtage den hjælp, som I har behov for, og at I vil tilbyde hjælp til andre, som har behov.

Den tredje sammenligning, som jeg gerne vil fremhæve er, at vores netværk, ligesom min fars net, har til hensigt at bringe jer overflod – overflod af velsignelser, kærlighed og ufattelig nåde. Min fars net skulle bruges fra stranden, men husk den vidunderlige beretning hos Lukas, da Frelseren fortalte Peter, efter en nat med forgæves fiskeri: »Læg ud på dybet, og kast jeres garn ud til fangst« (5:4). Husker I, hvad der skete? Nettene blev fyldt med så mange fisk, at nettene var lige ved at gå i stykker. De kaldte på hjælp til at hale nettene ind, og begge både blev næsten overfyldt med fisk. Beretningen fra skrifterne fortæller ikke, hvad Jesus gjorde, mens de forbløffede fiskere gjorde deres livs fangst, men jeg tror, at han smilende så på.

Noget af det bedste ved en strand er alt det, som foregår der. Man kan se mennesker solbade, spille bold eller grille. Man ser små krabber, der bevæger sig sidelæns på skrøbelige små ben og søanemoner, som blomster i tidevandssøerne. Man kan se havmåger, der følger bølgetoppene for at se, om en fisk skulle vise sig et kort sekund. Man kan med andre ord tilbringe et helt liv på stranden og altid opleve den som smuk, interessant og spændende på grund af det interessante, smukke og spændende, der foregår hele tiden.

Men Frelseren ønsker, at vi lægger ud på det dybe vand, fordi han har skatte til os, som ganske enkelt ikke eksisterer og ikke kan eksistere i sandet, brændingen og den konstante aktivitet på stranden. Frelseren siger: »Om du beder, skal du modtage åbenbaring på åbenbaring, kundskab på kundskab, så du må lære at kende hemmeligheder og fredelige ting – det, som bringer glæde og evigt liv« (L&P 62:41). Peters, Jakobs og Johannes' oplevelse fortæller os ligeledes, at vi har behov for hjælp fra andre til at trække denne overflod ind.

Men Sl 42:7 siger: »Havdyb råber til havdyb.« Dybet er ikke blot dybgående viden om evangeliet, men også dine egne dybder. Jeg håber, at der findes en strand i din personlighed med aktivitet, latter og solskin. Men jeg håber også, at noget i jer ønsker at forlade det lave vand og sandbankerne for at søge ud på det dybe vand. Af og til sker det, at livets magtfulde malmstrømme, uanset om vi ønsker det eller ej, bærer os ud på dybt vand – hvor sorg, lidelse og selvransagelse findes i rigt mål. I dette dyb opdager vi, hvem vi i virkeligheden er, og hvem Frelseren i virkeligheden er.

Søstre, i Hjælpeforeningens præsidentskab er vi opmærksomme på de byrder, som I bærer på. Vi beder ved hvert møde for, at hver eneste af jer vil blive styrket som enkeltpersoner, så I til gengæld kan bringe styrke til familiens medlemmer, venner, wardet og jeres lokalsamfund. Vi fryder os over jeres kække mod og munterhed. Vi lider med jer i jeres sorg. Vi føler os ydmyggjort ved jeres tro. Vi styrkes gennem jeres kærlighed. Del jeres mod, jeres tro og kærlighed med hinanden. Styrk jer selv og styrk hinanden. Væv et levende netværk.

Vi har alle dage, hvor det er muligt at bære på byrden. Der findes andre dage, hvor byrden synes knusende. Nogen af jer kender allerede den enorme styrke, som kommer ved at dele disse byrder med én, som har omsorg for dig. Nogle af jer forsøger at bære på disse byrder alene eller kæmper med endnu større byrder i form af at benægte eller lade som om, at der slet ikke findes nogen byrde.

Søstre, husk på, at ingen af os kan bære jeres byrder for jer, undtagen Frelseren, men husk også på, at hver eneste af os kan gøre byrden lettere ved at dele den med andre. Husk at lade være med at forsøge på at bære jeres byrder alene, og lad ej heller en anden søster gøre det. Anerkend, at vi er her på jorden af eget valg for at opleve glæde og sorg. Der findes en fin grænse mellem at dele sin sorg og klage højlydt.

Jeg beder jer om at være opmærksomme på de kampe, som jeres medsøstre udkæmper, og huske at tilbyde en hjælpende hånd og være med til at løfte andres byrder, hvor I kan; at lytte, når det letter andres overbebyrdede hjerte; at søge den barmhjertige ven, som vil forstå jer, berolige jer og styrke jer, når tingene er vanskelige for jer. Vi passer på denne måde på vores net, og styrker hver streng og bevarer søsterfællesskabet helt, sundt og helbredende.

Søstre, jeg beder jer til sidst om, at I vil huske min fars net og bygge et levende netværk i jeres hjælpeforening. Alle familiesituationer kræver mod, tro og kærlighed. Vores forhold som forældre og børn baseres på et dybere og ældre forhold som evige brødre og søstre, børn af en himmelsk Fader, som elsker os og våger over os, og som længes inderligt efter, at vores tro vokser, at vores mod kan løfte andre, og at vi vil omslutte andre med vores kærlighed på samme måde, som han omslutter os. Med apostlen Paulus' ord:

»Og Herren lader jer vokse og blive overstrømmende rige i kærligheden til hinanden og til alle, som vores kærlighed til jer, så han styrker jeres hjerter til at være uangribelige i hellighed over for vor Gud og Fader, når vor Herre Jesus kommer med alle sine hellige« (1 Thess 3:12-13).

Må det blive således, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Hvad er Hjælpeforeningen til for?

Aileen H. Clyde
Andenrådgiver i Hjælpeforeningens præsidentskab

Hjælpeforeningen blev organiseret af Guds profet Joseph og ... ledes i dag af en profet, så vi i sandhed kan blive Jesu Kristi disciple.

Iaften, hvor vores profet og hans rådgivere er sammen med os, vidner vi for verden og mindes med taknemmelighed, at Hjælpeforeningen blev guddommeligt organiseret af en kærlig himmelsk Fader, som handlede gennem profeten Joseph Smith. Og vi vidner om, at den fortsat ledes af Guds profeter.

Jeg føler mig meget ydmyg ved at være her sammen med alle jer ved dette hovedmøde for Hjælpeforeningen. Vi mødes for at høre råd fra præsident Gordon B. Hinckley, som er vores profet i vor tid. Vi har brug for hans røst til at vejlede os nu lige så meget, som vore søstre i 1842 havde behov for en profets mellemkomst, da de bragte et forslag frem for Joseph Smith, hvor de ønskede at danne en godgørende forening i Nauvoo. De henvendte sig til profeten Joseph og bad om hans råd i forbindelse med at tjene i riget ved at organisere sig i henhold til deres plan. Han sagde, at han havde noget til dem, som var bedre. En orden og et formål, som krævede præstedømmets ledelse, så deres gode ønsker kunne bære endnu mere frugt.

Mange organisationer konkurrerer om vores tid. Vore forpligtelser i kaldelser i Kirkens forskellige organisationer kan faktisk få os til at tro og mene, at vi ikke »arbejder i Hjælpeforeningen nu« eller sige »da jeg var i Hjælpeforeningen ...« Søstre, som medlemmer af Kirken, er vi altid i Hjælpeforeningen. Alligevel er det ikke usædvanligt, at kvinder, som enten er nye i Kirken eller i Hjælpeforeningen, spørger: »Hvad er Hjælpeforeningen til for?« »Hvorfor skal jeg deltage?« »Hvordan kan den hjælpe mig?« Vi har alle gavn af at tænke på disse spørgsmål, og på de svar, som vores profeter har givet os, og som de stadig vil give os ved lejligheder som disse.

Vi deltager ganske enkelt i Hjælpeforeningen ud fra den forståelse, at den er Guds organisation for os, og ud fra den overbevisning, at vi, som lovet gennem hans profet, i den vil »opleve glæde, og at kundskab og intelligens vil komme til os fra dette tidspunkt af« (*History of the Church*, 4,607; citeret i *History of Relief Society, 1842-1966*, Salt Lake City: The General Board of Relief Society, 1966, s. 21). Eller som profetens mor sagde det: »Hjælpeforeningen er det sted, hvor vi kan elske hinanden ... og blive belært, så vi alle kan sidde sammen i himlen« (Minutes of the Female Relief Society of Nauvoo, 24. marts 1842; citeret i *History of Relief Society, 1842-1966*, s. 20). Søstre, vi har behov for at blive undervist. Vi har behov for at elske og blive elsket. Alle lærere og erfarne elever kender forholdet mellem disse to principper. Vi kan ikke undervise mennesker, som vi ikke elsker. Vi kan ikke lære af mennesker, som ikke elsker os.

Tænk på, hvordan den nutidige kommunikationsverden, der lover, at vores verden kan blive forbundne netværk, giver årsag til stor bekymring hos mange om den øgede isolation, som mennesker kommer til at opleve. Ja, hos den enkelte, i wardet eller i familien, oplever vi ofte, at vi selv eller andre føler sig isolerede eller ligefrem ikke elsket, fordi der enten ikke er tid eller tilstrækkelig god grund til at knytte kontakt med andre i opgaven eller på vejen. Det er denne voksende mangel på kontakt til andre eller i vores familier eller i vores wardsfamilie, som i stigende grad gør det nødvendigt, at vi deltager i Hjælpeforeningen.

Peter gav væsentlige instruktioner til de hellige på sin tid, som gjaldt både for mænd og kvinder. Tillad mig at henvise hertil, således som det især gælder for os: »... først og fremmest skal I holde fast ved den indbyrdes kærlighed ... Vær gæstfrie mod hinanden uden tværhed. Som gode forvaltere af Guds mangfoldige nåde skal enhver af jer tjene de andre med den nådegave, (hun) har fået« (1 Pet 4:8-10). Jeg vil gerne overføre dette skriftsteds kraft til ethvert fremtidigt hjælpeforeningsmøde. Jeg vil ønske, at der vil ske et eller andet hver gang, som vil få de tilstedeværende kvinder, uanset om de er gifte, enlige, arbejder hjemme eller er udearbejdende, til blot et øjeblik at føle sig sikker på eller desperat efter at fornemme vor himmelske Fader Ånd og sine medsøstres uskrømtede kærlighed og opmuntring.

Husk, mine søstre: »Kærligheden ophører aldrig.« Det er mere end blot et motto. Det er vores guddommelige opgave. Lad os som søstre elske hinanden og elske vores brødre i dette store værk. Lad os vise vores tro gennem vores kærlighed.

»Hold derfor fast ved kærligheden, som er det største af alt ... (den) forbliver evindelig; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med (hende) er alt vel.

Derfor, mine elskede (søstre), bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere« (Moroni 7:47-48).

Hjælpeforeningen blev organiseret af Guds profet, Joseph, og er blevet ledt og ledes i dag af en profet, så vi kan blive »Jesu Kristi sande efterfølgere«. Det er svaret på spørgsmålet: »Hvorfor Hjælpeforeningen?« Det er årsagen til, at vi deltager, og det er hvad vores deltagelse kan gøre for os: Lære os mere fuldkomment om vores pagts forpligtelser og løfter om at være vor Herre Jesu Kristi efterfølgere. Eller som Joseph Smith belærte de første søstre i 1842: »(Denne) ... forening skal ikke blot hjælpe de fattige, men frelse sjæle« (*History of the Church*, 5:25). Hvad betyder det at frelse sjæle? Lad mig give jer et eksempel blandt mange, som jeg har oplevet, når jeg har be-

søgt jer. En sydafrikansk søster fortalte mig, at da hendes mand døde, og hun blev alene om at opdrage deres seks børn, støttede hun sig til Bibelens vejledning. Hun overvejede ofte betydningen af Ordsp 13:24, som af mange fortolkes som »den, der sparer på stokken, spolerer sønnen.« Da hun sluttede sig til Kirken, vendte hun sig ligeledes til Mormons Bog for at få yderligere forståelse. Der fandt hun en anden stok omtalt, Guds ord, som fører mennesket ad stien mod livets træ. Så forstod hun, at hvis hun sparede på *denne* stok, ville hun helt sikkert hade sine børn. Hun havde således lært at ordne sit hjem, bringe evangeliets lys ind i hjemmet og frelse sine børns sjæle.

Jeg mødte søster Mavimbela igen for nylig, da hun modtog en belønning på BYU, og hun har i sandhed udvidet sin sfære. Hun fortalte mig i løbet af samtalen, at hun ved at deltage i Hjælpeforeningen i Soweto har lært at anvende dens besparende måder i sit lokalsamfund. Hun havde med udgangspunkt i besøgslærerinde- og velfærdsprincipper, som de er beskrevet i *På Herrens måde*, ledt mere end 1000 børn, mens de lærte at passe en have og dyrke mad til sig selv og andre. Hun har også fået over 250 bedstemødre i sit lokalsamfund til at hjælpe sig med mange opgaver, som er nødvendige for børns timelige og åndelige vækst og for familiens styrkelse. Søster Mavimbela frelser sjæle. Hun er gjort af samme stof som store kvinder som Eliza R. Snow, Phoebe Kimball og Zina D. H. Young, som begyndte at besøge hinanden i Nauvoo for at bespise de sultne familier og støtte den vaklende tro i vanskelige tider. Det er hvad Hjælpeforeningen er til for: At gøre os til kvinder, som kan nære legemet og sjælen, og som kan »påtage sig (Guds børns) skrøbeligheder« (Alma 7:12). Dette er det arbejde, som vor Frelser udførte, og som er det arbejde, som han har kaldet os til, da han fastsatte denne forening under præstedømmets ledelse.

Det kan lyde som om søster Mavimbelas arbejde har været enkelt. Det ved vi, at det ikke har. Vores tid er udfordrende, uanset om vi bor i Soweto, San Francisco, Sapporo eller Sao Paulo. Det vanskeliggøres også ved den kendsgerning, at tiderne »om muligt, skal bedrage selv de udvalgte, som er udvalgt efter pagten« (JS-M 1:22). Det, som vil gøre det umuligt for hans efterfølgere at blive bedraget, er evnen til at skelne sandhedens stemme fra alle andre stemmer, som også kræver vores lydighed. Guds ord, som er givet til os i skrifterne, er i sandhed en jernstang, som leder os på stien til evigt liv. Der forklares sandheden. Den kan man holde sig fast i. Den er blevet afprøvet gennem generationers erfaring. Men ikke al sandhed bringer en lang tradition af accept med sig. Det kræver, at vi kender den, når vi ser den. Ånden må vidne om disse ting for os og

vidne om, at de i sandhed kommer fra Gud. Tænk på det billedesprog, som *Frelseren* brugte, da han talte om nødvendigheden af at erkende sandheden. Han sammenligner sandheden med at tage imod det »levende vand«, det vil sige vand, som *kan* drikkes, rent rindende vand. Han sagde til kvinden ved brønden: »Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, der siger til dig: Giv mig noget at drikke, så ville du have bedt ham, og han ville have givet dig levende vand« (Joh 4:10). Når jeg tænker på frelsende vand og brønde, så tænker jeg også på Hagar (se 1 Mos 21:14-20). Hendes familieforhold var meget komplicerede. Hun blev tvunget alene ud i Be'ershebas ørken sammen med sin lille søn, Ismael. Det vand og brød, som hun havde taget med, var brugt efter en tid, og tørst og sult overvældede kvinden og hendes lille dreng. Da hun ikke længere kunne klare at høre på sønnens skrig, fortæller skriften os, at hun lagde ham under en busk og gik »et bueskuds afstand« væk. Der satte hun sig og brast i gråd. Som svar herpå trøster en engel hende og minder hende om, at hun ikke er forladt. Vi får da at vide, at »Gud åbnede (hendes) øjne, og hun opdagede en brønd«. Vi bliver ligesom Hagar bedt om at se »en brønd« med vand. Vi må ligesom kvinden ved brønden bede Herren: »Herre, giv mig det vand, så jeg ikke skal tørste« (Joh 4:15). Dette er formålet med Hjælpeforeningen. Den lærer os som Guds døtre, hvordan vi skal se og bede om det, som vi har behov for fra Herren, så vi ikke skal tørste igen. Husk profeten Josephs løfte til os, at vi gennem denne forening »skal opleve glæde og at kundskab og intelligens vil komme.«

Vi må handle, så vi indfrier dette løfte. Det sker ikke ved at fjerne os i »et bueskuds afstand.« Søstre, jeg beder jer om at stå sammen. Elsk hinanden, ja elsk hinanden i en sådan grad, at I »gennem den Helligånds kraft kan ... kende sandheden i alle ting« (Moroni 10:5). Undervis hinanden. Brug den dømmekraft, som Gud har givet jer gennem Helligåndens gave. Lyt til den stille, sagte stemme. Jeg beder jer om at søge lærdom i Guds ord, både som det blev skrevet i skrifterne til fordums profeter, og som det i aften har lydt fra en levende profet. Se brønden. Bed om vandet, så du ikke tørster. Opnå de løfter, som en kærlig Fader i Himlen udstrækker til dig gennem sin Enbårne Søns forsoning, han som lovede: »Men den, der drikker af det vand, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give (hende) skal i (hende) blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv« (Joh 4:14).

Jeg vidner om, at dette er sandt, at vi er forbundet i hans Kirke gennem hans præstedømmemyndighed, så vi vil være i stand til at opbygge hans rige her på jorden og sammen glæde os over vores kundskab om ham. Og dette siger jeg i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Stå fast mod verdens list

Præsident Gordon B. Hinckley

Må I blive styrket til dagens udfordringer. Må I blive begavet med visdom udover jeres egen visdom til at klare de problemer, som I hele tiden møder.

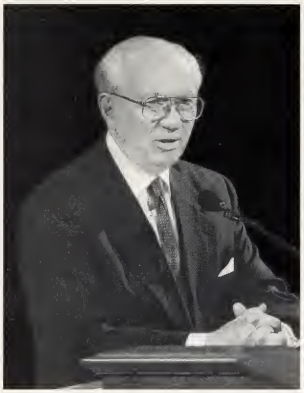

Jeg føler mig meget beæret over at være inviteret til at deltage sammen med jer. Min elskede ægtefælle, Marjorie, ville bedre kunne tale til Hjælpeforeningen end jeg kan. Jeg ærer hende som hjælpeforeningsmedlemmet i vores familie, og på grund af hende og hendes aktiviteter er min taknemmelighed for denne storslåede organisation forstærket. Det har været et vidunderligt møde. Jeg kan anbefale alt det, vi har hørt fra disse meget dygtige ledere, som vi nærer fuldstændig tillid til.

Hvor er I en storslået forsamling af kvinder. Der findes 3 1/2 million af jer. I bor i mange forskellige lande og taler mange forskellige sprog, men I forstår det samme hjertets sprog. I er hver og en en datter af Gud. Tænk på alt, hvad denne enestående kendsgerning betyder i al sin vidunderlighed.

Han, som er vor evige Fader, har velsignet jer med vidunderlig kraft i både sind og legeme. Han har aldrig ment, at I skal være mindre end den kronende herlighed på hans skaberværk.

Jeg minder jer om det, som profeten Joseph sagde til kvinderne i Hjælpeforeningen i april 1842. Han sagde: »Hvis I lever op til jeres privilegium, vil engle uden tvivl omgås jer« (Relief Society Minute Book, 28. april 1842, Kirkens arkiver). Hvor er de muligheder, I besidder, vidunderlige.

I aften ser jeg ind i smukke yngre kvinders øjne, kvinder, som drømmer om resultater og lykke. Jeg ser ind i mødres øjne, mødre, som i hjertet bekymrer sig for deres hjem og børn. Jeg ser ind i øjnene på enlige forældre, hvis byrder er så store, og som i deres ensomhed bønfalder og beder om styrke og fællesskab. Jeg ser ind øjnene på bedstemødre og oldemødre, som har levet i mange år, og som har klaret de storme, der har ramt dem, og som har drukket dybt af livets vand, hvoraf noget har været brakvand og andet godt vand. Jeg er taknemmelig for hver eneste af jer, som er her. Jeg er taknemmelig for den styrke, som I besidder og for jeres loyalitet, tro og kærlighed. Jeg er taknemmelig over den beslutning, som I bærer på i hjertet om at vandre i tro, holde befalingerne, samt gøre hvad der er rigtigt hele tiden og under alle forhold.

Jeg tror, at dette er den bedste tid for kvinder i hele verdens historie. Der har aldrig før været en tid, hvor dørene er blevet så vidt åbnet for jer, som de er i dag, hvor der er muligheder for uddannelse og for træning af både hånd og sind.

Men der har heller aldrig været en tid, i hvert fald i nyere tid, hvor I er blevet konfronteret med større udfordringer end i dag. Jeg behøver ikke at minde jer om, at den verden, vi lever i, er fuld af forvirring og skiftende værdinormer. Gennemtrængende stemmer råber om det ene og andet i et forræderi mod de opførselsnormer, som tiden har prøvet. Vores samfunds moralske fortøjninger er blevet voldsomt rystet. Virkelig mange af verdens unge og ældre mennesker lytter kun til selvtilfredsstillelsens forførende stemme. Som enlige unge kvinder møder I store udfordringer, og vi ved, at det ikke er let for jer. Jeg mangler ord til at udtrykke min taknemmelighed over jeres beslutning om at leve efter Kirkens standarder, at vandre med dyd, og bevare sindet frit for den snavsede mudderpøl, som synes at bevæge sig som en flodbølge hen over jorden. Tak for, at I ved, at der findes en bedre vej. Tak for jeres vilje til at sige nej. Tak for jeres styrke til at afvise fristelse og se hen og frem til det skinnende lys, som jeres evige muligheder er.

Hvor bitter er ikke frugten af at kaste dydens standarder til side? Statistikken er forfærdende. Mere end en fjerdedel af alle børn, som fødes i USA, fødes uden for ægteskabet, og situationen bliver mere og mere alvorlig. Af de teenagere, som føder børn, vil 46% modtage socialhjælp i løbet af de næste fire år. Af de ugifte teenagere, som føder børn, vil 73% modtage socialhjælp i løbet af fire år. (*Starting Points – Meeting the Needs of Our Youngest Children*, New York: Carnegie Corporation, 1994, s. 4, 21). Jeg mener, at ethvert barn burde være så velsignet at blive født i et hjem, hvor det er velkomment, hvor det vil blive passet, elsket og velsignet med begge forældre og have en far og en mor, som er trofaste over for hinanden og deres børn. Jeg er sikker på, at I yngre kvinder ikke vil stille jer tilfreds med mindre.

Stå fast mod verdens list. Producenterne af vores underholdning og leverandørerne af meget af vores litteratur ønsker, at I skal tro anderledes. Århundreders samlede visdom forkynder klart og sikkert, at den større lykke, den større tryghed, den større fred i sindet og kærlighedens større og dybere reservoir kun kan opleves af mennesker, som lever i overensstemmelse med dydens standarder før ægteskabet, standarder, gennemprøvet af tiden – og som fortsætter med fuldstændig trofasthed i ægteskabet. Vi beder jer om at vandre på de af livets stier, som er rette, og om at gøre det med styrke, så I kan tilpasse jer, selv om stien er snæver.

Der findes mennesker, som ønsker, at vi skal tro på retsgyldigheden af det, som de kalder for ægteskab mellem to mennesker af samme køn. Vi rækker i hjertet ud til de mennesker, som kæmper med en følelse af tilhørsforhold til samme køn. Vi beder til Herren for jer, vi sympatiserer med jer, vi betragter jer som vores brødre og søstre. Men vi kan ikke lade jeres umoralske opførelse gå upåtalt hen, mere end vi kan lade andre menneskers umoralske opførsel gå upåtalt hen.

Til jer hustruer og mødre, som arbejder for at bevare et stabilt hjem, hvor der findes et miljø fyldt med kærlighed, respekt og taknemmelighed, siger jeg: Må Herren velsigne jer. Uanset hvilke forhold I lever under, så gør det med tro. Opdrag jeres børn i lys og sandhed. Lær dem at bede, mens de er små. Læs for dem fra skrifterne, selv om de ikke forstår alt, hvad I læser. Lær dem at betale tiende og offerydelser af de første penge, som de nogen sinde modtager. Lad denne skik blive en vane i deres liv. Lær jeres sønner at ære kvindelighed. Lær jeres døtre at vandre i dyd. Acceptér et ansvar i Kirken, og stol på, at Herren vil lade dig vokse i forhold til hvilken som helst kaldelse, du måtte modtage. Dit eksempel vil skabe et mønster for dine børn.Ræk ud med kærlighed til mennesker, som lider eller er i nød.

Motivér dine børn til at læse mere og se mindre TV. »En undersøgelse, som blev gennemført af den amerikanske psykologforening fortæller, at det typiske barn ser TV i 27 timer om ugen, og vil derfor se 8000 mord og 100.000 voldshandlinger fra de er 3 til de er 12 år gamle« (*U.S. News & World Report,* 11. september 1995, s. 66).

Søg at skabe et miljø i hjemmet, der tilskynder til at læse. En leder i *Wall Street Journal* fortæller om de etniske asiaters intellektuelle overlegenhed på University of California i Berkeley. Lederen fortæller om disse menneskers enestående resultater: »Den vigtigste faktor i forbindelse med fremkomsten af denne nye amerikanske elite er det intense og hengivne familieforhold, der kendetegner det asiatiske hjem ... Det omfatter respekt for ældre mennesker og høje standarder for børn, herunder hårdt arbejde i skolen og ansvar i fritiden, som mange gange omfatter arbejde i en slægtnings forretning« (»The Asians at Berkeley,« 30. maj 1995, s. A14).

Det er hjemmet, som skaber råmaterialet til nye generationer. Jeg håber, at I mødre vil forstå, at når det hele er sagt og gjort, så har I ikke noget større ansvar, som er fyldt med større belønninger, end at opdrage jeres børn i et miljø, der er kendetegnet ved tryghed, fred, fællesskab, kærlighed samt motivation til at vokse op og klare sig godt.

Og nu til jer enlige mødre. Uanset grunden til jeres nuværende situation rækker vi ud til jer med vores hjerte. Vi ved, at mange af jer er ensomme, utrygge og fulde af bekymringer og frygt. De fleste af jer har ikke tilstrækkeligt med penge. Jeres konstante og knugende bekymring er ængstelsen for jeres børn og deres fremtid. For mange af jer er det nødvendigt at arbejde og efterlade jeres børn hovedsagelig til sig selv. Men hvis der, mens børnene er meget små, findes megen kærlighed, hengivenhed og bøn sammen, vil der sandsynligvis være større fred i hjertet og karakterstyrke hos jeres børn. Lær dem Herrens veje. Esajas forkyndte: »Alle dine sønner skal være oplært af Herren, dine sønner får stor lykke« (Es 54:13).

Jo mere I opdrager jeres børn i Jesu Kristi evangelium med kærlighed og høje forventninger, desto mere vil der sandsynligvis være fred i deres liv.

Vær et eksempel for dem. Det betyder mere end al den lærdom, du kan give dem. Forkæl dem ikke. Lad dem vokse op med respekt for og forståelse for betydningen af arbejde, af at arbejde og bidrage til hjemmet og dets omgivelser, og lad dem selv tjene nogle af deres egne lommepenge. Lad jeres sønner spare op til en mission, og motivér dem til at forberede sig selv, ikke blot økonomisk, men også åndeligt med et ønske om at drage ud og tjene Herren uden selviskhed af nogen som helst art. Jeg tøver ikke med at love jer, at hvis I vil gøre dette, vil I i sandhed have grund til at tælle jeres velsignelser.

Så sent som i mandags modtog jeg et brev, hvorfra jeg vil læse. Denne kvinde skriver:

»I juni for 20 år siden ventede jeg i juni på at føde mit nye barn og havde samtidig fem andre små børn, som var 9 år og yngre. Min mand valgte at forlade vores familie og følge en anden sti. Jeg ville ønske, at jeg kunne sige, at jeg var en ædel pioner, men jeg var snarere en naiv, frygtsom og utryg ung mor, som ikke vidste, hvad jeg skulle gøre, og som dagligt begik dumme fejltagelser. Alligevel søgte jeg råd hos mine ledere og adlød dem, selv når jeg vidste, at deres råd ville gøre mit liv mere kompliceret. Jeg besluttede mig til ikke at stille spørgsmål, og at hvis et råd skabte midlertidig smerte for mig, så var det noget, som jeg skulle igennem.

Jeg husker, jeg læste præsident Kimballs månedlige budskab i *Ensign,* hvor han lovede, at hvis vi dagligt ville læse i skrifterne, så ville ethvert problem, som vi ville møde i løbet af dagen, blive besvaret i disse hellige sider. Jeg tænkte: 'OK, præsident Kimball, det prøver jeg. Jeg har mange problemer, som helt sikkert kræver svar.' Jeg samlede mine børn sammen og studerede dagligt. Vi bad, vi fastede for vores far og for os selv, vi holdt familieaften og deltog i vores møder. Vi tilgav far, og jeg gav bogstaveligt taget min handlefrihed tilbage til min himmelske Fader. Jeg fortalte ham, at hvis min mand ikke skulle være min i evighederne, som jeg oprindelig havde tænkt, så ville jeg være glad, hvis han ville ændre den kærlighed, som jeg nærede til min mand som hustru til en Kristus-lignende kærlighed, for jeg ville hellere dø end at fortsætte bare et minut længere med at hade eller nære bitterhed mod mine børns far. Jeg ønskede ikke at lære dem vrede, had eller bitterhed. Jeg vidste, at min mand i grunden var en god mand, fuld af muligheder og talenter. Han havde begået en frygtelig fejltagelse, og jeg vidste, at han ville opleve hjertesorg, og det kom han til. Men min personlige opgave var

at sørge for de snart seks børn og undervise dem på en sådan måde, at de ikke kunne misforstå Jesu Kristi evangelium. Jeg følte, at jeg havde båret den hjertesorg, det var at miste min mand, men jeg kunne ikke bære at miste et værdifuldt Guds barn, som var blevet betroet i min varetægt.

Jeg er rørt i ydmyghed og kan fortælle, at Herren har både hørt og besvaret mine bønner. Den yngste af mine fire sønner (fra mit første ægteskab) er nu på mission ... Han slutter sig til sine andre tre brødre og en søster, som har fundet det rigtigt at dele deres vidnesbyrd bogstaveligt over hele verden ... Min ældste datter har giftet sig med en hjemvendt missionær i templet ... De tre ældste drenge har været ældsternes kvorumspræsident og wardmissionsleder. De to døtre har tjent i et primarypræsidentskab og et hjælpeforeningspræsidentskab. Fire af disse smukke børn har fundet hver sin vidunderlige ægtefælle og er blevet gift i templet. De er på det rette spor og har smagt lidt af den glæde, det er, at tjene andre.

Præsident Hinckley«, fortsætter hun, »dette er et mirakel, hvis der nogensinde var et mirakel. Herren har beskyttet og opfostret disse børn. Han besvarede deres bønner ...

Herren har fundet det passende at velsigne mig med en anden ægtemand, og vi er blevet beseglet i templet. Vi har været en familie. Var vejen let? Nej, der lå en million forhindringer, der skulle ryddes af vejen. Men med skrifterne som instrumentet – vores jernstang – med bøn som grundlaget og lydighed som vores fastlagte sti, lærte mine børn 'at stole på Herren af hele deres hjerte og ikke stole på deres egen forståelse.'

Jeg fortæller ikke min historie til dig,« skriver hun, »for at rose mig af mig selv, men jeg roser i sandhed Herren. Forsoningen er meget virkelig for os. Sårede hjerter er blevet helet, tilliden genoprettet, og fred oplevet på den mest vidunderlige måde. Som du i sandhed har sagt: 'Ethvert princip Gud har åbenbaret bærer sin egen overbevisning af sandheden med sig.' Jeg tænker på min første ægtemand og ønsker, at han blot kunne forstå, at han allerede har betalt prisen for sin fejltagelse ... Han gik glip af glæden af at se sine talentfulde børn vokse op i Herren. Han gik glip af deres resultater i skolen og Kirken, deres farvel-møde inden mission og deres hjemkomst – alt det, som gør livet sødt. Hvor er jeg taknemmelig over, at jeg har oplevet det privilegium at være sammen med dem.«

Hun slutter: »Jeg ved, at der findes mange enlige forældre i verden i dag. Hvor ville jeg ønske, at jeg kunne hjælpe dem med at se, at de aldrig må spilde tiden med at forsøge at blive ved med at leve i fortiden med dens ømtålelige smerte. Jeg har fundet ud af, at hvis man kaster sin byrde for Frelserens fødder, vil han bære den for dig og erstatte kval med kærlighed ... Må Herren altid velsigne dig og din familie altid. Med stor kærlighed og taknemmelighed« underskriver hun brevet.

Og nu til jer, bedstemødre og oldemødre, jeg ønsker at tale til jer. I har fået en enestående erfaring. I har en enestående forståelse. I kan være som et anker i en verden med skiftende værdier. I har levet længe, og er blevet poleret og slebet af livets modgang, som I har gennemgået. I er stille i jeres måde at være på og velovervejede i jeres råd. I højt elskede kvinder er enestående skatte i denne forvirrede verden. Gud velsigne jer. Må jeres sidste år være fyldt med solskin og kærlighed til dem, som I elsker, og med kærlighed til Herren.

Jeg har talt kort om nogle af de alvorlige problemer, som I søstre konfronteres med.

Med så mange spidsfindigheder, som prakkes os på som sandhed, med så meget bedrag i forbindelse med standarder og værdinormer, med så mange tillokkelser og fristelser til langsomt at påtage sig verdens smuds, har vi følt, at vi bliver nødt til at

advare. For at fremme denne advarsel udsender vi, Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd, hermed en proklamation til Kirken og til verden, som både er en erklæring og en bekræftelse af de standarder, lærdomme og levemåder i forbindelse med familien, som profeterne, seerne og åbenbarerne i denne kirke gentagne gange har erklæret i løbet af historien. Jeg vil nu benytte lejligheden at læse denne proklamation:

»Vi, Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.

Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder. En persons køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes førjordiske, jordiske og evige identitet og hensigt.

I den førjordiske verden kendte og tilbad åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader og accepterede hans plan, hvorved hans børn kunne opnå et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle sig frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere deres guddommelige skæbne som arving til evigt liv. Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familiebånd at fortsætte på den anden side af graven. Hellige ordinanser og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.

Den første befaling, som Gud gav til Adam og Eva, vedrørte deres mulighed for, som ægtemand og hustru, at blive forældre. Vi erklærer, at Guds befaling til sine børn om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende. Vi erklærer endvidere, at Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovligt viet som ægtemand og hustru.

Vi erklærer, at den måde, hvorved det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt. Vi bekræfter livets hellighed og dets vigtighed i Guds evige plan.

Ægtemand og hustru har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn. 'Sønner (børn) er en gave fra Herren' (Sl 127:3). Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlydige samfundsborgere, uanset hvor de bor. Ægtemænd og hustruer – mødre og fædre – vil over for Gud blive holdt ansvarlige for udførelsen af disse forpligtelser.

Familien er indstiftet af Gud. Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i hans evige plan. Børn har ret til at blive født inden for ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændig troskab. Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser. I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere. Uarbejdsdygtighed, dødsfald eller andre omstændigheder kan nødvendiggøre individuelle tilpasninger. Den øvrige familie bør hjælpe til, når der er behov herfor.

Vi advarer om, at personer, som bryder deres løfte om troskab, som misbruger deres ægtefælle eller deres børn, eller som ikke opfylder ansvarene i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud. Vi advarer endvidere om, at familiens opløsning vil påføre enkeltpersoner, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter. Vi opfordrer ansvarlige borgere og offentligt ansatte overalt til at fremme de skridt, der har til hensigt at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel.«

Vi opfordrer alle til omhyggeligt, tænksomt og bønsomt at læse denne proklamation. Alle nationers styrke grundlægges inden for hjemmets fire vægge. Vi beder indtrængende vore medlemmer overalt om at styrke deres familie ved at tilpasse sig de værdinormer, som tiden har bekræftet.

Må Herren velsigne jer, mine elskede søstre. I vogter arnestedet. I sætter børn i verden. I er dem, som nærer dem og danner deres vaner i livet. Intet andet arbejde kommer i nærheden af det guddommelige som at nære Guds sønner og døtre. Må I blive styrket til dagens udfordringer. Må I blive begavet med visdom udover jeres egen til at klare de problemer, som I hele tiden møder. Må jeres bønner blive besvaret med velsignelser over jeres hoved og over dem, som I elsker.

Vi efterlader jer vores kærlighed og vores velsignelse, at jeres liv må være fyldt med fred og glæde. Det kan være således. Mange af jer kan vidne om, at det har været således. Må Herren velsigne jer nu og i de kommende år, det beder jeg ydmygt om i Frelserens, Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

De talte til os

Beretning fra oktoberkonferencen 1995

Præsident Gordon B. Hinckley
Vi er alle én stor familie. Vi er sønner og døtre af Gud. Vi er aktivt involveret i at tjene hans elskede Søn. Han er vor Forløser og vor Frelser, og et vidnesbyrd om denne sandhed brænder i vore hjerter. I har alle ret til et sådant vidnesbyrd om dette værk.

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab
Han opsøger os, hver enkelt af os, med sine lærdomme. Han opmuntrer og inspirerer til at gøre godt. Han gav sit dyrebare liv, for at graven ikke skulle have nogen sejr eller døden nogen brod, så vi kunne få det evige liv som gave.

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab
Herren har et stort værk at udføre for os hver især. I undrer jer måske over, hvordan det kan lade sig gøre. I føler måske, at der ikke er noget særligt eller fremragende ved jer eller jeres evner ... Herren kan udføre forbløffende mirakler med en person med ordinære evner, hvis han er ydmyg, trofast og flittig til at tjene Herren og søger at forbedre sig selv.

Ældste Richard G. Scott,
De Tolv Apostles Kvorum
Din himmelske Fader og hans hellige Søn ... har givet dig den store plan for lykke. Når du forstår og følger den, vil du blive velsignet med lykke.

Ældste Robert D. Hales,
De Tolv Apostles Kvorum
En kærlig himmelsk Fader har sendt sine sønner og døtre her ned til jorden for at høste erfaringer og blive prøvet ... Ved præstedømmets magt kan vi modtage Helligåndens gave, som fører os til sandhed, vidnesbyrd og åbenbaring.

Ældste Lynn A. Mickelsen,
De Halvfjerds' Første Kvorum
Forbered ... børn til at påtage sig Kristi navn gennem dåbspagten. Når vi indgår denne pagt, bliver vi kendt som hans børn og lover at holde hans bud.

Ældste Robert E. Wells,
De Halvfjerds' Første Kvorum
Mormons Bog er et guddommeligt redskab til at føre læseren nærmere til Kristus. Det er en samling skrivelser af profeter, som levede på den vestlige halvkugle, som troede på Kristus, som profeterede om Kristus, og hvoraf nogle var sammen med Kristus i det korte tidsrum, han besøgte det amerikanske fastland efter sin opstandelse.

Ældste Bruce D. Porter,
De Halvfjerds' Andet Kvorum
Jeg bærer vidnesbyrd om, at Herren Jesus Kristus har betalt prisen for vores synder, på betingelse af, at vi omvender os. Han er Faderens Førstefødte. Han er Israels Hellige. Han er førstegrøden af de opstandne. Jeg vidner om, at han lever.

Ældste Ted E. Brewerton, emeritusmedlem af De Halvfjerds' Første Kvorum
Lige så sikkert som solen står op, lige så sikkert er det, at Gud lever, og det gør hans almægtige Søn også. Lige så sikkert som solen dagligt står op, lige så sikkert er det, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er *hans*.

Ældste Hans B. Ringger, emeritusmedlem af Det Halvfjerds' Første Kvorum
Jeg bærer vidnesbyrd om, at Joseph Smith så Faderen og Sønnen. De er virkelige. Jesus er opstanden. Han er vor Kristus og Frelser. Han er den levende Guds Søn. Denne viden er min tro, mit vidnesbyrd og mit liv.

Janette Hales Beckham, præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse
Gud har givet hver enkelt af os magt og kraft – kraft til at handle, vælge, tjene, elske og udrette meget godt.

Donald Ripplinger dirigerer for sidste gang Tabernakelkoret ved et konferencemøde. Han blev pensioneret ved udgangen af 1995 efter 20 år som korets stedfortrædende dirigent.

Ændringer i generalautoriteters opgaver

Ældste Harold G. Hillam

Ændringer i status for syv medlemmer af De Halvfjerds' Kvorummer og en reorganisering af præsidentskabet for Søndagsskolens hovedbestyrelse blev bekendtgjort ved mødet lørdag eftermiddag ved oktoberkonferencen 1995.

Desuden blev nye medlemmer af De Halvfjerds' Præsidium opretholdt i deres kaldelse, som var bekendtgjort tidligere.

Ældste Jack H Goaslind og ældste Harold G. Hillam blev opretholdt som medlemmer af De Halvfjerds' Præsidium, hvor de erstattede ældste Rex D. Pinegar og ældste Charles Didier, som har fået opgaver i områdepræsidentskaber.

Ældste Ted E. Brewerton modtog emeritusstatus som generalautoritet. Han blev kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum i 1978 efter at have tjent som stavspræsident, missionspræsident og regionalrepræsentant. Han har i årenes løb tjent i en lang række opgaver, herunder senest som præsident for Det Nordvestlige Område i Nordamerika. Ældste Brewerton tog eksamen i farmakologi fra University of Alberta og arbejdede som farmaceut i Calgary i provinsen Alberta i Canada, efter han havde tjent i Royal Canadian Air Force under Anden Verdenskrig.

Ældste Hans B. Ringger modtog også emeritusstatus, og han har tjent i De Halvfjerds' Første Kvorum siden 1985. Ældste Ringger er schweizer og har tjent som regionalrepræsentant, stavspræsident og biskop. Hans seneste opgave som generalautoritet var førsterådgiver i præsidentskabet for Middelhavsområdet. Ældste Ringger er pensioneret oberst i den schweiziske hær, og han har arbejdet som stærkstrømsingeniør, arkitekt, industriel designer og planlægger for laboratorier og fabrikker.

Ældsterne Eduardo Ayala, LeGrand R. Curtis, Helvécio Martins, J Ballard Washburn og Durrel A. Woolsey blev afløst fra De Halvfjerds' Andet Kvorum efter at have tjent i fem år. Alle fem blev kaldet til De Halvfjerds den 31. marts 1990.

Ældste Ayala kommer fra Chile og har tjent som rådgiver i Det Sydlige Område og i Det Nordlige Område i Sydamerika. Han virker for tiden som præsident for templet i Santiago i Chile.

Ældste Curtis har tjent som rådgiver i områderne Nordamerika Sydøst, Middelhavet og Nordamerika Nordvest. Han har også virket i præsidentskabet for Unge Mænds hovedbestyrelse.

Ældste Martins kommer fra Brasilien og har tilbragt fem år som halvfjerdser i det land. Han har tjent som første- og andenrådgiver i det brasilianske områdepræsidentskab.

Ældste Washburn har tjent som rådgiver i områderne Utah Nord, Afrika og Centrale Utah samt i præsidentskabet for Søndagsskolens hovedbestyrelse. Han virker for tiden som præsident for templet i Las Vegas i Nevada.

Ældste Woolsey har i områdepræsidentskaber i Filippinerne/Mikronesien, Nordamerika Nordøst og Centrale Utah. Hans seneste opgave var i præsidentskabet for Stillehavsområdet.

Desuden blev ældste Harold G. Hillam, et medlem af De Halvfjerds' Præsidium, opretholdt som præsident for Søndagsskolens hovedbestyrelse med ældste F. Burton Howard fra De Halvfjerds som førsterådgiver og ældste Glenn L. Pace fra De Halvfjerds som andenrådgiver.

Det afløste præsidentskab bestod af ældste Charles Didier som præsident, ældste J Ballard Washburn som førsterådgiver og ældste F. Burton Howard som andenrådgiver.

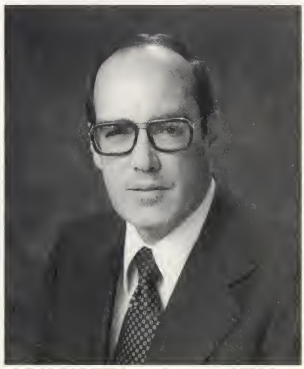

Ældste F. Burton Howard

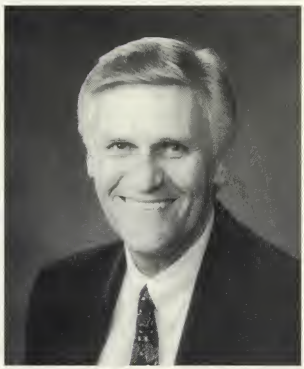

Ældste Glenn L. Pace

Nye templer bekendtgjort

Ved præstedømmemødet under Kirkens oktoberkonference i 1995 bekendtgjorde præsident Gordon B. Hinckley planer om at bygge to yderligere templer: I Boston i Massachusetts og i White Plains i New York.

»Vi har efter i flere år at have forsøgt at erhverve en passende grund i Hartford-området i Connecticut, hvor Kirken er vokset mærkbart i områderne nord og syd herfor, besluttet, at vi for tiden ikke vil bygge et tempel umiddelbart i nærheden af Hartford, men vi vil i stedet bygge et omkring Boston ... og et andet i White Plains ... Vi undskylder over for de trofaste hellige i Hartford-området« sagde præsident Hinckley. »Men vi er overbevist om, at vi er blevet ledt til den nuværende beslutning, og at templerne vil blive placeret sådanne steder, at jer, der bor i Hartford-området, ikke vil få for langt at køre.«

Herudover bekendtgjorde præsident Hinckley, at lederne arbejdede på et muligt tempel i Venezuela og seks andre templer andre steder. »Jeg har et brændende ønske om, at et tempel kan placeres, så sidste dages hellige over hele verden har rimelig adgang til et tempel,« sagde han. »Arbejdet går omtrent så hurtigt, som vi kan klare.«

Der er for tiden 47 templer i funktion over hele verden; 8 i Utah, 16 i andre dele af USA, 2 i Canada og 21 uden for Nordamerika. Seks templer er for tiden under opførelse, og planer for seks mere er tidligere bekendtgjort.

Præsident Gordon B. Hinckley, til højre, hilser på medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum.

***Udsigten*, af Al Rounds**

Dette nutidige maleri viser templet i Salt Lake City og det omkringliggende nabolag, som det ville have set ud omkring 1894, året efter templet blev indviet. Denne udsigt fra nordøst viser templet i Salt Lake City (til venstre), spirerne på Assembly Hall og Tabernaklets ovale kuppel.

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte
og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.
Tag mit åg på jer, og lær af mig,
for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet,
så skal I finde hvile for jeres sjæle«
(Matt 11:28-29).

Beretning fra oktoberkonferencen 1995

96981 110